

அன்பளிப்பு

3886

XXV. A. 50.

சிவமயம்
திருச்செந்தம்பலம்.

பிரமணி - உ-வே-சாமிநாத ஐயர்

3886. அவர்கட்கு.

ஸ்ரீ க. சுப்பிரமணிய ஐயர்,
B.A.
அவர்களின்
அன்பளிப்பு

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

3

வயல்கள்

வயல்கள்

செய்துள்ளார்கள் - மலர் - 3 - கிழவர்பி

செய்துள்ளார்கள்

KALAVATI

AN ORIGINAL TAMIL DRAMA

MAHAMAHESWARI
BY
Dr. U. V. SWAMINATHAN
TIRUVANMIYUR, MADRAS-61.

V. G. SURIYANARAYANA SASTRI, B. A.

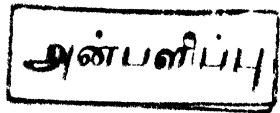
Head Tamil Pandit, Madras Christian College.

WITH AN INTRODUCTION BY

T. RAMAKRISHNA PILLAI, B. A.

Fellow of the Madras University,

Fellow of the Royal Historical Society, Lon.

MADRAS :

KALA RATNAKARAM PRESS.

1898.

[All rights reserved.]

அன்பளிப்பு

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

க ல ல வ து.

ஒருபுதியதமிழ்நாடகம்.

இது

சென்னைக்கிறித்தவகலாசாலைத்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்

வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியார், பி. ஏ.

இயற்றியது.

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARIAN
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

சென்னை :

கலாரத்நாகா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1898,

GI

O-, Li, ka

CE.

XXV. A. 50.

To

HIS HIGHNESS

THE RAJAH BHASKARA. SÊTUPATI

OF RAMNAD

PATRON OF TAMIL LITERATURE

THIS DRAMA

IS DEDICATED

WITH KIND PERMISSION

AS A SMALL TOKEN OF RESPECT AND ESTEEM

BY THE AUTHOR.

உரிமையுரை.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியமுடுகுவருத்தம்.

சீர்க்கள வங்கமெ லாமணி யார்ந்தவள்
செய்ய தமிழ்ப்பல பாடலினாள்
பார்க்க வசிகர நாடக மானினி
பாயை ரேத்து கலாவதியாம்
யார்க்கு மினிப்புறு வாசகி யைக்கர
மீர்த்திவண் வாசகி யென்றழையாய்
பார்க்கர சேகுண வானென வேமிளிர்
பாற்கர சேது பதித்துரையே.

INTRODUCTION.

I HAVE been asked by the author of this interesting Tamil Drama to write an introduction, and I do so with pleasure, because, at the present time, there is a dearth of really good books, which combine in them all that is good in the literature of the West as well as of the East. I remember a most interesting incident, connected with the visit of a European gentleman to the late Rajah Sir T. Madhava Rao, when the latter, on taking leave of his European guest, at his garden gate, pointed out to him with pleasure a tree which was covered over with a creeper in full blossoms. "There," said the Rajah Sir T. Madhava Rao, "is a good illustration of the present union of the East with the West. The solid tree standing there represents English suzerainty, while the creeper entwined around it with rich blossoms is India enriching and beautifying England." So, it appears to me that a Tamil literature, which combines in it all that is best and purest in the literature of the West and in the ancient literature of the East will, in the words of the poet, be "A thing of beauty and a joy for ever." And who is it that should produce such a literature? It is of course the best products of our University, our graduates, who should undertake this work. And though, at the beginning, we could not hope to have anything in the way of perfection, still every true lover of India should be

proud and feel sincere pleasure when a graduate of the University takes upon himself the task of producing a work of this kind. I feel very strongly that the graduates of our University, as soon as they settle themselves in life, do not continue their studies, much less cultivate the literature of their own country and devote their time in reading our ancient classics, which are a rich storehouse of information regarding the manners, the customs, the feelings and the modes of thinking of our Indian forefathers. I have no doubt that many graduates have a greater desire to distinguish themselves in the field of English literature, by producing books in that language, because it brings them greater glory and greater honor and perhaps higher emoluments. But with regard to books of this kind, the readers are very few and an intelligent appreciative reading public has yet to be formed. And it is graduates like Mr. V. G. Suryanarayana Shastriar that we should look to for this very necessary and desirable result.

With regard to the book itself, I have gone through the book; and it is my honest conviction that the author has done his work very well. The matter and the form leave nothing to be desired. The plot of the story is well conceived and it can very safely be placed in the hands of Hindu men and women to admire the truthfulness, the valour of its hero and his determination at all hazards to win his lady, even at the risk of his life, as well as the feminine virtues and the lovely innocence of the heroine. Nor should we forget here to appreciate the skill and the inimitable manner, with which our author has tried to depict the character and the virtues of that true friend of the hero of the story, *Sattynpriya*, so that we have in this drama three very

special characteristics that strike even the ordinary reader. They are (1) the manly virtues of the hero depicted in all the charm of a simple and sweet style, (2) the feminine grace and the purity of the feelings of the heroine, and (3) the qualities of a true friend. With regard to the form, the style is simple and natural and there is in it everything for the unlearned to delight in and for the learned to appreciate and value. There is a naturalness in the language and it is not rugged or forced and there is a literary flavour in almost all its passages. I have no doubt that this book will be appreciated by the public and it is my earnest desire that the Dravidian Board of Studies of the Madras University will see its way to recommending it as a Text Book for the higher Examinations of the University.

THO'TTAKKA'DU HOUSE,)
 Madras, 16th March 1898.) T. RAMAKRISHNA.

MAHAMAHOPADHYAYA,
 Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
 TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

சிறப்புக்கவிகள்.

கும்பகோணக் கலாசாலைத்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

பிரமஸ்ரீ - உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்

சொல்லிய

நேரிசைவென்பா.

பலாவதிகாத் தென்முகவைப் பாற்கரபூ பற்குக்
கலாவதிதூல் செய்தளித்தான் கற்றோர் - சுலாமதுரை
சூரிய நாரா யணசூரி தொன்னூறேர் [ச
கூரியன ராய்ந்து குறித்து.

தஞ்சைச்

ச தா வ தா ன ட்

பிரமஸ்ரீ - சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்

சொல்லிய

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

பொன்பூத்த சூரியநா ராயணமா

னாடகத்திற் பொலிந்து தோன்ற

மன்பூத்த கலாவதியைத் தன்னொளியான்

விளக்கியிந்த வையத் துள்ளா

ரின்பூத்த வகக்கமல மலர்த்தியது

மிறும்பூதோ வியல்பன் னாற்கே

மின்பூத்த வன்னதும்வாய்க் குமுதமொடம்

மரைமலர்த்தன் மிகுவி யப்பே.

மதுரையம்பதி

மகாவித்துவானும்

இந்நூலாசிரியரது போதகாசிரியருமாகிய
மகா - ன - ன - ஸ்ரீ சு. சபாபதி முதலியாரவர்கள்
சொல்லிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தோடகத்தா மரைமார்பன் சூரியநா
ராயணவேட் சுகுணன் செய்த
மாடகச்சீ ரிசைபணிகள் வளருமெழிற்
கலாவதிப்பேர் வசன நீரி
னூடகத்துக் தவிமலரிற் பொருண்மணமுஞ்
சுவைத்தேனு முறப்பெற் றோங்கு
நாடகச்செந் தமிழ்த்து - த்தி னுவலிய்யாந்
தினேத்தாடி நலங்கூர் வாமே.

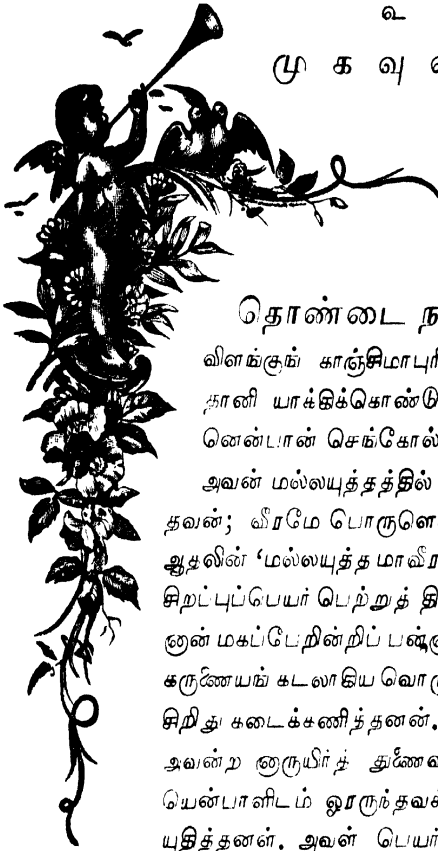
சென்னைத்

திருமயிலை வித்துவான்

மகா-ந-ந-ஸ்ரீ சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்
சொல்லிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நலங்கிளரு மகப்பொருளின் றுறையமும்.
புறப்பொருளி னலக்க வோங்கும்
வலங்கிளருங் கொளுநயமுஞ் சொன்னயமும்
பொருணயமும் வயங்கக் காட்டிப்
புலங்கிளரு நெறியினருட் களிப்பெய்தக்
கலாவதியைப் புனைந்து தந்தான்
றலங்கிளரு நாடகமாச் சூரியநா
ராயணச்செந் தமிழ்வல் லோனே.

தொண்டை நாட்டிற் சிறந்து
 விளங்கும் காஞ்சிமாபுரியைத் தன திராச
 தானி யாக்கிக்கொண்டு சீயதுங்கசோழ
 னென்டான் செங்கோல்செலுத்திவந்தான்.
 அவன் மல்லயுத்தத்தில் மிகப் பேர் படைத்
 தவன்; வீரமே பொருளெனக் கொண்டவன்;
 ஆதலின் 'மல்லயுத்த மாவீரசயதுங்கள்' எனச்
 சிறப்புப்பெயர் பெற்றுத் திகழாநின்றான். அன்
 னான் மகப்பேற்றின்பிப்பஷ்டுள்வருந்தக்கண்ட
 கருணையங் கடலாகிய வொருமாவிற்பெருமான்
 சிறிது கடைக்கணித்தனன். சின்னூட்கழியலும்
 அவன்ற னூருயிர் த் துணைவியாய கமலாட்சி
 யென்பாளிடம் ஓரருந்தவச் செல்வக் குமாரி
 யுதித்தனள். அவள் பெயர் கலாவதீ; அவள்

இருமுது குரவரும் அருமையினு மருமையாய்ப் பாராட்டிச்
 சீராட்டி வளர்க்கவளர்ந்து யௌவனபருவ முற்றனள். அவள்
 பிறந்த நாண்முதற் சோழற்குச் செல்வம் மேன்மேலும் பெரு
 சிற்று; போனவிடமெல்லாம் புகழும், சென்றவிட மெல்லாம்
 வென்றியும் பெற்றான். இவ்விராச குமாரியைக் கண்டா
 ரனைவரும் மலர்மனை துறந்து மன்னவன் மாடம் புகுந்த திரு
 மகள்கொல்லோ வென்று இறும்பூ தெய்திக் கொண்டாடா
 திற்பார்? அவள் முகவிலாசங்கண்டார் மனக்குமுத மெல்லாம்

மாண்பொடு மலரும்; உள்ளக்கவற்சிக ளொழிந்து பேருவகை பூப்பார். அவளது பரந்தவிழிகளும் இளநகையும் மெல்லியன் மேனியுஞ் சந்தவடிவுந் துறந்தார் மனத்தையும் பிணிக்கத்தக்கன. அவளதழகிற்கேற்றவாறே அறிவும் ஒழுக்கமும் அன்புஞ் சூழ்ச்சித்திறனும் பொறையும் மானமும் அவளிடங் சூழ்கொண்டிருந்தன. மேலுமவள் சாதுரியசம்வாதிரி, மடந்தைப்பருவத்து மாதர்சிரோமணி, பல்கலை பயின்ற பாவையர்திலகம். அவளுடன் விளையாடு மகளிர் யாவரும் அவளுவப்பன தாமும் உவப்பார், அவள் வெறுப்பன தாமும் வெறுப்பார், அவள் புன்முறுவல் பூப்பதையே யொரு பெரும்பேறென மதிப்பார். இத்தகைய மகளிருள் அவட்குயிர்ப் பாங்கியனொனக் கருதப்படுவாரிருவர். அவர்தாம் வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையு மாவார். அவர்தமுள் வாசந்திகை யிசைவன்மையும் உலகியலறிவும் மெய்ம்மைவழி விழைவும் பொய்ம்மைவழித் தவிர்வும் தான் நியாயமென்று கருதுவனவற்றை யெடுத்தாட்பதிற் றுணிவுமுடையாள்; மாணிக்கமாலையோ சித்திரத்தீட்டற்றிறனுந் தனக்குத்தகாதனவற்றிற் றுன்உலையிடல் தவறென்ற கொள்கையு மச்சுத்தன்மையு முடையாள். இத்தகைய உயிர்த் தோழியரோடு கலாவதி நாடோறும் அரண்மனையை யடுத்தாள்தோர் வயந்தச்சோலைக்கட் சென்று விளையாடுகிற்பாள்.

இஃதிப்படி யிருக்க, கலிங்கநாட்டரசன் றன்னை யிழித்துரைத்தானெனக் கேள்வியுற்ற சயதுங்கன் வகுண்டு அவன்மீது வஞ்சிகுடிச் சென்று பொருது வென்று கலிங்கத்தை யெரிபூட்டி நின்றான். நின்றவன் காஞ்சிமாநகர் வருமுன் கமலாட்சியம்மையுயிர் துறந்தனள். இது செவிசாத்திய சோழன் றுக்கசாகரத்தின்முழ்கி வருந்துவானாயினான், உண்ணான், உறங்கான், உயிர்ப்பான் நெடிது, வியர்ப்பான் கடிது. இவற்றையெல்லாங்கண்ணுற்றபிறர் அவனை யாற்றுவிக்கக் கருதிப் பல்விதவிநோதகதைகள் படித்தும் நாடக நடித்தும் மன்னவன் மனத்தைச் சிறிது மறக்குமாறு செய்வார். இத்தன்மைய காட்சிகளைக் கண்ணுறும் போதே சிற்சில வேளைகளிற் சோழர்பிரரன் றன்

னை யறியாது தன்மனத்தினிற் பழையநினைவு வரவே மலமல வென்று தன் விழிமுளரிகளினின்றும் வெண்முத்துதிர்ப்பான். இதுவன்றே மனைவியை யிழந்தாரியல்பு !

இங்ஙன மிருந்துவருநாளில் அரசனுக்கு உறவினனும், பேராசைகொண்ட புல்லறிவாளனும், காமமெனு மந்தரத்தே தா விக் கீழ்வீழ்ந்த கயவஹம், இழிதொழிலாளனும், சனங்களைப் பொருட்செல்வம் பற்றிப் பிரபுக்கள் குழாத்து ளொருவனென வெண்ணப்பட்டினும், குணம்பற்றிக்கொலைவினையர்கூட்டத்தலைவனென்ற பாலனுமாகிய சுகசரீர நென்பான் அரசனை மகிழ்விக்கவுன்னித் தான் வைத்துக்கொண்டிருந்த மனோமோகிநியென்னும் ஆடலும் பாடலும் அழகுஞ் சான்ற வொருகணிகையை யலங்கரித்து அரசன்முன் நடிக்குமாறேவினன். சுகசரீரனுன்னியவாறே அதுமன்னனை மகிழ்வித்தது. அந்தோ ! அஃது அம்மட்டில் நின்றுவிட்டதோ ? தேள் கொட்டிற்றென மருந்து தேடிழிப் பாம்பு கடித்த டான்மைடோல அரசன் மனத்தையும் வசிகரித்தது. இஃதுணர்ந்த அந்நடனமாது தனது செய்தொழினலங்காட்டி அரசனதுள்ளந் திறைகொள்ளத் துணிந்து தன் விழிவேலா லவன் மார்பம்போழ்ந்து தன் ஈல்வரிக்கோலம் நன்னர்விளங்க மந்தநகையால் அவன்மனத்தினை யுருக்கி மானைத்துள்ளி மின்னெனத்துவண்டு மேகலை நெகிழ்த்துப் பிடியென நடந்து தனது மழலைச் சொற்சுளாற் கிள்ளையென்பேசிக் குயிலென வாய்திறந்து கலாபம் விரித்தாடு மயிலெனத் தன்பாவாடை விரித்தாடிக் கறங்கெனச் சுழன்று தரையினிற் படிந்து வணங்குநள்போலத் தலைக்கோலங் காட்டித் தளிர்நலங் கவற்றுந் தாள்களை யெடுத்தும் விடுத்தும் மடித்தும் நடித்துச் சதிரயந் தெரித்து நடநவிகற்பங்காட்டி இயத்துடனென்றி யின்னிசைபாடிப் புள்ளொலி யெழுப்பிப் பல்வகைக் காநசாலமுஞ் செய்து, எவரையுங் கவனியாள் போன்று உலாவி விளையாடாநின்றாள். அவள் ஆட்டங்கண்டார் யாவர்க்கும் அம்மண்டபமுழுது மவளாகவே காணப்பட்டது. இவ்வாறு மண்டபநிறைந்து நாட்டியமாடிய நங்கையைச் சோழர் பெருமான்

உடனே கைப்பிடித்துக்கொண்டு போயினன். ஓ! நாட்டியங்காணுந் தீங்கு மிஃதன்றோ ?

இது கண்ட மன்னவன்மந்திரி மேதாநீதியார் அரசற்கு நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்துவான் முயன்றனர். அரசன் மனக்குகையினுட் காமமெனுங் கரியமிலவாயு மிஃகிருத்தலிற் கொளுத்தக் கொளுத்த அச்சுடரவிந்துகொண்டே வந்தது. ஆயினுமவர் மன்னனை யவன்போக்கின்படியே முழுதும் விட்டுவிடாது நயம்படப் பேசியும் இடித்துக் கூறியும் பாங்குறமொழிந்துந் தீங்கினைக் காட்டியும் இடரெடுத்தியம்பியும் மதக்களிறு நடாத்தும் மாவுத்தன்போன்று மிகக்கவலையோடும் வேந்தனை நல்வழிப்படுத்தலே யொரு பெருங்கருத்தாக்கொண்டு அரசன் மனக்குகையினிற் சில்புழைசெய்து பச்சாத்தாபமெனும் பிராணவாயுவைச் சிறிது சிறிதாயுட்புகுத்தினர். மன்னனோ மனோமோகிரிபா லடங்காத பெருமோகங் கொண்டவனாயினும், மந்திரியார் சொல்லிற்கு மாறுகூறவேனுஞ் செய்யவேனும் விரும்பிலன், இராச நந்திரங்கனி னெல்லாம் அவன்மொழிகேளாது அமைச்சர் விரும்பியாங்கே செய்துவந்தனன். ஆ! இஃதென்னையதிசயம்! நல்லபுத்தி சொல்லச் சொல்லப் புல்லறிவாளனும் நல்லறிவாளனான மென்னுந் தொன்மொழி யியல்பென் சொல்கோ ?

இவ்வாறு இராச காரியங்களிலெல்லாம் மந்திரியார் மதியின் வண்ணம் நடக்கும் மன்னவன் ஆரண்மனையைச்சேர்ந்த காரியங்களி லெல்லாம் மனோமோகிரியை யதிகாரி யாக்கினான். ஐயகோ! அதுபற்றித் தாயற்ற தனிநிலையாற் றளரூந் தையல்கலாவதிக்கு விளைந்த சோகத்திற்கோ அளவில்லை. மன்னனும் மகளைக்கவனியாது விட்டனன். மனோமோகிரியோ தான் பட்ட மகிஷியாக முயன்றனள் ; தன்னையரசனது காமக்கணிகையாக மதியாது காதலியாக மதித்துக் கொண்டு அரசனோ டேடித் தன்னையவனுயிர்க் காதலியென்று கூறுதலை விரும்பினள்; கலாவதியைத் தன்னினு முயர்ந்தாளென் றெண்ணுது தன்னினுந் தாழ்ந்தாளென் றெண்ணி அவளை யேவல்கொளவும்புக்களள்,

புக்குமென் ? கலாவதி யவளை யெப்பொழுதுந் தனது விளை யாட்டுக்கருவிகளு ளொன்மென மதித்தனளேயன்றி வேறன்று. அம்பர்களேதோ அதிட்டவசத்தா லதிகார மெய்தினும் விற் பனச்செல்வரா மேலோரவரைத் தந்தலைவணங்கித் தாழ்ப்புகு வரோ ?

இடையிற் சுகசரீரன் தன்னால் முதன்மையான நிலைக்கு வந்த மனோமோகிரியின் மூலமாய்த் தான் கலாவதியைத் தன்றலைவியாய்க் கொள்ளுவான் முயலாநின்றான். மனோமோ கிரி சுகசரீனுக்குக் கடமைப்பட்டவளாயினும் தொடக்கத்தில் இதன்கண் அவள் மனப்பூர்த்தியாக முயன்றாள். இது தெரிந்த சுகசரீரன் சோமநந்தனெனு மோரரண்மனைச் சேவ கன் மூலமாயுங் கலாவதியைச் சந்தித்துப் பேசுமாறு முயன் றான். இனி மந்திரி மேதாநிதியார்க்கு அறிவுறுழைய வொரு புழையுமில்லாத முழுமூடான மகனொருவனிருந்தான். துலாந் தக னென்னு மிப்பேதையுங் கலாவதியைக் கைப்பிடித்துக்கொ ள்ள விரும்பிச் சோழன் சமஸ்தான விதுஷகனாகிய விகட வசநனது ஏவலால் மனோமோகிரியினது சிலதிகளு ளொருத்தி யாகிய மரகத மென்பாளொடு சூழ்ச்சி செய்யாரின்றான்.

சோனாட்டின் செய்திக ளிவ்வாறாகப் பாண்டிநாட்டில் மது ரைமா நகரின்கண், சுகேசனென்னு மொரு பாண்டிய னரசு செலுத்திவந்தான். அவன் குடிகளித்தார்வமும் கல்வியில் விழைவும் அரசாட்சிமுறைத் தெளிவும் போர்செய்வன்மையும் பொருளாராய்ச்சியும் பெரிது முடையான். அவன் ஆநந்த வல்லி யென்ற மடந்தையைக் கடிமணம்புரிந்து வெகுநாள் வரை மகப்பேறின்றிக் காலஞ்செல்லக்கண்ட சோமசுந்தரக் கடவுளருளால் அவள்வயின் வலம்புரியீன்ற வெண்முத்தென வோராண்மகவைப் பெற்றான். அவன் சீதாநந்தனெனு நா மம்பெற்று அறிவுடையோர் செய்த வறம்போலவும் பாத்திர மறிந்திந்த கொடைபோலவும் விண்ணகத்து விளங்கு கலைமதி போலவும் வளராரின்றான். நூலினை நவிலுந்தோறும் புதிது புதிதாக நயந்தோன்றுமாபோல் நாடோறு மவனிடத்துப் புதிது

புதிதாக வனப்புந்தோன்றிற்று. “நாவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே, பூவின் கிழத்தி புலந்து” என்ற முனிவர் வாக்கினை முனிந்து அவ்விருவரும் இனி நாம் அப்படிப் பிரிந்திராம லொன்றியிருந்து அவர்தங் கூற்றினைப் பொய்ப்படுத்தல் வேண்டுமென்று தமக்குள்ளே சூழ்ச்சி செய்துகொண்டு வந்தது கூடியிருக்கின்றதுபோல மவனிடஞ் செல்வமுங் கல்வியுஞ் சேர்ந்துள தன்மை! அவன் கலைபயில் கழகத்துப் பாவலர்குழாத்து வலம் புரி யாயிரஞ் சூழ்ந்த சலஞ்சலமென விளங்குகிற்பான். அன்புடனருளு மின்புடனெழிலு மவனையே யாகரமாக்கொண்டிறையாகின்றன. அவன் வீரமே யுருவெனவிளங்கு மேதகையோன், அறிவேயின்பமென்றதைதருமண்ணல். ஆகவே யவன் தக்க பிராயமுற்றவுடனே தந்தையாரிடஞ் சென்று தேச சஞ்சாரஞ்செய்து வருமாறு விடைகேட்டனன். அரசன்மகன் மீது வைத்துள பரிவினானும், தேசசஞ்சாரஞ் செய்தற்கண் தீங்கு பலவினையுமென்ற கருத்தினனும், தானும் வயோதிக பருவமெய்திய தன்மையினனும், சோழன் பாண்டிநாட்டைக் கைக்கோடற் கெப்பொழுது சமயம் வாய்க்குமென்று உறுமீன் வரவினை யெதிர்பார்க்குங் கொக்குப்போன்று காத்திருக்கு மியல்பினனும், தன்மகற்கு விடைகொடாது தாழ்த்தனன். தாழ்த்துமென்? மகன் தந்தையார் விடைகொடாமையாற் பெரிது மேக்கங்கொண்டு தூக்கமற்று ஊக்கமழிந்து மனவாட்டமெய்துவா னாயினான். அதுகண்ட வழுதியர்பெருமான் தனது ஒழுக்கத் தவறா வுத்தம வமைச்சனாகிய சந்மதியை விளித்து அவனுட னாலோசித்து முடிவிற் சிதாநந்தன் சந்தியப்பிரியனாகிய தனது கற்றறிபாங்கனையே சோனாடுதவிர மற்றையநாடுகட்குச் சென்று அவையிற்றையெல்லாக் கண்ணுற்ற பின்னர்க் கடிதினிற் திரும்பிவரல்வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறிவிடுத்தனன்.

விடைபெற்ற விருவரும் இன்ன நாட்டிற்கு முதற்கட்போதல் வேண்டுமென்று குறிக்கொளாது வினாந்து புறப்பட்டு ஒன்றையுங் கருதாது சென்றமையின் அநாத் தீங்களுள் உள்

தடைந்தனர் அருநகர்க்காஞ்சி, காஞ்சியோ விலக்குநாட்டுளது. அதுகண்ட பார்ப்பனப் பாங்கள் றவிரவழிப் போந்தமையை யெடுத்திக் காட்டியுஞ் சத்தவீர சிதாநந்தன் நிரும்பி வேற்று நாட்டிழக்கேக விரும்பிலன். தந்தையா ராணையைக்கடந்து நா மே வந்திலம், அவர்தம் ஆணை வழியொழுகிய நம்மை யிவ்வாறுய்த்தவன் இறைவனே யென்றவ் விருவருந் தேறி யந்நக ரினுட்புகுந்து அதனை யடுத்திளதோர் வயந்தச் சோலைக்கணுற் றனர். அப்பொழுது ஆண்டிக்கலாவதி வாசந்திகை மாணிக்க மாலைகளோடு டோந்து தன்னுடைய நிலையையுந் தன்மந்தை யார் நிலையையுக்குறித்து விசனப்பட்டிக்கொண் டிருந்தனர். தோழிய ரிருவரு மவனை யெவ்விதமாயினும் ஆற்றுவித்தலே தகுதியென்ற கருத்தினராய் இன்புடன் பேசியும் அன்புடன் பாடியு மிருந்தனர். சோலைக்கணுற்ற சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ற்க ளிருவரும் இம்மாதாரிருக்கும் நிலையினையுணர்ந்து மரங்க ளினிடை மறைந்துநின்று இவர்கள் பேச்சினைக் கேட்டனர். சிதாநந்தன்மட்டுங் கலாவதியைக்கண்ட வக்கணமே யவன்மீது காதல்கொண்டு தனதுள்ளம் பறிகொடுத்தனன். இஃதிப்படியிருக்க. மாணிக்கமலை யென்பாள் தான் முன்னரே யெழுதி வைத்துள பல்வகைப்படங்களையுங் கலாவதி பார்த்துக் களிக் குமாறு அவள் கையின்க ணிட்டனர். அவற்றைப்பெற்ற கலா வதி யொவ்வொன்றாய்ப் பார்த்துக் கழித்துக் கடையி லொன் றைமட்டுங் கரத்தி லேந்திக்கொண்டு வெகுநேர மதனையுற்று நோக்கினள், மலரவிழித்தனள், புன்முறுவல் பூத்தனள், நெட் டியிர்ப்பு வீங்கினள், உடல் புளகித்தனள், உடனே படத்தை மூடினள், மீட்டும் பார்த்தனள், மீட்டும் மூடினள், னுதலினிற் குறுவியர் வியர்த்தனள். இவையெல்லாம் மனத்தினிற் கரவி னிற் கொண்ட காதலை வெளிப்படுக்குங் குறிகள்போலும்! இத்தகைய அவத்தைகளடைந்த கலாவதி தன்றோழிகளிடத் திவனைப் பற்றி யாய்வாளாயினாள். அங்ஙன மாய்ந்தபின்னர்த் தன்னுள்ளங் கவர்ந்த தலைவன் றன்காதற்குரியவனே யெனக் கேட்டு ஆநந்தவாரியிற் றினைத்தாடும் பிடியாயினாள். ஆயினு மவன் புகையரசன் குமாரனெனக்கேட்டு மனம் புழுங்கினள்.

இதுகாறும் கலாவதியி னெவ்வோ ரவத்தையினையு முற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்த சிதாந்தனோ காதலெனும் பித்தேறி மதக்களிறுகிக் கலாவதிப் பிடியுடன் விளையாட விரும்பினனாயினும் அறிவெனும் பாகனெதிரோதோன்ற ஒழுக்கமெனும் தனையிற் பட்டுத் தலைதாழ்ந்தனன். சிறிது நேரத்திற்குகல்லாய் கலாவதியரண்மனைக் கேகினள். ஏகுழித் தான் மாணிக்கமாலையினிடங் கொடுத்துவிட்டதுந் தான் காதல்கோடற்குக் கருவியா யிருந்ததுமாகிய அப்படம் நழுவிக்கீழேவழுந்துவிட்டது. சத்தியப் பிரிய நெவ்வளவு கழறியுந் கேளாத சிதாந்தன் அவளிருந்துழித் தானு மெய்தி யிருந்தனன். அதனுட னமையாது அவள் சென்றுழியே தானுஞ் செல்ல விழைந்து போகும்போது கீழே வீழ்ந்திருந்த சித்திரத்தை யெடுத்துப் பார்த்தலும் அது தன் படமாகவே யிருந்தது. உடனே சிதாந்தன் 'களிப்பெனும் கணயிலாக் கடலுளாழ்ந்தனன்'; அதன்பின் அவளடிச் சுவடுகள்த் தனகரங்களாற் றொட்டுக் கண்களி லொற்றியொற்றிக் காமுற்றுக் கருத்தழிந்தனன். இனி யென்செய்வது? தேசசஞ்சாரம் பாசசஞ்சாரமாயிற்று.

ஆகவே சிதாந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனுஞ் சோழன்மந்திரி மேதாநிதியாரிடஞ்சென்று தாங்களிருவரும் பாண்டிநாட்டினின்றும் நாடுகாட்சியின் பொருட்டுப் போந்துள போர்வீரர்களென்று கூறி அவர்தம் கிருகத்திலேயே விடுதியிடம் பெற்றனர். ஆன லிந்நாட்டிலோ பாண்டிநாட்டா ரெவரும் அரசன் அநுமதியின்றி வருதல் கூடாது. அப்படி யரசன் அநுமதி பெறாது வந்தார்களெல்லாம் அரசனோடு மற்போர் புரியவே வேண்டும். அவர்கள் அதன்கண் வெற்றியுற்றும் பரிசும் தொலைவுற்றும் சிகையிழவும் பெறுவார்கள். இவ்வாறாகவும் மேதாநிதியார் அவ்விருவர்க்கும் விடுதியிடம் தம்மகத்தேயே கொடுத்து அரசனிட மிதைப்பற்றி வெளியிடாது அவர்தமைப் புரப்பதாகவும் வாக்களித்தனர். இத்துணையு மவர்பால் அவ்விருவரும் பெற்றதன் காரணம் யாவைகொல்? அவர்தம் அறிவுமொழுக்கமும் பணிவுமே யல்லவோ? இவையற்றார் நவையுற்றார்.

இதற்கிடையிற் சிதாநந்த சத்தியப்பிரியர்க ளிருவரும் காஞ் சிமாநகர் குறுகுமுன், சோழன் ஒரு பெரிய சபைகூட்டித் தன்மகள் கலாவதியின் விவாகத்தைக்குறித்து ஆலோசிப்புழி யவர்கள் யாவரும் ஒருசேரப் பாண்டியன் மகனுக்கே மணம் புரிவிக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தனர். அதற்கரசனு மிணங்கினன். இது கேட்ட மனோமோகிரியோ மன்னவனோடு பிணங்கிக் கலாவதியினது கல்யாண விஷயத்தைக்குறித்துத் தான் அவளிடம் பேசிக்கொள்ளுதற்கு விடைபெற்றுக் கொண் டனள். கொண்டபின்னர் மனோமோகிரி கலாவதியை யழைத்து அவடன் மணவினையைக்குறித்து அவனையே யுசாவவுந் தலைப்பட்டனள். பட்டுமென்? கலாவதி யொன்றற்கு மிணங்கிப் பேசாது மனோமோகிரியையுஞ் சுகசரீரனையும் பழித்து னைத்தனளேயன்றி அவர்தந் தீச்செயல்களையுங் குயுக்கியையுந் துராசைகளையும்பற்றி யிழிவுபட மொழிந்து வெளிப்போந்த னள். சுகசரீரன் விடயத்தி லிதுகாறும் அனாமனத்துடன் முயன்ற மனோமோகிரி யிப்போதுதான் முழுமனத்துடனும் முயலுதற்குக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டாள். அம்மம்ம! கலா வதியின் பக்கலிருந்து அவட்குக் குற்றேவல்செய்து அவடன் மலர்த்தாள் வருடற்கு முரியளல்லாதாள் ஆவனையதட்டி யதி காரங்காட்டி வெருட்டாரின்றாள்! அச்சோ! இதனினும் மிகக் கொடிய நிலையுமுண்டுமொல்? மன்னனோ இதைப்பற்றி மனோ மோகிரியினிடமொன்றும் வினவாது கைகட்டி வாய்புதைத் துக் கொண்டனள்.

இனி மந்திரியார் வீட்டின்கண் விடுதியிடம்பெற்ற சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் அற்றையிரவு மாடத்தும்பர் நிலா முற்றத்து உலாவிக்கொண் டிருக்குங்கால் விகடவசநனும் றூண்டப்பட்ட குலாந்தகன் மரகதத்தை யழைத்துக்கொண்டு அவ் விடம்வந்து அவட்கொரு மோதிரம் வெகுமதி கொடுத்து அவள் தான் மறுநாண் மாலைக் கலாவதியைத் தனியாய்ச் சந்திக்கு மாறு அவளை வயந்தச்சோலையிற் சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத் தனுகே கொண்டு சேர்த்தல் வேண்டுமென்று ஒருறுதி யேற்

படுத்திக் கொண்டனன். இவ்வாறிவர்கள் பேசியவற்றை யெல்லாம் கரந்துகொண்டு செவிசாத்திய வழிமுகன் கோபங்கொண்டனனேனுந் தன்னண்பன் சத்தியப்பிரியனும் நெருட்டப்பட்டு மற்றை நாண்மலை வயந்தச்சோலைசென்று கலாவதியைப் பாதுகாத்தல் கடைப்பிடித்துக் குலாந்தகளை யொன்றுஞ் செய்யாது விடுத்தனன். அதன்பின் அன்றிரவுமுழுதுந் துயில்கொள்ளாத சிதாந்தன் கலாவதியை நினைந்துகொண்டும் அவள்மீது பாடல்பாடிக்கொண்டுஞ் சந்திரோபாலம்பநஞ் செய்துகொண்டும் பொழுது போக்கினன்.

பிற்பிறைநூன்று மாலைப்போழ்தினிற் சிதாந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் 'வயந்தச் சோலைக்கட் சம்பங்கிக்கொடி மண்டபமுற்றுழி, அவர்கட்குமுன்னே யாண்டு முதனாளிரவு மரகதங்கூறியாங்கு கலாவதியின் வரவினை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு போந்துள குலாந்தகளைக் கண்ணுற்றனர். உடனே குலாந்தகனவர்களிடஞ்சென்று தன்னைத் தன்றூதையார் தேடிக்கொண்டு வருமாறு அவர்களை விடுத்தனரோ வென்றயிர்த்து அவர்களுையே வினாயினான். அவர்கள் தனக்கெதிர்ப்பிறை விடைகொடுத்தலுங் குலாந்தகன் அவ்விருவர்களுையுஞ் சோலையைவிட்டகலுமாறு அதிகாரத்தொடும் ஏவினன். ஏவியுமவர்கள் போகாமெகண்டு தன்பேதைமையினும் ருனே குறித்தவிடம்விட்டகன்றனன். அங்நமகன்ற குலாந்தகனும் கலாவதிக்கு வழியிலொன்று முறவண்ணம் பார்த்துக்கொள்வான் சத்தியப்பிரியன் விடைபெற்றுச் சென்றனன். சென்றபின் கலாவதியின் வரவினை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டே சிதாந்த னுலாவிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் பாடல்களை மணலிலெழுதிக்கொண்டு மிருந்தனன். கலாவதி யின்னும் வந்திலள். சிதாந்தனுக்கோ முதனாளிரவி லுறங்காமைபற்றி யுறக்கம் வரத் தலைப்பட்டது. அம்ம! அவனென்செய்வான்! எழுந்தனன், உலாவினன், இருந்தனன், மணலினிற்சாய்ந்தனன், மீட்டுமெழுந்தனன், மீட்டுமுலாவினன், மீட்டுமிருந்தனன், மீட்டும் மணலினிற்சாய்ந்தனன், பாடினன், அவ்வாறே மணலினி லயர்ந்து நித்திரைபோயினன்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மரகதங் கலாவதியை யவடன் றோழிமா ரழைத்தனரென்று பொய்சொல்லி யழைத்துக்கொடு வயந்தச்சோலைக்கட் போந்தனர். அண்ணம்போந்த கலா வதி தன்பாங்கியரைக்காணாது மரகதத்தை வினவலும் அவள் “அவர்கள் சோலைக்குள் வேறெங்கேனுஞ் சென்றிருக்கலாம். யானவர்களைக் கடிதினி லழைத்துவருவேன். நீவிரீண்டேயிரு மின்” என்று கூறியேகினள். தமிழளாய் ஆண்டுநின்ற கலா வதி தனக்குற்ற விடுக்கண்களை யெல்லாம் நினைத்து நினைத்து வருந்தித் தான் முதனாட்கொண்டகாதல் என்றுசிறக்குமோ வென்றேங்கி நாற்புறமுஞ் சுற்றிப் பார்ப்புழிச் சிதாநந்தனுங் குவதுகண்டு அவனிடஞ்சென்று அவன் தான்முதனாட்காதல் கொண்ட தலைவனையென்று தெளிந்தனர் ; தெளிந்தவக்க ணமே சிதாநந்தன் றான்கண்ட கனவினுள் ‘எனீ காதற்கிளியே! கலாவதி!’ என்னக் கேட்டனர். கேட்ட கலாவதி அவனைத் துயிலெழுப்பக் கருதி யின்னிசைச் செந்தமிழ்தீம்பாடல் பா டினள். உடனே சிதாநந்தன் துயிலொழிதல் கண்டு கலாவதி பக்கத்திருந்த மரங்களி னிடையே மறைந்தனர். கானங்கே ட்டுத் துயிலொழிந்தெழுந்த சிதாநந்தனோ ஒன்றையுங் காண் கிலாது கவலைகூர்ந்து கலாவதியை நினைத்து பாடிக்கொண் டிருக்கும்போது அவளது உருவு வெளிப்பட்டது. அதுக ண்ட சிதாநந்தன் றன்னெதிர்ப்பட்டாள் கலாவதியே யென் மெண்ணி அதனருகே சென்று பாடியும் பணிந்து மிரந்து மெ ழுந்திற் தழுவியும் ஆண்டொன்று மின்மையின்வெள்கித் திரு ம்பலுங் கலாவதி மரங்களினிடை நின்றலை நோக்கி யவள்பாற் சென்று தன் காதல்மொழிதலும் இருவருமொருவர்மே லொரு வர் அன்புகூர்ந்து முத்தமிட்டுத் தழுவித் தமதன்பினுக்கு அறி குறியாக ஆழி கைம்மாற்றிக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு சிதாநந்தனுங் கலாவதியுங் காதல்கூர்ந்து முத்த மிட்டதனை யொளித்து நின்று கண்ட குலாந்தகன் உடனே யிதனை மன்னனிடந் தெரிவிக்குமாறு ஓடினன். அதன்பின் தன் றோழிமாராய வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையுஞ் சற்றுத்தூரத்

தேவருதல்கண்ட கலாவதி தன்றலைவன்பால் விடைபெற்றுத் திரும்பினள். வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையும் கலாவதியும் ஆண்டுச் சிறிதுபோதிரூந்து விநோதமாய்ப் பாடிக்களித்துப் போயினர்.

சென்ற குலாந்தகனோ கணப்பொழுதுந் தரிழாது அரரசனிடந் தான் கண்டகாட்சியைக் கூறினன். உடனே மந்திரிமேதாநிதியார்க்கு மறுநாட் சிதாநந்தசத்தியப்பிரியராய அவ்விருவரையும் அரண்மனையி லவைக்களங் கொண்டிய்க்குமா றுணையும் பிறந்தது. இஃதுணர்ந்த விகடவசநன் குலாந்தகனைவிளித்துக் “கலாவதி சிதாநந்தன்மீது காதல் கொண்டமையினாலே நின் மீது காதல்கொள்ளாள். ஆகவே நீநின்வீட்டிற் போந்துள மதுகாவீரன்ற னுடைகளைக் காணாது கவர்ந்து தரித்துக்கொண்டு கலாவதியினிடஞ் செல்வையே லவள் நின்னைத் தன்றலைவனென்றே நினைப்பாள். அப்புறமெல்லாஞ் சரிப்பிடும்” என்று கூறிக் குலாந்தகனை யிணக்கியதன்பின், “மறுநா ளரசன் மதுகாவீரரை விளித்து விசாரனை செய்யும்போது நீ நேற்றுக்கூறியன யாவும் பொய்யென்று சொல்லிவிடல் வேண்டு” மென்று வற்புறுத்தினான். குலாந்தகனு மவ்வாறே கூறுவலென் றொத்துக் கொண்டனன்.

மறுநாட் பிற்பகற் போழ்தத்து இராசசபைக்குச் சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் மன்னவனாணைப்படி வந்தனர். வந்தபின் விசாரிக்கும்போது குலாந்தகன்றான் நேற்றுக் கூறியது பொய்யென்றான். ஆகவே யரசு னவர்களைத் தண்டிப்பதற் கிடனில்லாதிருந்தது. மந்திரி மேதாநிதியாரு மவர்களைப் பற்றி மிகவு முயர்வாகச் சொல்லுகின்றனர். இனியென் செய்வது? மன்னவன் “நம்மாணைகடந்து அவர்கள் நந்நாட்டகத்துப் புக்கனரோனு மக்குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்கின்றாம்” என்றனன். உடனே யாண்டிருந்த சுகசரீர நெழுந்து பொறுத்த லொண்ணுதென மொழிந்து பாண்டிநாட்டாராயு மிழித்துரைத்தான். இதுகேட்ட சிதாநந்தன் பொறுது அவனைத் தலைதுணிக்கப் புகுந்தனன். அக்கணம் விகடவசநனுஞ்

சத்தியப்பிரியனும் நடுவட்புகுந்து தடுத்தனர். இதுகண்ட சோழன் வெகுண்டு சிதாநந்தனைத் தன்னொடு மற்போர் புரியுமாறு அமைகூவினன். அதற்குச் சிதாநந்தனு மிணங்கினன். உடனே போர்புரியுமிடம் பாலியாற்றிற்கும் வேகவதியாற்றிற்கும் நடுவணுள்ள யாற்றினைக் குறையெனத் தீர்மானிக்கப் பட்டது. அதன்மேற் சுகசரீரன் சிதாநந்தனைப் போர்செய்யப் போகும் போது ஒளித்துவின்று கொல்லுமாறுறுதிகொண்டான். மனோமோகிரியோ தானிருடி வேடம்பூண்டு சிதாநந்தன் போம்வழியிருந்து அவனுக்கு மயக்கஞ்செய்யு மருந்தொன்றினை அமிர்தகுளிகையென்று கொடுத்துப் போர்செய்யுமுன் அதனை யுண்ணுமாறு செய்வதற் குறுதிகொண்டான்.

வழிநாட் காலை வயந்தச் சோலைக்கட் சிதாநந்தன கலாவதியைச் சந்தித்து அவளை மனவருத்தப்ப்டா திருக்கும்வண்ணத் தெருட்டியதன்மேல் அன்றுமாலை மற்போர்புரிந்து முடிந்த பின்னர்த் தானவ் வயந்தச்சோலைக்கட் போதுவதாகவும் அவள் ஆண்டுத் தன்னைவந்து காணல்வேண்டுவதாகவும் கூறினன். அங்ஙனமே வருவலென் நிசைந்தாள் கலாவதியும். அதன்மேலன்று பிற்பகற் சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் போர்க்களஞ்செல்லத் தலைப்பட்டுத் தத்தம் உடைகளைத் தேடும்போது சிதாநந்த னுடைகளிருந்துழிக் குலாந்தகனுடைகள் வைக்கப் பட்டிருந்தமைகண்டுந் தாழாது அவற்றையே தரித்துக்கொண்டு போர்க்கோலம்பூண்டு புறப்பட்டனர். புறப்பட்டுப் போம் வழியில் மனோமோகிரி யிருடிவேடம்பூண்டு பதுமாதநத் திருந்தனர். அதுகண்ட சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் அவள்பாற்சென்று வணங்கித் துதித்து அவளால் மயக்குமருந்து கொடுக்கப்பெற்றுச் சிறிதுதூரம் வயந்தச் சோலைக்கட் சேறலும் ஓரமுக்கைக்குரல் கேட்டு அஃதென்னெனத் திரும்பி நோக்கினர். அப்பொழுதொருவ னுதிரந்தோய்ந்த ஈட்டியுங்கையுமாய் மரங்களிடை மறைந்தனன். அவன்றான் சுகசரீரன். அவன் சிதாநந்தனதுடைகளைத் தரித்துக்கொடு போந்த குலாந்தகனைச் சிதாநந்தனென மருண்டு தனதீட்டியாற் குத்தலு

மவன் கீழேவீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினன். அவ்வாறவன் வீழும் போது செய்த சத்தமே யிவ்விருவருங் கேள்வியுற்ற வமுகைக் குரல். இது நிற்க. இவ் விருவருங் கூக்குரல் கேட்டவிடங் குறுகலுஞ் சுகசரீரன் சிதாநந்தனைக் குலாந்தகனென மயங்கிக் குத்துதற்கு முயறலுஞ் சிதாநந்தன் விலகிக்கொண்டு அவனையே தனது குந்தப்படையாற் குத்துதலும் அவன் மண்ணிடை வீழ்ந்து மாண்டனன்; மருந்துப் பெட்டியுங் கைந்ருமுவிக் கீழே வீழ்ந்துவிட்டது.

அங்கனம் வீழ்ந்த தறியாத சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவரும் போர்க்களநோக்கி விளைந்து போயினர். போனபின் ஆண்டிச் சிதாநந்தனுக்குஞ் சயதுங்கனுக்கு மற்போர் நிகழ்ந்தது. அதன்கட் சிதாநந்தனே வெற்றியடைந்தனன். தொலைவுண்ட சோழன் உடனே சிதாநந்தனுக்குத் தன்னைத் தன தரண்மனையில் வந்து காணுமா றானைத் தந்து போயினன். வெற்றியுற்ற சிதாநந்தனே நொடிப்பொழுதுந் தாமதியாது தன்றேவி கலாவதியைக் காணுமாறு வயந்தச்சோலை சென்றனன்.

இதற்கிடையிற் கலாவதியோ கவற்சி மிகக்கொண்டு அரண்மனைக் கருகிலுள்ள காளிகோட்டம்புக்கு அம்மையைப் பராவலும் அம்மை பூசாரியீது வெளிப்பட்டு வரமளித்தனள். அளிக்கப்பெற்ற கலாவதி தன்றலைவ னானையின்படி வயந்தச்சோலைசென்று ஆண்டிறந்து கிடந்த சுகசரீரனைப் பார்த்துப் பரிவுகூர்ந்து திரும்பலுங் குத்துண்டு மூர்ச்சித்துக் கிடந்த குலாந்தகனைக் கண்டு தன்னிறைவன் சிதாநந்தனே யென்றவனை யெண்ணிக்கொண்டு பெருமூச்செறிந்து விம்மிவிழுந்து புரண்டு மனங்கலங்கி அவன்மேல் வீழ்ந்தாற்றி யழுது பக்கத்திற்கிடந்த மருந்துப்பெட்டியை யெயித்து அதன்கணுள்ள மருந்திற் சிறிதருந்தி மயங்கி விழுந்தனள். உடனே தன்னுயிர்த்தலைவியைத் தனிமையிற் காண்பான் விளைந்துவந்த சிதாநந்தன் கலாவதியி னிலையினைக்கண்டு கோவமென் றயிர்த்துப் பல்வகைச் சீதளோபசாரஞ் செய்து மவளொழாமைகண்டு மயக்கமெனக் கருதும்போது தன்னுடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு

தன்னைப்போல வேடம்புனைந்து கிடந்த குலாந்தகனைக் கண்ணுற்றுத் தன்பிரானேசரி அவனைத் தானென மயங்கியே யுயிர் துறந்தனளென் றெண்ணி வாய்விடுத் தரற்றித் தானு முயிர் துறப்பா னுறுதிகொண்டு வாளை யோச்சுதலும் விகடவசநன் வந்து அவன்ற ஶீருகரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு தடுத்து அவனுக்குக் கலாவதி யிறந்திலளென்று காட்டினின்றான். அவ்வளவிற சத்தியப்பிரிய னுண்டுப் போந்தானாக விகடவசநன் அவனைச் சிறிது தண்ணீர் கொணருமாறு கூறிவிடுத்தனன். உடனே சத்தியப்பிரியனுந் தண்ணீர் கொணர்ந்தான். அதனைக் கலாவதியின் முகத்தினுந் குலாந்தகன் முகத்தினுந் தெளித்தலு மிருவரு முயிர்த்தெழுந் தேகினர்.

இனிப் பாண்டியனோ சென்ற மகனைப்பற்றி யொன்றுந் தெரிகிலாது திகைப்புழிச் சிதாநந்தன் சோனாடு சென்றனனென்றும், ஆண்டுச் சோழன்கை யகப்பட்டுச் சிறையில் வைக்கப்பட்டுள னென்றுங் கேள்வி யுற்றனன். ஆகவே வழுவியர் பிரான் றனது தானைகளைச் சந்நாகப் படுத்திக்கொண்டு காஞ்சி மாநகரமீது வஞ்சிகுடி வந்தனன். சயதுங்கன் மற்போரிற் றொலைவுற்று அரண்மனைவந்த வப்போது தான் பாண்டியன் படை கொடு வந்தனனெனத் தெரிந்து கொண்டீனன் ; வந்தகாரண மின்னதென் றறிகிலாது செழியன்றன் பாசறைக்கோர் தூது வனை விடுத்தனன். இது நிற்க, மரோமோகிரி தனக்குள்ளே யாலோசித்துக் கன்னடராசன் றம்பி மங்களநாதன்பா லோட லே நலமெனக் கடைப்பிடித்துத் தன்கையகப்பட்ட பல்வகைப் பொருள்களையும் வாரிக்கொண்டு மரகதத்தோ டோட்டம் பிடித்தனன். இது தெரிந்த சோழன் காவலாளரிற் சில்லோர் அவர்களைப் பின்பற்றிச் சேறலும் அவ்விருவரும் விரைந்தேகிப் பாலியாற்றினில் வீழ்ந்திறந்தனர்.

பாண்டியன் படையெடுத்துப் போந்துள செய்தி யறியாத சிதாநந்த சத்தியப்பிரிய ரிருவருஞ் சோழன் விரும்பியவண்ணம் அவனைவைக்களம் புக்கனர். சயதுங்கனுடனே சிதாநந்தனைத் துனது தானைத்தலைவனாறு வேண்டினன். அதற்குச்

சிதாநந்தனு மிணங்கியவளவிற சிதாநந்தனைப் பாண்டியன் மகனென் றுணராது அவனுக்குத் தண்டெடுத்தவந்தள தனித் தமிழ்நாட்டு மொழிச் சமர்செய்யுமா றுணையிட்டனன். இட்டனனெனுஞ் சிதாநந்தன் சாமோபாய நாடிச் சமர்நிறுத்தலே தக்க தென்றுரைத்துச் செம்பியன்பால் விடைபெற்று உகிதன் பாசறையும்றுப் பெற்றோர் தம்மடி. பேணிவணங்கித் தான்வந்த செய்தியை மாண்புற மொழிந்திருந்தனன். இஃதிங்கனமாக விகடவசநன் மூலமாய்ச் சுகசரீரன் வைவச்சுத நகரம் நண்ணியதும், குலாந்தகன் குத்துண்டதும், சிதாநந்தனுங் கலாவதியு மிறக்கத் தலைப்பட்டதும், அப்போது அவனிநுந்து தடுத்ததும் முதலாகிய யாவற்றையு முணர்ந்த நேரியன்தான் மனோமோகினியினது மாயவலையிற் சிக்குண்டமை பற்றிப் பெரிதும் மனம் புழுங்கி நேரியனே யாயினன். அதன்பின் கலாவதியை யவள்விரும்பிய சிதாநந்தனுக்கே மணஞ்செய்விப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்போது தான் வளவர்பிரானுக்குச் சிதாநந்தன் மாற்பெருமான் மகனென்று தெரிந்தது. உடனே யவ்விடத் திருந்தார் யாவரும் ஏகாம்போசர் தம்மின்னருளைத் துதித்து வியந்தனர்.

அதன்மேன் மறநாட் காலைச் சோழன் கேட்டுக்கொண்ட பாடி, அவன்றன் ஆத்தானிகர்களும் கனவான்களும் பிரபுக்களும் மற்றையோரும் வாத்திய கோஷங்களுடனும், நாட்டியச் சிறப்புடனும், படையணிவகுப்புச் சிறப்புடனுஞ் சென்று அட்ட மங்கலங்கள் விளங்க ஆரணம் முழங்கப் பாசறையினின்றும் பாண்டியனையும் அவன்ற னருந்தவக் குமாரன் சிதாநந்தனையும் அவர்தம் பரிவாரங்களுடன் அழைத்துவந்த பின்னர்ச் சிதாநந்தனுக்குங் கலாவதிக்குங் கனலிசான்றாய்க் கல்யாணமாயிற்று. அற்றைப் பிற்பகற்போழ்தே கலாவதியுஞ் சிதாநந்தனுஞ் சிங்காதநமேற்றப்பட்டிச் சோண்டினுக்கு அரசியு மரசனுமாயினர். அதன்மேற் சோண்டிமுனிவரும் அரசன் குலகுருவுமாகிய கயம்பிரகாசமுனிவரெழுந்து பாடி யாசீர்வதித்தலும் யாவருங் கைகொட்டி யார்த்து மலர்மாரி பெய்தனர். இதனுடன் நாடகம் முடிகின்றது.

யாமிதற்கு முன்னர் நூபாவதி அல்லது காணாமற்போனம கள் என்றொரு நாடகமியற்றி யச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்ற னம். அது மேற்புலவிஞ்ஞானிகள் முறையினைப் பெரிது மகித் துப் புனைப்பட்டுள்ளது. அதனை நல்லறிவுடைய நாவலர்பலர் அங்கீகாரஞ்செய்துநன்றியுந் தாமவ்வாறுசெய்ததற்கு அறிகுறி யாகச் சிறப்புக்கவிகளுந் தீட்டிவிடுத்துள்ளார். அஃதெமது ஊக்க மெழுப்பியதனானும், தமிழ்மொழியின்மீ தெமக்குளவார்வத்தி னானும், எந்தம் நண்பர்யாவரும் வடநூன்முறைகளைப் பெரிது மநுசரித்து நாடகம் புதுவதொன்று புனையுமாறு ஏயினமையா னும், இறைவன் திருவருளை முன்னிட்டு அவ்வாறே யிந்நாடக மெழுதப் புகுந்தனம். எமது நூபாவதி வெளிப்படுமுன்னர் ஸ்ரீ ரங்காசாரியரவர்கள் செய்யுளும் வசனமுமாச் செய்த நந்தி துநக்கமும், காலஞ்சென்ற திருவனந்தைச் 'சந்தரம்பிள்ளைய வர்கள் முற்றுஞ் செய்யுளாச்செய்த மனோன்மணியமும், திரு வனந்தை லக்ஷ்மண பிள்ளையவர்கள் போலிச் செய்யுளாப் புதுமொழிபெயர்த்த விலநாடகமும், பம்மல் - சம்பந்தமுதலி யாரவர்கள் முற்றும் வசனமாச்செய்த லீலாவதிகலோசனையு மாகிய நான்கு நாடகங்கள் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. எமது நூபாவதி வெளிவந்து ஒன்றரைவருடமாயினபின், எம்மையடு த்துத் தமிழ்க்கலை பயிலுறாஉம் இயற்றமிழ்மாணவரு ளொருவ ராயிருந்து இப்போது காலஞ்சென்ற திரு-சலசலோசனச்செட் டியார் வசனமுஞ் செய்யுளுமாச்செய்த சரகாங்கி யென்னு மொரு நாடகம் வெளிப்போந்தது; இனி யெமக்குப் பம்பல காலத்துப் பேருதவிபுரிந்தவரும் எமதுயிர் நண்பருமாகிய ஸ்ரீ ம - சோ. விசுவநாதமுதலியாரவர்களாற் பெரும்பாலும் வசன மாச்செய்த ச்சிடப்பட்டு மின்னும்வெளிவாராத சந்திரவதனை யென்னு நாடகமொன்றுள்ளது. இவையாவும் ஒவ்வொருவித வொழுங்குபற்றியே யெழுதப்பட்டுள்ளன.

இதற்கு. இடையே நாடகலக்கண மணுத்துணையுமறியாத சில புல்லறிவாளர்தோன்றித் தாரும் நாடகமெழுதுவான் புக் குக் குன்றுமுட்டிய சூர்இப்போலப் பெரிதுமிடர்ப்பட்டு எழுதி

யதையும் வெளியிட வெள்கி மாழாந்து திரியாநின்றார். இப்போலிகள் நாடகலக்கணங் கற்றுத்தருக்கடங்கி யுறுதிசூடுதல் கருதியும், எந்தம் இயற்றமிழ்மாணவர்க்கு நாடகத்தமிழும் அறிவுறுத்தல் கருதியுஞ் சூத்திரமுமுரையுமாக நாடகவியலென்றுதலைக்குறியிட்டு ஆங்கிலகீர்வாணவமைதிகளை யநுசரித்து, ஒருநூல் செய்துளேம். அஃதச்சிட்டு வெளிவரும் பருவத்திலுள்ளது. அன்ன இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகவே இக்கலாவதி நாடகமு மியற்றப்பட்டது. மாணுக்கர்க்கு விளங்குதற்பொருட்டுக்குறிப்புரையொன் றெழுதிச் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி யோடு நூலினிறுதியிற் சேர்த்திருக்கின்றாம்.

இந்நாடகமாகிய பொருட்டொடர்நிலை நூலின்கண்ணே வசந்தருதுவின்வாண்னையும், கானத்தினியல்பும், தேசசஞ்சாரஞ் செய்வதனும் போதரும்பயனும், அரசிலக்கணமும், காஞ்சினகர்ச்சிறப்பும், வயந்தச்சோலையின் வனப்பும், பல்வித வடமொழி விருத்தங்களும், செந்தமிழ் யாப்புவிதப்பங்களும், யமகமும் நிரோட்டகமுமாகிய சொல்லணிபொதிந்துளபாக்களும், நடுவெழுத்தலங்காரம் நான்காரைச் சக்கிரபந்தம் விருச்சிகபந்தம் முதலிய சித்திரக்கூறிகளும், முடுகியலோதையுள்ள பாடல்களும், கீர்த்தனங்களும், அகப்பொருட்டுறைகளும், புறப்பொருட்டுறிப்பும், சிலேடையும், பல்வகைநீதியும், சந்திரோபாலம்பரமும், அன்னவிடுதூது கிள்ளிவிடுதூது மேகவிடுதூது வண்டுவிடுதூது முதலிய தூதுகளும், உருவெளித்தோற்றமும், மம்மதோபாலம்பரமும், இவை போல்வன பிறவு முள்ளன. பஞ்சகாவியங்களினின்றும், திருக்குறளாதிய நீதிநூல்களினின்றும், அகநானூறு புறநானூறு கலித்தொகை குறுந்தொகை முதலிய தொகைநூல்களினின்றும், கம்பராமாயண முதலிய பெருங்காப்பியங்களினின்றும், தேவாரதிருவாசகங்களினின்றும், சூளாமணியினின்றும், கலிங்கத்துப்பராணி முதலிய சிறுநூல்களினின்றும் செய்யுட்கள் மேற்கொள்ளப்பெற்றுப் பக்கங்களினடியிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னு மன்புடனாராய்வோர் கண்ணுக்கு ஒன்பான் சுவையு முடைமையும்,

அற்புத நவீன கற்பனைகளி னடைவும், பாடல்களிற் பத்துக் குணமும் பல்வகைப் பொருளணிகளும் குறிப்புப்பொருளு மிறைச்சிப்பொருளு முள்ளுறை யுவமமு மமைந்துள பான் மையுஞ் சொற்பொரு ணயங்களும் புலப்படும்.

இனியிதனிடத்து உறுகதை பஃறலைப்பட்டு ஒங்கி வளர்ந்து இறுதியி லொன்று கூடுமாறும், நாடகப் பாத்திரங்களின் சிறப் பியல்புகள் முகஞ்செய்து கிடக்குமாறும், அவை களந்தொ றும் முதிருமாறு முற்றுணர்க.

அன்றியும், முற்றுஞ் செய்யுளாக யாக்கப்பட்டுப் பாத்திரங் களி னேற்றந்தாழ்வு கருதாது யாண்டு மொரோ தன்மைத்தாய நடையினை யுடைத்தா யுலகவியல்பொடு மாறுபட் டியலுறும் மனோன்மணீயமும், மராயிலை வெண்புனற் சிஃறுளிபோல முன்னோர் பாக்களை யாங்காங்குப் பெய்யப் பெற்றமையன்றி வேறு செய்யுளென்பது மருந்துக்கு மின்றி முற்றும் வசனமா யியன்றுள லீலாவதிசுலோசனையும் போலாது இதன் கண்ணை பாத்திரங்களின் உயர்விழிவுகட்டு ஏற்றவாதே நடையமைதியும் அவ்வவர்தம் இயல்பாய சொற்களு மாங்காங்குச் செறிந்து கிடக்கும். அவைகண்டு பிழையெனக் கற்றோர் மருளாது வனப் பென மதித்துப் பாராட்டுகிற்பார். இவ்வாதே வடமொழிநாட கங்களுட் சம்ஸ்கிருதமும் பாகதமும் பயின்று வருதல் காண்க. இதுவே யாந்திரமொழியிற் பிரதாபநுத்திரீய நாடக முடை யார்க்கும் கருத்தாத லுணர்க. மேலும் யாம் கூறியதே ஆங் கிலமொழியி னறிவுசான்றோர்க்கு உடன்பாடாதல் தெற்றென விளங்கும்.

இன்னு மிந்தால் “கூறிய வுறுப்பிற் சில குறைந்தியன்றும்” “ஒருதிறப்பாட்டினும் பலதிறப்பாட்டினு, முரையும் பாடையு ம் விரவியும் வருஉம்” பெருங்காப்பிய மாமாறும், முந்தையோர்தம் ஒழுக்க வழக்கங்க ளுடைத்தாமாறும் உற்றுநோக்கு ளுர்க்கினிக் வெளிப்படும்.

இந்நாடகம் சென்ற துன்முடிவருடம் பங்குனிமாதம் 24-ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை யன்றிரவு சென்னை வித்வநீமநோரஞ் சநீ சபையோரார் சென்னை விசயை பொதுசந மண்டபத்து மிக்க சிறப்புடன் நடித்துக்காட்டி யரங்கேற்றப்பட்டது. அது பற்றி யாமவர்க்கு வந்தனஞ் செலுத்துகின்றம்.

இவ்வுரையிடையிட்டபாட்டுடைச்செய்யுள் பற்பலதொழில் கள் புரியுங்கால் இடையிடைக் கிடைத்த அவகாசங்களில் எழுதியதாதலிற் பிழைகள்பல பொதுளியிருத்தலுங் கூடும். அற்றேற் செந்தமிழ்பயின்ற செல்வர்கள் அவையிற்றினைத்திருத்தி பெய்மீது கருணைபுரிவாராக.

தோன்று தோன்றிய யாவவை தாயன
வின்று தோன்றிய யாவவை தீயன
வென்றி யம்புமி யல்புண ராமக
னன்றி மூதறி வாள் ரறைவரோ?

வி. கோ. சூ.

உ

சி வ ம ய ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

க ல ா வ தி.

பாயிரம்.

கடவுள்வாழ்த்து

விநாயகர்வணக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

தாதகித்தா ரார்தோட் சயதுங்க சோழன்மகள்
காதல்வல்லி யாகும் கலாஸதிப்பேர்—மாதூறத்தித்
திக்குஞ் சரசமொழிச் செய்யாள் கதைசொலச்சித்
திக்குஞ் சரசரணஞ் சேர்.

(க)

சுப்பிரமணியர்வணக்கம்.

வஞ்சி விருத்தம்

தாவு பந்து தாவெனாத்

தேவ சேனை செந்தன

நீவி நிற்கு நேசனை

யோவ லின்றி யுன்னுவாம்.

(உ)

கவிவிருத்தம்.

வள்ளியா நிகழ்ந்திடு மதூர நல்லிதழ்த்
தள்ளரும் குறிகளைத் தான்ம றைக்கிய
தெள்ளமிழ் துறழ்மொழித் தேவ சேனைமுன்
கிள்ளையொன் மேந்தினுள் கீர்த்தி பாடுவாம்.

(ங)

நாமகள்வணக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

போங்கு தாமரைப் பூமகள் போல்பவ
ணங்க லாவதி நாடக நாஞ்செய
மங்கை வெண்கலை வாணியை யெம்முளப்
பங்க யத்திற் பரிவொ டிருத்துவாம்.

(ச)

நடராசர்வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒன்றிடுகை யடுக்கையடித் துலகிலுள வுயிர்கட்கூ
யொருக ரத்தா
என்றபய மளித்திட்டா நந்தமுத்தி தருமிதென
நடிக்குந் தன்றாண்
மன்றவெழிற் கரந்தெரித்திஃ துண்மையென வன்னியொரு
மலர்க்கை யேந்தி
மன்றகத்துக் குனிந்தருளு நடராசப் பெருமானே
வணக்கஞ் செய்வாம்.

(ரு)

அவையடக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

தறையி னிற்புகழ் சான்றசெந் தமிழ்ச்சொலிற் சிறியே
மறைப யின்றிடு வடமொழி வல்லுநர் போன்று
குறையி னூடகங் குயிற்றுவான் புகுந்தவிக் குறிப்புச்
சிறையு ருவொரு சிறியபுள் பறப்பது சிவனும்.

(சு)

கட்டுரை.

குறள் வெண்பா

மாதறக்க மென்றுரைத்தன் மாந்தரீர் கேண்மினோ
சாதுக்கள் கூட்டுறவு தான்.

(எ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

ந ட ா த் து ந ற் .

க. சூதீரதானி.

உ. நடி.

நாடகப்பாத்திரங்கள்.

- க. சயதுங்கன்: சோணாட்டரசன்.
- உ. சுகேசன்: பாண்டிநாட்டரசன்.
- ங. மேதாந்தி: சோழராசன்மந்திரி.
- ச. சந்மதி: பாண்டியராசன்மந்திரி.
- ரு. சிதாநந்தன்: சுகேசன்மகன்; நாடகத்தலைவன்.
- சு. சந்தியப்பிரியன்: சிதாநந்தனது நண்பன்.
- எ. விகடவசநன்: சோணாட்டுவிதூடகன்.
- அ. தலாந்தகன்: மேதாந்தியின்மகன்.
- கூ. சுகசிரன்: சோணாட்டில் இராசவமிசத்தைச் சேர்ந்த ஒருபிரபு.
- கௌ. சுயம்பீரகாசர்: சோணாட்டிலொருமுனிவர்.
- கக. சோமதந்தன்: சோழனரண்மனைச்சேவகன்.
ஆத்தானிகர்கள், கனவான்கள், சேவகர்கள்,
பூசாரி, மஹையோர்.
- கஉ. ஆநந்தவல்லி: பாண்டியராசன்மனைவி.
- கங. கலாவதி: சயதுங்கன்மகள்; நாடகத்தலைவி.
- கச. வாசந்திகை: } கலாவதியின்றோழிமார்.
- கரு. மாணிக்கமலை: }
- கசூ. மனோமோகிநி: சோழராசனது கணிகை.
- கஎ. மரகதம்: மனோமோகினியின்பணிப்பெண்.
சிலதியர் முதலாயினார்.

நாடக நிகழ்விடம்.

பெரும்பான்மை சோணாட்டுத் தலைகராகிய காஞ்சியினும் அதற்கடுத்த வயந்தச் சோலையினுஞ் சிறுபான்மை பாண்டிநாட்டுத் தலைகராகிய மதுரையினுமாம்.

க ல ல வ தி.

முன்னுரை.

சூத்திரதாரன்: [பிரவேசமாகி வாழ்த்துப்பாடுகின்றான்.]:—

மலர்மணம் போலெங்கு முறுபவனை மாவின்ப

வாரிபுடை சூழுமுத்தி

யுலகினைப் பொதுநீக்கி யரசாளு மொருநீகாவை

யொளிர்சயஞ் சோதிதன்னை

யிலகுறு கலாவதி பராசத்தி யொடுமிளிர்நு

மீசனை யிறைஞ்சிவாழ்வா

மலகிறிநு வினையாட லயர்சிதா நந்தனையெ

மையனைப் பன்முறையுமே.

(அ)

[மலர்களை அரங்கினிறைக்கின்றான்.

(திரும்பி) ஏ! ஆரியே! குணவதி! காலதாமத மின்றிச்

சீக்கிரம் வா.

நடிபிரவேசமாகின்றான்.

நடி:—ஐயா! என்னை யாதுகாரணம்பற்றி யிவ்விடம் அழைத்தீர்கள்? கட்டளையெதுவோ அதன்படி நடக்கக்காத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

சூத்திரதாரன்:—ஏ! அவிநயம்வல்லாய்! நாம் இன்று இந்த நாடகசாலையில் நடிப்பதற்காக எடுத்துக்கொண்ட நாடகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் யாவற்றையுஞ் செய்து முடித்துவிட்டனையா?

நடி:—நாமின்றிரவு நடிக்கவேண்டியது எந்தநாடகமோ? யாவரியற்றியதோ?

சூத்திரதாரன்:— (பாடுகின்றான்.)

ஆரிய மாதரா யின்றிவ் வரங்கினி லாடுகிற்பச்

சீரிய தென்றே யெடுத்தது பாண்டியன் றென்மதுரைப்

பேரியன் மாநக ரான்சாம வேதியன் டீயருஞ்
சூரிய நாரா யணசூரி சொற்ற கலாவதியே. (௬)

நடி :—அப்படியாயின் அதற்குரிய பாத்திரங்களை யெல்லாம்
அப்பொழுதே சந்நாகப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றேன்.
அவர்கள் யாவரும் மிகவும் அற்புதமாக நடிப்பார்கள்.

சூத்திரதாரன் :—பெண்ணே! நான் சொல்வதைச் சிறிது கேட்
பாய்! (பாடுகின்றான்.)

கலைவல புலவர்கள் களிசி றக்குங்கா
றிலகவி நயத்தர மினிதெ னக்கொளே
னஸூறப் படித்தவர் நயம்கொள் சிந்தையு
முலவுறுந் தந்திறத் துறுதி யற்றரோ. (௧0)

நடி :—அஃதப்படியிருக்க. எத்துணையோ பலவித்துவான்கள்
எவ்வளவோ பலநாடகங்கள் செய்திருப்ப அவற்றுள் வே
றொன்றனையும் ஆடுதற்கு எடுத்துக்கொள்ளாது இந்தக்
கலாவதி யென்னும் நாமமுடைய நாடகத்தை யாழிம்படி
யெடுத்துக்கொண்டது எக்காரணம் பற்றியோ?

சூத்திரதாரன் :—ஓ! பிரியே! இதோ பார்த்தனையா? இந்த மகா
சபையிலுள்ள பலரும் வித்துவான்களுங் கவிஞர்களுங்
கமகர்களும் வாசிகளும் வாக்கிகளுமா யிருக்கின்றார்கள்.
அவர்கள் எத்தனையோ அளவற்ற நாடகங்கள் பார்த்துஞ்
செய்து யிருப்பார்கள். ஆகையினாலே அவர்கள் பாரா
ததுஞ் செய்யாததும் நவீனமானதுமாயிருப்பது இதுவே
யாதலின் இதனை யின்றிரவு நடித்து இச் சபையிலிருக்குஞ்
சான்றோர்களை யானந்தப்படுத்தும் பொருட்டு எடுத்துக்
கொண்டோம்.

நடி :—ஆமாம். உண்மைதான். மற்றைப்படி இது நாடகமாடுவ
தற்கு ஏற்ற பருவகாலந்தானே?

சூத்திரதாரன் :— அதற்குஞ் சந்தேகமுண்டோ? இது வசந்த
காலமன்றோ? இனி யிக்காலத்தைத் தவிர வேறெக்காலம்

உலகத்திலுள்ள ஆன்மகோடிகளுக்கு ஆனந்தம் விளைக்கப் போகின்றது? இக்காலந்தானே மன்மதனுக்கு மிகவுந்துணைசெய்யும் காலம்!—இதோபார்!— (பாடுகின்றான்.)

தேமா வெதிர்கொண்டி நிற்பச் சிறுகுயில் போற்றிசைப்பத் தூமா ணிளங்கொடி தந்தளிர்க் கையாற் றெழுதசைய வாமான் மகிழ மலர்மணம் வீச வசந்தமெனும் கோமா னனைந்தனன் காணுதி யென்றன் குலக்கொடியே. ()

ஆகையாலன்றே அவன் துணைவனாகிய முநோபவனுடைய கடன்முரசம்பெரிது முழங்குகின்றது! குயிற்காளங் களிப்புட னெலிக்கின்றது! சுருப்புநாணெலி கேட்கின்றது! இதோ இவ்விடத்திலுள்ள சித்தசுன்பரசுமைக்கண்ணை ஐங்கண்களும் அளவின்றி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன! தென்றலந்தேரும் காரிருட்களிறும் கிள்ளையம்புரவியும் ஆங்காங்கேயிருந்து தந்தலைவனாகிய மதராசனை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன! — ஆகையிலாலே, ஏ! பிராயசி! இப்பொழுது இந்தச் சபையிலுள்ள சான்றோரனைவரும் கேட்டு மிக்களிப்படையுமாறு இவ்வசந்தருதுவைப்பற்றி யேதேனும் வருணித்துப் பாடுவாயாக.

நடி:—ஆ! அங்கனமே தங்கள் விருப்பத்தின் வண்ணம் என்னுலையன்றமட்டும் பாடுகின்றேன். (பாடுகின்றான்.)

காணு பூவின் ஞிமிறிசை பாடக் கடிக்கமழத் தேனமர் முல்லை நகைத்திடத் தென்றலஞ் சேடியொடும் வானுறு மாலங் கவரி யசைதர வந்தனணல் வேனி லெனப்பகர் கிற்கும் வனப்புறு மெல்லியலே. (கஉ)

பூந்தளிர்க் குழையுஞ் செய்ய பொன்மலர்க் கலனும் பூண்டு மாந்தகட் பருகிப் பின்சேர் வண்டராம் பாண ரோடு மாந்தர்தாங் கண்டு சால மகிழ்தர வாடி கிற்பான் போந்தனள் வசந்த மென்னும் பொற்புறு மாத ராளே.(கங)

சூத்திரதாரன்:—ஆகா! உன்னுடைய கானம் மிகவும் அற்புதம்! மிகவும் அற்புதம்!! அதுவுமன்றி யிந்த வசந்தருதுவைப் பற்றி வெகு நன்றாய் வருணித்தாய்!—ஏ! ஆரியே! உன்மன் பாடலைக்கேட்டு என்மன் ஐம்பொறியும் ஆனந்தமடைந்தன வென்பதற்கு மையமுண்டோ? உன்னுடைய காரமாருத ம் வீசியன்றே இந்தச் சர்வசநோத்தியாந வரமுந் தலையசைத்து ஆரவாரியாநின்றது! ஆ! கானமே! நின்னுடைய சத்தியென்னே!—(பாடுகின்றான்.)

மோனமார் முனிவரை முறுவன் முல்லைநற்
பானலங் கண்ணெழிற் பாவை மார்களை
மானலாண் டகையரை வசிக ரிப்பையேற்
கானமே நிர்வலி கழறற் பாலதோ. (கச)

கானத்தா விளகாத மனமுடைய மனிதனுமுண்டோ?
உண்டெனில் மிகக்கொடும் பாதகன் அவனே யாவான்!—
(பாடுகின்றான்.)

கன்னலங் கனிந்த பாடற் காயக னல்ல னேனு
மின்னிசை கேட்டு நெஞ்ச மிளகிடா திருப்பான் வஞ்ச
மன்னவர் துரோக மாதி மாபவஞ் செய்யத் தக்கா
னன்னவன் றனைநம் பாம லகற்றிட வேண்டி மன்றே.(கரு)

ஆ! ஆ! இஃதென்னை? அதிசயமா யிருக்கின்றதே! உன்னுடைய பாடல் கேட்டுப் பரவசமானயான் வந்த காரியத்தை முற்றும் மறந்துவிட்டேனே! நன்று! நன்று!!—

(பாடுகின்றான்.)

சுந்த ரஞ்செறி சூயிலிசைத் தோகைநின் றாய
கந்த ரத்தெழு கானத்தின் மயங்கினேன் காம
விந்தை சேர்மனோ மோகிரி வலையினில் வீழ்ந்து
புந்தி மாழ்கிய சயதுங்க சோழனைப் போன்றே. (கசு)

[இருவரும் போகின்றார்கள்]

முன்னுரை முற்றிற்று.

க ல ா வ தி.

அ ங் க ம்—க.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையி
னந்தப்புரம்..

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மனோமோகிநி, மரகதமீ.

மனோமோகிநி:— (தனக்குள்) நம்முடைய யுக்தியே யுக்தி!

இந்தச்சயதுங்கராசரை நாமும் எப்படியாவது அவர் மகா
ராணியாரோ டிருக்கும்பொழுது நம்முடைய வலைக்குட்
சிக்குமாறு செய்யவேண்டுமென்று எவ்வளவோ முயன்று
பார்த்தும் முடியவில்லை. அதுவும் என்ன அறிவின்மை
யான் முயன்றோம்! மகாராணியார் வனப்பின் முன் நமது
வனப்பு மொருவனப்பா?—இப்பொழுது நாம் முயன்றது
நியாயம். அவ்வாறே யரசனுக்கு உரிமை மா துமாயினோம்!
ஒருகால் என்னையேயவர் தமது மனைவியாக வரிக்கவுங்
கூடும். அப்படியாயின் நாம் மகாராணியார் என்னும்
பட்டமும் வகிக்கலாம்!—அந்தநாளெந்தநாளோ! அது
மாத்திரஞ் சீக்கிரங் கைகூடுமாயின் ஆலடிப்பிள்ளையார்க்கு
ஐந்துபணத் தேங்காயுடைப்பேன். பிள்ளையாரே! முன்
னரே நீர் சுகசீரரை யென்வயப்படுத்தியபோது உமக்கு
ஒரு பணத்தேங்காயுடைத்தேன்! அதைநூபகம் வைத்துக்
கொண்டு இப்பொழுதும் அடியாருக்கு உதவிசெய்ய
வேண்டும்!—(பாடுகின்றாள்.)

ழலமே கணத்திற் கெல்லா முதல்வவென் னப்ப காஞ்சி
யாலடிப் பிள்ளை யாரே யடியனேற் கருள்செய் வாயே.()

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன் :—அம்மா! சுகசரீர எசுமான்கள் இங்கே தங்களைப்பார்க்க வேண்டுமென்று வந்திருப்பதாகச் சொல்லச் சொன்னார்.

மநோமோகீதி :—அப்படியானால் அவரையுடனே நீ வரச்சொல். [சோமதத்தன்போகின்றான்.

(மரகதத்தைநோக்கி) அட! மரகதம்! நீபோய் மகாராசாவவர்கள் எங்கிருக்கின்றனரோ அங்கே சென்று அவர் இவ்விடம் வருகிற சமயம் பார்த்து வந்து முன்னரே தெரிவி! சீக்கிரஞ்செல். தாமதியாதே.

[மரகதம் போகின்றான்.

சுகசரீரரும் வருகின்றார்! அவருக்கெவ்விதமாவது நாம் அரசன்மகள் கலாவதியை மணம் புரிவிக்கவேண்டும்!

சுகசரீரன் வருகின்றான்.

வாரும் சுகசரீரரே! இப்படி யுட்காரும்.

சுகசரீரன் :—ஆ! அப்படியே யுட்காருகின்றேன்! மற்றைப்படியென்னுடைய காரியம் என்னுயிற்றே?

மநோமோகீதி :—என்ன? சுகசரீரரே! எனக்கு இவ்வளவுதாரம் உதவிசெய்த உம்முடைய காரியத்தை மறப்பேனோ? அதைக்குறித் தொன்றும் யோசியாதர்! கலாவதி நும்மை விட்டெங்கே தவறப்போகின்றாள்? நீவிரோ ஒருபெரிய பிரபுவாயிருக்கின்றீர்! மகாராசாவினுடைய பிரீதியுமுடையீர்! மகாராசாவுக்கு நெருங்கிய சுற்றத்தாராயுமிருக்கின்றீர்! உமக்கென்னையா குறைவு?

சுகசரீரன் :—ஒருகுறைவுமில்லை! தாங்கள் தாம் இராசபாரியை யாய்விட்டீர்கள்! இனிமேலிந்தச் சுகசரீர நென்னத்திற்கு?—நான்போய் வருகின்றேன். (எழுந்திருக்கின்றான்.)

மநோமோகீதி :— இஃதென்னை சுகசரீரரே! இப்படிச் செய்கின்றீர்? நீர் சொல்லுவதொன்று மெனக்கும் புலப்பட—

வில்லையே! உம்மைக்கூட நான் மறப்பேனா?—(அருகில் நெருங்கி) ஏனிப்படிச் சோபித்துக்கொள்கின்றீர்? (அணைத்துக்கொண்டு) என்னசமாசாரம்?

சுகசரீரன்:—தாங்களோ மகாராணி யாய்விட்டீர்கள். நாளை இருந்த நிலைக்குக் குறைவின்றி யிருக்கின்றேன்! பேருக்குமாத்திரஞ் சுகசரீரன்தான்! கலாவதியையும் மந்திரியார் மேதாநிதி மகன் குலாந்தகன் மணக்கப்போகின்றானாம்! இனிமேல் நமக்கென்னகுறை?— தங்கள்காரியம் முடிந்து விட்டதே யன்றோ?

மநோமோகிநி:— என்ன? சுகசரீரரே! மேதாநிதியின் மகன் குலாந்தகனா கலாவதியை மணக்கப்போகின்றானாம்? போம் ஐயாபோம்! உமக்கென்னவேலை? எவனாவது என்னவாவது வாய்க்குவந்தபடி பிதற்றிக்கொண்டிருந்தால் அவையாவும் உமக்கு மெய்யான சமாசாரந்தாம்! என்னவோ வீண்பேச்செல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்! அவனும் மணக்கப் போகின்றான்! நீரும் பார்க்கப் போகின்றீர்!

சுகசரீரன்:— தாங்கள் என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்களே! அந்தமாதிரிவார்த்தைபிறந்து என்காநிலை விழுந்ததனாலே தானே யிங்கே தங்களிடஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வந்தேன்! இல்லாமற்போனால் தாங்கள் செய்த வாக்குத்தத்தத்திலெனக்கென்ன அவநம்பிக்கையா?— மேலும் அவனோ மந்திரிமகன்! புத்திசாலி! அழகுள்ளவன்! இப்படியடிக்கடி யவனே சொல்லிக்கொள்ளுகின்றான்! அப்படியிருக்க மேதாநிதியவர்களே பார்த்துக்கேட்டால், மகாராசா வவர்கள் தமது பெண்ணை யவர்குமாரனுக்குக் கொடுக்கத் தடைசொல்லுவாரா?

மநோமோகிநி:—ஐயா! 'உம்முடைய புத்தி யெப்பொழுதுஞ் சந்தேகப்பட்டபுத்தி' யென்கின்றீர்களே! அஃதுண்மையாகவே யிருக்கின்றது. என்னபைத்திய மூமக்கு!— அவ

னுடைய புத்திசாலித்தனத்தைப்பற்றி நீர்தாம் மெய்ச்சிக் கொள்ளவேண்டும் ! உமக்கே னிந்த வீண்யோசனையெல்லாம் ? நானிருக்கும்போது கலாவதியைக் குலாந்தகன் மணக்கப் போகின்றானா ?

சுகசரீரன்:—என்னவோ? எப்படியாவது என்காரியத்தை முடித்து வைக்கவேண்டும். தங்களைத்தான் நம்பியிருக்கின்றேன்.

மநோமோகிநி:—சுகசரீரரே! நீரொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்! இன்னும் கொஞ்சநாளிற்குட்பாரும் மந்திரிமகன் போகும்வழியை ! மகாராசாவவர்கள் என்னுடன் சேர்ந்திருப்பது இந்த மந்திரிக்கு என்னகேடு காலமோ ? தெரியவில்லை.—எப்பொழுது பார்த்தாலு மென்பேரிலேதாவது குற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றாராம்!—அவரது அகந்தையைச் சிறிது அடக்கவேண்டும் !

சுகசரீரன்:—அவர்தாம் மகாராசாவின் முக்கியமந்திரியாய் இருக்கின்றாரே ! அவரைத் தாங்களென்ன செய்யக்கூடும் ?

மநோமோகிநி:—பத்துநாள்க்குமுன் னிருந்ததற்கு இப்பொழுது எப்படி மந்திரிமக னிருக்கின்றனென்று பார்த்தீரா? இந்தவிடயமெல்லா மெனக்கு முன்னரே தெரியும்.

சுகசரீரன்:—தாங்கள்தாம் எனக்குத் தெய்வம்! மற்றைப்படி, சிலநாள்க்குமுன் நன்றாய் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்த மந்திரிமகன் என்னவோ இப்பொழுது பைத்தியம் பிடித்தவன்போலப் பேசுகின்றான்!—

மநோமோகிநி:—பைத்தியமா? பெரும்பைத்தியமா?—உமக்கு இன்னும் என்னுடைய சத்திகளெல்லாம் நன்றயத்தெரியா ! வைத்தியர் அகோபல ரிருக்குமட்டும் நீர் எதற்கு மஞ்சவேண்டாம் !

மரகதம் வருகின்றார்.

மரகதம்:—அம்மா! மகாராசாவவர்கள் சதுரங்க விலாசத்தி
விரந்து புறப்பட்டுவிட்டார். இன்னுஞ் சிறிதுநேரத்திற்
குள் இவ்விடம் வருவார்.

மநோமோகீநி:—சரி. அப்படியானால் நீர் போய்வாரும். சுக
சரீரரே! நீர் இந்தவிடயமாக வொன்றுக்கும் பயப்பட
வேண்டாம். கலாவதி யும்முடைய கையில்வந்து விட்டா
ளென்று நினைத்துக்கொள்ளும். போம். நாழிகையாயிற்று.
(மரகதத்தை நோக்கி) அட! மரகதம்! இவரைச்சீக்
கிரம் புறக்கடைவழியாய் வெளியே கொண்டுவிடு. (சுக
சரீரரை நோக்கி) சுகசரீரரே! நான் சொல்லியவற்றை
யெல்லாம் மனத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளும். பத்திரம்!

சுகசரீரன்:—(எழுந்து) ஆ! அப்படியே! மற்றைப்படி தங்
கள் தயவு என்பேரிற் பரிபூரணமா யிருக்கவேண்டும்.

மநோமோகீநி:—சரி. சரி. போம். போம்.

[சுகசரீரனும் மரகதமும் போகின்றார்கள்.

(தனக்குள்) மகாராசாவவர்கள் எதற்காக இந்நேரத்தில்
இங்குவரவேண்டும்? ஏதோ அவர் இரண்டு மூன்று நாளாக
ஒருமாதிரியா யிருக்கின்றார். எதையோ வொன்றைப்பற்றி
நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார் போலும்.— ஒருவேளை,
அவரது அருமைமகள் கலாவதிக்கு வயதுவந்துவிட்டதே!
அவளுக்குத் தகுந்தவரனைச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று
தானோ?—ஆ! ஆ!! அவளுக்கேற்றவரன் அந்தக்குமாரவே
ளொருவன்றான்! அதற் காட்சேபனை யில்லை.— அப்படி
யிருக்க, சீ! சீ! என்ன அவசரப்பட்டோம்!— இந்தத்
தரித்திரம் பிடித்த சுகசரீரனுக்கா அவ்வழிகையை மணஞ்
செய்துவைக்கிறது? அசாத்தியம்! அசாத்தியம்!! அப்ப
டியே யொருவேளை சாத்தியமாயினும் அஃது அரியாயம்!
அரியாயம்!! (பாடுகின்றார்.)

மீன்னனை யானையிவ் வீணனுக் களித்தல்
பொன்னெழின் மானைப் புலியின் வாயினு
மருமையாய் வளர்ந்த வொருபெருங் கிளியைப்
பூனையின் வாயினுந் தானே பிடித்துத்
திணிப்பது போன்மென வெணப்படு மன்றோ? (கஅ)

நாமும் என்ன பைத்தியக்காரத்தனமாய் அவருக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்தோம்! கலாவதியோ மகாராச புத்திரி! இவரோ ஒரு சமானியப்பிரபு! தாம் மகாராசாவுக்கு மிகவும் நெருங்கினபந்துவென்று தாமே வாய்ப்பறையறைந்துகொண்டு திரிகின்றார்! இன்னுமிவர் இராசபந்துவாயிருந்தும் இழிகுலச்செயல்களும் தூர்நடக்கைகளும் இவரிடங்குடிக்கொண்டிருக்கின்றன! கேட்டால், நீ தான் அவற்றிற்கெல்லாம் மூலகாரணமென்கின்றார்! இவருக்குக் கலாவதி யகப்படுகிற தென்னையோ குதிரைக்கொம்புதான்! நாம் நம்மாலியன்றமட்டும் 'வாய்ப்புளித்ததோ மாங்காய்புளித்ததோ' என்று சொல்லி வைப்போம்! அவருக்கு நல்லாழிருந்தால் நடக்கிறது. (பாடுகின்றார்.)

(சயதுங்கள் மனோமோகிதி பின்னையத்து நிற்கின்றான்)

சயதுங்க ராச நிதியே சலியாத கற்ப தருவே
நயனாரு கஞ்ச நயநா நளிரசேரு மென்ற னிறைவா
வுயர்வான வாகு கிரியா னுண்மேவ நின்று தமிழேன்
மயலாகி கைத லறியா வருவாயென் சாமி துரையே.(கக)

(க) இராகம் - கேதாரகௌளம். தாளம்-ஆதி.

ப ல் ல வி.

எங்கள் வீர ராச வின்றினி
திவ்வி டம்வரு வாய்கொலோ.

அ நு ப ல் ல வி.

துங்க னஞ்சய துங்க மன்னனே
துரைசாமி யுனையனை யாதுநா னெங்கினேன்-(எங்கள்)

ச ர ண ம்.

சோழர் குலத்திற் றேன்றிய சகுண
சூரிய வமிசச் சுந்தர புருடா
யாமும் குரலு மினிதிசைந் தாங்கு
யானும் நீயு மிருந்துமென் றடையோ - (எங்கள்)

கருவி மாமழை
புரையும் வண்கையாய்
மருவ வென்றனை
வருதி யோடியே. (உ0)

இளநிமி நிசைபாடக்
களமதன் கணைசாட
வளர்புய மலையானே
தளர்வது தமிழேனே. (உக)

சயதுங்கள் :—என்னருமைக் காமக்கிழத்தி! மனோமோகிநீ! நீ தனியாயிவ்விடத்தி லென்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றாய்?—[மெளனம்.] என்ன? பேசாமலிருக்கின்றாய்? என் பேரிலேதாவது கோபமோ? என்முத்தே! (பாடுகின்றான்.)

ஓடி வந்தன
ஔடி யுன்றனைக்
கூடி யாடுவோ
மூட லின்றியே. (தழுவி முத்தமிடுகின்றான்.)

மனோமோகிநீ :—(கோபித்தவள்போலச் சிறிது விலகிக்கொண்டு) ஆமாம்! என்னைக் 'காமக்கிழத்தி' யென்றீர்களே! 'என்னுயிர்க்காதலி' என்று சொல்லப்படாதோ? எப்படியிருந்தாலும் நான் ஏழை தங்கள் மனைவியாவேனா?—

(முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கின்றான்.)

சயதுங்கள் :—என்னருமைக்காதலீ! இவ்வற்பு காரியங்களுக்கெல்லாம் கோபித்துக் கொள்வார்களா? நீ யென் மனை

விக்ரமிய கௌரவங்களெல்லாம் வகித்துக் கொண்டிருக்கும்போது உனக்கென்ன குறைவு?—

மநோமோகிநி:—அஃதிருக்கட்டும். நீங்கள் என்னை நேசிப்பது உண்மையாயின், அந்நேசம் எவ்வளவென்று கூறுங்கள். கேட்போம்.

சயதுங்கள்:—இவ்வளவென்று வரையறுத்துக் கூறப்படும் நேசம் நேசமேயன்று.

மநோமோகிநி:—தங்களுக்கு என்பாலுள்ள நேசத்திற் கோரெல்லை யான் குறிப்பிக்கின்றேன்! பார்க்கின்றீர்களா?

சயதுங்கள்:—அப்படியாயின் இன்னும் அநேக அண்டங்கள் படைக்குமாறு நீ நான்முகக்கடவுளை வேண்டிக்கோடல் வேண்டும்!

(மரகதம்வந்து ஒரு நிருப மரசனிடங் கொடுக்கின்றான்.)

சயதுங்கள்:—(வாங்கிக்கொண்டு) சரி, நீ சற்று அப்புறம் ரில்! [மரகதம் போகின்றான்.

மநோமோகிநி:—மகாகனம் பொருந்திய மகாமந்திரியார் மேதாரிதியவர்கள் மகாராசாவவர்களுக்கு நீவிர் இன்னி ன்னவாறே யொழுகவேண்டு மென்று வரம்பேற்படுத்தி யுத்தரவனுப்பிய நிருபமோ?—

சயதுங்கள்:—என்னன்பே! அஃதென்னை? அப்படிக்கூறு கின்றாய்! அவர் ஏதேனும் நிருபம் எழுதினால் அது நம்முடைய இராச்சியபாரம் இனிது நடக்கும் பொருட்டே தான்!—

மநோமோகிநி:—தங்களுக்கென்ன? அவர் சொல்வது வேத வாக்கு! பூருவசந்மத்தி லென்னதவஞ்செய்தாரோ மேதா ரிதியார் தங்களைப் போன்ற இராச சேவகர் கிடைப்ப தற்கு!—

சயதுங்கள்:—(தழுவிக்கொண்டு) என் கண்ணே! இன்னொரு முறை யப்படிச்சொல்லற்க!—மற்றைப்படி, நம்முடைய

குழந்தை கலாவதிக்கோ வயது பதினாறாய்விட்டது. நாம் சீக்கிரத்தினிற் தக்க வரனை விசாரித்து மணமுடித்தல் வேண்டும்.

மநோமோகிந்:—வரன் உள்ளூரிலேயே யகப்பட்டால் நல்ல தன்றோ?—

சயதுங்கள்:—ஆம். நலந்தான். ஆயினும் நம்முடைய சாதி குலாசாரங்கட்கு ஒத்தவர்களாய்த் தேடப் புகுந்தால், வேறு இராசவமிசங்களிலேதான் பார்த்தல்வேண்டும்.

மநோமோகிந்:—(தனக்குள்) அரசன் யோசனையைப் பார்த்தால் எட்டேணிவைத்தாலும் எட்டாது போலிருக்கின்றதே! — (அரசனேநோக்கி) இத்தனையெல்லாம் யோசனைசெய்வானேன்? நம்மிருவரிடத்தும் அன்பு பூண்டொழுகும் உத்தமர் நமது சுகசார்ப் பிரபுவவர்க ளிருக்கின்றாரல்லரோ?—

சயதுங்கள்:—(தனக்குட்பாடுகின்றான்.)

இருந்திருந்,

தென்னை யோசனை யெடுத்தாய் பெண்ணே!

“பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதைமைத்” தென்பு கன்ற புலவர்தாம் பொய்போ வாரோ? (உரு)

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—மகாராசா! ஆத்தானமண்டபத்திற் பிரபுக்க ளனைவரும் வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சயதுங்கள்:—சரி. நீ போ. இதோவருகின்றோம்.

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

என்கண்ணே!—மநோமோகிநி! நீ யெனக்குக் கொஞ்சம் விடைகொடுக்கவேண்டும். நான்போய் வெகுசீக்கிரமாக வருகின்றேன். அப்பொழுது நாயிதைக்குறித்துப் பேசிக் கொள்வோம், [போகின்றான்.

மதோமோகிதி:—(தனக்குள்) ஏது! நாம் ஐயுற்றவண்ணமே யாய்விடும்போலிருக்கின்றது. முன்னரோ 'வேறுஇராச வமிசங்களிலே பார்க்கவேண்டு' மென்றார். இப்பொழுதோ உடனேயுத்தரஞ்சொல்லாமற் பெரிதும் யோசனை செய்தனர். அதற்கு நாமென்னசெய்யலாம்? சுகசரீரர் கொடுத்துவைத்தது அவ்வளவுதான்!—[மௌனம்] ஈ! ஈ! இருந்தாலும் நமக்கு இவ்வளவுதரம் உதவிசெய்தவரை நாம் மறக்கக்கூடாது. அவர் பாவம் நம்மையே நம்பியிருக்கின்றார்! என்ன இருந்தாலும் நமக்கு அவர் பேரிலுள்ள அன்பு போகவில்லை!— (பாடுகின்றார்.)

அடுத்திருப் பவரைக் கெடுத்தலா காதுமற்

றெடுத்தகா ரியத்தையும் விடுத்தலொண் ணாதே. (உச)

எல்லாவற்றிற்கும் அரசனிடம் இன்னும் இரண்டொரு முறை சொல்லிப் பார். போம்! ஆனாலாகின்றது! ஆகாமற் போனாற் போகின்றது!

மதோமோகிதி போகின்றார்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: மதுரையிற் பாண்டியரரசரரசர்
நையிற் சபாமண்டபம்.

காலம்: நிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சுகேசன், ஆநந்தவல்லி.

[இருவருள் சிங்காததத்தல் வீற்றிருக்கின்றனர்.]

சுகேசன்:—(தனக்குள்) அப்பொழுதே சொல்லி யனுப்பினமே! இன்னுமேன் நமது கண்மணி சிதாநந்தன் வந்திலன்?— யாம் எவ்வளவு சொல்லியும் அவன் மனந்திரும்பிற்றிலது போலும்! என்செய்வேம்? பன்னெடுநாளாய்த் தேச சஞ்சாரஞ் செய்தல்வேண்டுமென்று நம்மை விடாப்பிடியாய்க் கேட்கின்றனனே! எவ்வளவோ அவனது நட

பாளர்மாட்டுச் சொல்லி அவன்ற நெண்ணத்தினைத் திருப்
புவான் முயன்றேம். அணுவளவேனும் அவன் மனஞ்சலித்
திலது! அவனே எப்போது பார்க்கினும் உலகசரித்திரங்க
ளைப் படித்துக்கொண் டிருக்கின்றனன். அதன் பின்னர்
அவற்றிற்கூறியாங்கே நடக்கவேண்டுமென்று முயலுகின்
றனன். யாம் வேண்டாமென் றெவ்வளவு கூறினும் பலவ
கைக்காரணங்களை யெடுத்துரைத்துப் போகவே வேண்டு
மென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றனன்! யாம் இத்தனை
நாளாய் அவனுக்கு விடைகொடா திருந்ததனால், எவ்வள
வோ களிப்புடன் வினையாடிக்கொண் டிருப்பவன் இப்
பொழுது சின்னாட்களாய் ஒருவருடனும் பேசுகின்றது
மில்ன்!—(பாடுகின்றான்.)

கரையறு கல்வி கற்றுங் காசினி யியற்கை யொன்றுந்
தெரிகில னாப்பஃ றேயஞ் செல்லுமா றுளங்க வன்று
மரைமலர் போன்மு கத்து மதியுறு களங்க மொப்ப
வுரைதரு வாட்ட மொன்றுந் றொளிகுறைந் திருக்கின்றானே.

—[மௌனம்.]

அவனுக்கு யாம் எங்ஙனம் விடை கொடுப்பது?—தேச சஞ்
சாரஞ் செய்வதன்கண் எவ்வளவோ அபாயங்களுளவே!
நமக்கு இத்துணை யழகுங் குணமும் வாய்ந்த மகனொ
ருவனிருப்பது எத்தனையோ வேற் றரசர்களுக்குப் பொ
றமை! மேலும் சோண்டரசன் நமக்குச் சம்மவிரோதி!
அவனது நாட்டகத்துப் புகின் நமது சிதாநந்தன் பிழைப்
பதேது?— ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே!—

(சுகேசன் சிங்காதநத்திற் சாய்கின்றான்.)

ஆநந்தவல்லி : — (திடுக்கிட் டருகில்வந்து) ஆ! பிராணநா
தா! இஃதென்னை? இவ்வாறு வருந்துகின்றீர்கள்! தாங்
கள் வேறெதனையோ வொன்றைப்பற்றி யோசனைசெய்து
கொண்டிருக்கின்றீர்க ளென்றன்றோ யிதுகாறும் நினைத்
துக் கொண்டிருந்தேன்! நமதுகுழந்தை சிதாநந்தன் தேச

சஞ்சாரஞ் செய்வேண்டு மென்று சொல்லிக் கொண் டிருந்தனனே! அது பற்றியோ இவ்வளவு கவற்சி? அதற் கென்ன? போகவேண்டா மென்றால் நின்று விடுகின்றான்! அவன் தங்களுையே தெய்வமாக நினைத்துக்கொண் டிருக்கின்றனே! அவனோ தந்தைசொல்லீக்கடந்து நடப்பான்? விட்டுவிடுங்கள் இந்தக் கவற்சியை!—

சுசேசன்:— (நிமிர்ந்துகொண்டு) பிராணசஃ! கவற்சியென் னென்கின்றாயே! நமது சிதாந்தன் தேச சஞ்சாரஞ் செய்வே வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகின்றான்! அது தான்! வேறென்னுளது? எவ்வளவு துதித்துரைப்பினும் அவன் கேட்கிலன்! என்செய வல்லேன்? வேண்டாமென நின்றுவிடுவா னென்று வெகு எளிதாய்ச் சொல்லிவிட் டாயே! பலவிதவுபாயங்களினும் அவனதெண்ணத் தை மாற்றுவான் முயன்றேன். மேருமலைபோ லவனது மனம் உறுதியாகவே யிருக்கின்றது. யானும் பலமுறை அவனுக் கெதிரிலேயே தேசசஞ்சாரஞ் செய்வதனால் நேரிடும் இடை யறுகாயெடுத்துக் காட்டினேன். ஒன்றே னும் அவனிடத்திற் பயன்பட்டிலது. இதுதானெனக்கு மனவருத்தத்தை விளைக்கின்றது. என்னவோ யான் சொல் லவேண்டியன வெல்லாஞ் சொல்லிப்பார்த்தேன். அவ னென்றற்கு மிணங்கிப்பேசிலன். நீயேனுஞ் சொல்லிப் பார். அவனையும் ஈண்டு வருமாறு சொல்லி யிருக்கின் றேன். என்னவோ நீ சொல்லும் வண்ணம் அவன் கேட் பானென்று யான் நினைக்கிலேன்.

ஆநந்தவல்லி:— பிராணநாதா! தங்களுக்குத் தெரியாதது முண்டோ? எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே! நமது கண்மணி செல்வச் சிதாந்தனைவிட்டு ஒரு கணப்பொழு தையாயினு மென்றாற் பிரிந்திருக்க முடியாதே! என்ன? உறுதியாய்ப் போகவே வேண்டுமென்றா கூறுகின்றான்? சிதாந்தனைத் தவிர்த்து நமக்கு வேறுயாவருளர்? எங் கனமோ நமதருமைமகளை யனுப்புவது? எவ்வளவோ

தவம்புரிந்து அருமையா யோராண்மகவைப் பெற்றோம். ஏதோ அங்கயற்கணம்மை யருளினால் நமது கண்மணிக் கு யாதொரு குறைவுமில்லை. இப்படி யிருப்ப, அவனேன் அரியதேசங்கட்குப் போதல்வேண்டும்? நமது ஒரே குழந் தை யருமந்தசிதூநந்தனை யனுப்பிவிட்டு எவ்வணமாற்றி யிருப்போம்?

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

இதோ நம் சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள். எப்படியாவது அவனுக்கு நம்புத்தி நவின்று நிறுத்தி யே விடல்வேண்டும். என்னருமைச் செல்வமே! சிதாநந்தா! இப்படிவருதி!

சிதாநந்தன்:—(சுகேச னருகிற்சென்று) எந்தாய்! சரணம்!

(வணங்குகின்றான்.)

சுகேசன்:—என்கண்ணே! சிதாநந்தா! இப்பாண்டி நாட்டின் சிங்காநந்தத்தின்கண் வீழ்நிறுந்து நீடுழிகாலஞ் செங்கோல் செலுத்துக!

சிதாநந்தன்:—(ஆநந்தவல்லி யருகிற்சென்று) அம்மா! நமஸ் காரம்!

(வூணங்குகின்றான்.)

ஆநந்தவல்லி:—(தருவிமுத்தமிட்டு) என்சிதாநந்தச் செல்வமே! நீ யின்புற்று இனிதுவாழ்க!—என்பிள்ளைக் கலிதீர்க் கவந்த பேரரசே! இப்படி யிருப்பாய்! (சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) சத்தியப்பிரியா! அப்படி யுட்காருவாய்! நிற்பானேன்?

(சிதாநந்தன் தன்பெற்றோர் நடுவணிருத்தலும் சத்தியப்பிரியன் ஓராதனத்திருக்கின்றான்.)

சுகேசன்:—(சத்தியப்பிரியனிடம் மெதுவாய்) சத்தியப்பிரியா! என்னசமாசாரம்? சிதாநந்தன் மனமேதாவது திரும்பிற்றோ?

சத்தியப்பிரியன்:— மகாராஜா! எவ்வள வியம்பியும் பயன் இல்லை. யான் சொல்லுவனவற்றை யெல்லாம் நியாய

வாதங்களான் மறுத்துத் தாம் அநேககாரணங்களை யெடுத்த
துக்காட்டி யென்மனத்தையும் தம்பக்கந் திருப்பிக்கொள்
கின்றனரே!—

சீதாநந்தன்:—என்னருமைத் தந்தையே! யான்போய் வருவ
தன்கண் என்னதிங்குக ளிருக்கின்றீர்? தாங்களே னிவ்
வாறெல்லாஞ் சிந்தாகுல மெய்தல்வேண்டும்? தங்களது
சமானமற்ற புத்திக்கெட்டாதன என்னசொல்லப் போ
கின்றேன்?— (பாடுகின்றான்.)

தேசங்க டோறு நேசங்கொ டேகலாற்
பெறப்படு நற்பயன் சிறப்பொடு கேண்மின்.
பற்பனா டிகளின் பொற்புறு செவ்வியு
மியல்புந் திருத்தமு மியம்பருந் தொழில்களு
மேற்றமுந் தாழ்வு மாற்றருஞ் செல்வமுங்
குடிகளின் றன்மையுங் கோலின் செம்மையுங்
கடிமண வியற்கையுங் காவலர் பண்புந்
கல்விச் சாலையின் கவின்பெறு மொழுங்கு
மல்வள ராவண வண்மையுந் தருமஞ்
செய்யு நேர்மையுந் தையலார் கோலமுங்
கழகத் தாடவர் பழகுபடை முறையும்
பிறமொழித் தோற்றமும் பிறவுமறிந் தவற்றிற்
கேற்ற வண்ண மினியநந் நாட்டையு
மாற்றிச் சீர்செய்தன் மற்றதன் பயனும்.
குடிகட் குற்றவை கோணுக் குற்றவை.
அடிகளே யதனை யறிதல் வேண்டுமே. (உசு)
அன்றியும்,

*“வைய மின்புறின் மன்ன னின்புறும்
வெய்ய தொன்றுறிந் றானும் வெய்துறுஞ்
செய்ய கோலினாய் செப்ப லாவதன்
மைய தாரினு ளருளின் வண்ணமே.” (உஎ)

x“கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுங்
கோணிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரு
மாரிவறங் கூரின் மன்னையி ரில்லை
மன்னையி ரெல்லா மண்ணை வந்தன்
மன்னையி ரென்னும் தகுதியின் ருகும்.”

(௨௮)

ஆதலின்,

எவருஞ் சுகமுற வினிதர சாள்வதே
யவனி யதிபர்க் கமைந்தல் லடமாப் .
இச்சிறு நாட்டினே யிருந்திடி லுலகிலே
யெச்சம யத்தோ வெரியனே னுணர் தல !
இப்பரு வத்தே செப்பரு நாடெலா
மறியா விடிப்பின் னறியுமா நெவனே ?
காற்றுள போதே ஊற்றிக் கோடல்
வேண்டிமென் றியாவரும் விளங்க டரைப்பா
ராண்டகை மன்னவாக் காரியே கேண்மினே.

(௨௯)

†“ஊற்றுநீர்க் கூவலு ஞுடைய மீனரூ

வேற்றுநாட் டதன்சுவை கிடுத்தன் மெய்ஞர்.” (௩௦)

எனப்பெரியாரும் அங்ஙனம் தேசசஞ்சாரஞ் செய்யாமையி
னிழிவினைப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். ஆதலிற்றந்தை
யே! தாங்கள் சுகமாயிருந்து இராச்சிய பரிடாவைஞ் செ
ய்துவரும்போதே சிறியே னிவ்விளவயதிலேயே வெளி
நாடுநகரங்களை யெல்லாம் பார்த்து ஆங்காங்குள்ள விசே
டங்களை யறிந்து வாராவிடிற் பின்னர் யான் இராச்சியபா
ரம்பூண்டு அரசாட்சி செய்யும்போதோ பார்த்தலியலும்?
இவற்றையெல்லாம் ஆலோசித்தே யான் தேசசஞ்சாரஞ்
செய்தல்வேண்டி மென்பது.

சுத்தியப்பிரியன்:—மகாராஜா! அவ்வாறு செல்வதிற் கேடொ
ன்று மிராதுபோலும்! நமது இளவரசருக்குத் துணைவ
னாக யானுங் கூடவே போய் வருகின்றேன்.

சுகேசன்:—சத்தியப்பிரியா ! நீ சொல்லுவதுண்மையே யாயினும் பலவிதத்துன்பங்க ளிருக்கின்றனவே ! நமக்கு நேர்விரோதியா யிருப்பவன் சோணுட்டரசன் சயதுங்கள். அவனோ மகாசுத்தவீரன். மல்லயுத்தத்தில் வீமசேனனென்றே சொல்லலாம். அவனது நாட்டிற்குட் பாண்டிநாட்டுப் பறவையும் பறக்கப்படாது. அவனது உத்தரவின்றி அவன்தேசத்தினுட் பகைநாட்டா ரெவருஞ் செல்ல நேரிடுமாயின் அவன் அவர்களை மல்லயுத்தத்திற்கழைப்பான். அதுவுமன்றி அவனுக்கு வெகுநாளாய் நம் முடைய நாட்டின்மீதே கண். நமதுசிதாநந்தன் தேச சஞ்சாரஞ் செய்வதை யவன் அறிந்தனனாயின் எவ்விதத்தினும் இவனைத் தொலைப்பதற்கு வழிபார்ப்பான். இவற்றையெல்லாம் அறிந்திருந்தும் நீ சிதாநந்தனோடு சேர்ந்து கொண்டு அவன்போகும் வண்ணமே பேசுவதழகன்று. எப்படியாயினுஞ் சிதாநந்தனை யிவ்விடத்திலேயே நிறுத்திவிடும் வழியைப்பார்.— (பாடுகின்றான்.)

விளங்குமறி வுற்றாய்க்கு விளம்புகிற்ப துண்கொலோ?

இளங்கன்று பயமறியா தென்றுரைத்த லுணர்கிலையோ? ()

சிதாநந்தன்:— என்னருமைத் தந்தையே! நீங்களேன் இவ்வாறு கொள்ளே கவற்சி யுறுகின்றீர்கள் ? அரசமரபிற் பிறந்தவர்களும் பிறர்க்கஞ்சுவார்களோ ? (பாடுகின்றான்.)

*“தீங்கரும் டீன்ற திரள்கா லுனையலரி

தேங்கமழ் நாற்ற மிழந்தா அங்—கோங்கு

முயர்குடி யுட்பிறப்பி னென்னும் பெயர்பொறிக்கும்

பேராண்மை யில்லாக் கடை.”

(௩௨)

மகாசுத்த வீரராகிய தங்களுக்குப் பிறந்த யானோ இவ்வற்பனைய சோணுட்டரசற்குப் பயப்படுவது? இவனைப்போலாயிரம் அரசர்கள் வந்தபோதிலும் யுத்தத்தி னொருகாலும் பின்வாங்கேன்! இன்னணம் வேற்றரசர்கட் கஞ்சி

நடப்பின் என்றுதான் நமது இராச்சியம் முன்னுக்கு வரும்?—மேலுங்காண்மின்! இதற்குமுன்னமெத்துணையோ சோழராசர்கள் நமக்கு விரோதிகளாயிருந்திருக்கின்றனர்! அவ்வக்காலங்களி னெல்லாம் நம் ஆலவாய்ப் பெருமான் பல்வேறுருக்கொண்டு மகாற்புதமான திருவிளையாடல்கள் செய்து நம்மைப்புரந்தருளி யிருக்கின்றார்! அதுபோலவே யிப்பொழுதுங் காத்தருளுவாரென்று நினைப்பதற்கு ஐயமு முண்டுகொல்? அன்றியும் பற்பல தேசங்களிற் சஞ்சரித்து ஆங்காங்குள்ள சுபாவங்களை யறிந்தவர்கள லரோ தமது சிறிய இராச்சியங்களையுஞ்சீர்திருத்தி வித் தாரப்படுத்திப் பெரிய சக்கிரவர்த்திக ளாயினார்கள்? அங்ஙனமிருப்ப, யாமிச் சிற்றரசர்களுக்கு அஞ்சி நடப்பேமாயின் எப்பொழுதும் அடிமையரசர்களாகவீங் குறுநிலமன்னர்களாகவுந்தா மிருத்தல்வேண்டும்!—ஆதலின், எந்தாய்! ஒன்றுக்கும் நீங்கள் அஞ்சல்வேண்டாம்; எதனையும் குறித்துயோசித்தல் வேண்டாம். ஈசனருளா லொருவகை யிடருமெனக்கு நேரிடாது! ஆகவே, எனக்கு இப்பொழுதே தேசசஞ்சாரஞ் செய்ய வுத்தரந் தந்தருளுவீர்!—

(பணிகின்றார்.)

சுகேசன்:—என்கண்ணே! சிதாந்தா! நிற்புத்திக்கும் வீரத்திற்கும் யான் நின்னை மெய்ச்சுகின்றேன். நீ சக்கிரவர்த்தியாய் வருவதை யானென்று பார்க்கப் போகின்றேனோ? உன் செளரியத்திற்குந் தைரியத்திற்கும் இம்மூவுலகங்களும் போதா!— எல்லாவற்றிற்கும் மந்திரி சந்மதிக்கு ஆளனுப்பி யிருக்கின்றேன். அவரும் வரட்டும்.

சந்மதிவருகின்றார்.

மந்திரியும் இதோ வந்துவிட்டார்! அவர் சொல்லுவனவற்றையுங்கேட்டு யோசித்து நடத்துவோம்.

சந்மதி:— மகாராஜா அவர்களுக்கு அடியேன் மந்திரி சந்மதி வந்தனம்! (இளவரசரை நோக்கி) இளவரசரே! தமக்கு என்னும் வெற்றியுண்டாகுக.

சுகேசன்:— வம்மின் சம்மதியாரே! இங்ஙன மிருமின். நமது குமாரன் சிதாநந்தன் தேச சஞ்சாரஞ் செய்தல்வேண்டுமென்று பிடிவாதஞ் செய்கின்றனனே! அதனைப்பற்றி நுந்தங் கருத்து யாதுகொல்?

சந்மதி:— ஆம். மகாராஜா! நமது இளவரசர் சிதாநந்தருக்கு இவ்வவா விருப்பது எனக்கு வெகுநாளாய்த் தெரியும். நேற்றை ஞான்றினும் அவர் என்னிடம் போந்து தங்கள் பார் கழறித் தம்மையுந் தமது ஆன்மநேசர் சத்தியப்பிரியரையும் அனுப்புமாறு கேட்டனர். அங்ஙனம் அவரே விரும்பும்போது நாம் தடுப்பது அநுசிதம்! அவரோ நல்ல கல்விமான்; சுத்தவீரர்; நீதிகன் யுணர்ந்தவர்; அறிவே யின்பமென்பவர். அவரறியாதது முண்டுகொலோ? மற்று அவரது ஆன்மநேசர் சத்தியப்பிரியரும் நம்மிளவரசருக்கு எவ்விதத்தினு மெற்ற தோழர். ஆகவே யாமிவ்விருவர்களையும் அனுப்புவதைக் குறித்து எள்ளளவும் யோசித்தல்வேண்டியதில்லை.

சுகேசன்:— அவ்வாறியின் இவ்விருவரையுந் சோஷிதவிரமற்றை நாடுகளுக்குச் செல்லுமாறு சொல்லுவோம். (சிதாநந்தனை நோக்கி) என்னருமைமகனே! சிதாநந்தா! நீ சோஷிட்டுக்கு மாத்திரம் போகாமல் வேறு நாடுகளுக்குப் போய் அவற்றையெல்லாம் டார்த்தபிறகு கூடிய சீக்கிரத்திற் றிரும்பிவிடல் வேண்டும். இஃதொன்றுதான் யானுன்னைக் கேட்டுக்கொள்வது. மற்றைப்படி நீ தேச சஞ்சாரஞ் செய்வதி லெனக்கோ ராட்சேட னையுமில்லை.

சத்தியப்பிரியன்:—ஆ! அப்படியே செய்கின்றோம். தாங்கள் கூறியசொல்லை மீறி நடப்போமா?

சிதாநந்தன்:—(கனிகூர்ந் தாநந்தவல்லியை நோக்கி) என்னை யன்புடன் பெற்று வளர்த்ததாயே! தந்தையும் விடை கொடுத்தார்! இனித் தங்கள் திருவாக்கினால் யாங்களிராவ

ருஞ் செளக்கியமாய்த் தேச சஞ்சாரஞ் செய்துவர உத்த
ரவு கொடுத்தருளல் வேண்டும்.— (வணங்குகின்றான்)

ஆநந்தவல்லி: — (தூக்கி முத்தமிட்டு) அப்பா! குழந்தாய்!
சிதாநந்தா! உன்தந்தையார் சொல்லியதற்குமே லொன்
றும் யான் சொல்லப் போகின்றதில்லை. ஆயினுமவர் சொன்
னதை மறவாதே! சோணாட்டுக்குப் போகாதே! வழியிற்
காடுகளிற் பலவிதத் தீயவிலங்குக ளிருக்கும். அவற்றை
யெல்லாஞ் சாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துப் பரிகரித்துப்
போகவேண்டும். சோணாட்டுக்கு மாத்திரம் டோகாதே!
வெகுசீக்கிரத்தில் வந்துசேக.

சிதாநந்தன்:—என்னருமைத்தாயே! தாங்க ளெதைக்குறித்து
ங் கவற்சியுறல் வேண்டாம். என்னருமைநேசா சத்தியப்
பிரியருங் கூடவருகின்றார். யான் வெகு சாக்கிரதையாய்த்
தேச சஞ்சாரஞ் செய்துவிட்டு வந்து சேருவேன்.

(மீட்டும் வணங்குகின்றான்)

ஆநந்தவல்லி.—(வாரியனைத் துமுத்தமிட்டு) ஆ! என்கண்மணி!
எப்டடி யான் உன்னைப் பிரிந்திருப்பேன். சுகமாய்ப்போய்
வருக. (சத்தியப்பிரியனைநோக்கி) ஸீக்கிரம் போய்வந்து
விடுங்கள்.

சத்தியப்பிரியன்:—ஆ! அங்ஙனமே செய்கின்றேன்.

சிதாநந்தன்:—ஐயா! சந்தியவாசளே! தங்கள் நன்மதியை
யெதிர்பார்க்கின்றேன்.

சந்மதி:—இளவரசரே!

* “தந்தைசொன் மிக்க மந்திர மில்லை.” (௩௩)

என்ற தமிழ் மூதாட்டியின் நல்லுரையை மறவாதீர்! இது
தான் யான்சொல்வது.

* கொன்றைவேந்தன்.

சிதாநந்தன்:—அவ்வணமே செய்கின்றேன்.

(சிதாநந்தன் றந்தைபாற்சென்று மீட்டும் வணங்குகின்றான். அவர் தழுவி முத்தமிடுகின்றார்.)

சுகேசன்:—நம் சொக்கலிங்கப் பெருமானுமக்குத் துணைபுரிவாராக. (சத்தியப்பிரியை நோக்கி) சத்தியப்பிரியா! சிதாநந்தனை வெகு சாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள். நீதானவனுக் குற்றதுணைவன்.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்படியே.

[சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் யாவரையும் வணங்கிச்செல்லுகின்றனர்.]

முதலங்கம் முற்றிற்று.

அ ங் க ம்—௨.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனை.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சுகசரீரன், சோழத்தன்.

சுகசரீரன்:—(தனக்குள்) இறைவனருளிஞாலெல்லாம் முடிந்தன! இனிமேல் நமக்கென்னகுறை? நினைத்தனவெல்லாம் கைகூடிவிடும். ஆயினும் தாமதஞ்செய்யக்கூடாது. இப்பொழுதே நமதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டும். இதற்காகவன்றோ மனோமோகிநிக்கும் மகாராசாவுக்குஞ் சிநேக முண்டாக்கிவைத்தோம். மகாராசாவும் மனோமோகிநியின் வலையிலகப்பட்டிருக்கின்றார். எப்படியாயினும் அவனைக்கொண்டு கலாவதியை மணந்தாற்றான் நாம் நினைத்தபடி யிராச்சியத்தைப் பெறலாம்.—

(பாடுகின்றான்.)

சிலாதரன் மாநீழற்குட் சிவபிரானருளி லாலே
நலாதவ குலங்க வின்ற நங்கையர் திலக மான
கலாவதி தன்னை நந்தங் காதலி யாகப் பெற்றா
லுலாவருஞ் சோழ ராச வுயர்பத நமதே யன்றோ? (நசு)

அவளும் நமக்கு எப்படியாவது கலாவதியை மணம்புரிவிப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருக்கின்றனள். மகாராசாவும் மனோமோகிநியின் வலையில் வீழ்ந்ததுமுதல் நம்மிடத்து அதிகமான பிரியம் பாராட்டி நடந்துவருகின்றார். எவ்வாறேனும் நமதெண்ணத்தை யித்தருணத்தில் முடித்து விடவேண்டும்.

குலாந்தகன்வருகின்றான்-

ஓகோ ! நமது மந்திரியார் மேதாநிதியின்மகன் குலாந்தகனிதோவருகின்றான். இவன் என்னவோ சிலநாளாய் மகாராசாவின் அரண்மனைக்கு அடிக்கடி வருவதும்போவதுமாயிருக்கின்றான். நாம் அன்று கேள்விப்பட்டமடியே யொருவேளை யிவனும் நம்மைப்போலக் கலாவதியை மணந்து கொள்ள இச்சை கொண்டிருந்தாலு மிருக்கக்கூடும். (சோமதத்தனை நோக்கி) ஏ ! சோமதத்தா ! யான் சொன்னபடியே அம்மா அவர்களிடத்திலே சொல்லி வந்தனையா ?

சோமதத்தன் :—தாங்கள் சொல்லுகிறதற்குந் தடையுண்டா? சாம் ! எல்லாம் அப்படியே செய்துவிட்டேன். மற்றைப்படியென்னைப்பற்றிக் கொஞ்சம் அம்மா அவர்களிடத்திலே சொல்லி வைக்கவேண்டும். இந்தச் சமயத்திலே யென்னைக் கைசோரவிடக்கூடாது. எசமான்களே ! நான் ஏழை ! என்னைப்பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சுகசரீரன்:—அதற்கென்னேடா ! எந்தயவு இருக்கும்பொழுது உனக்கென்னேடா குறை ?

சோமதத்தன்:—அதுதான்சாமி வேண்டியது.

குலாந்தகன்:—(சமீபத்தில்து) ஏன் ஐயா சுகசரீரரே ! நமது மகாராசா வெளியி லெங்கேயோ போகப்போகின்றாராமே. அஃதென்னை நிச்சயந்தானா? ஐயா ! நீர் நமக்கு இவ்வளவு சினேகராயிருந்து மொன்றுஞ் செய்கின்றதில்லையே!—

சுகசரீரன்:—என்னையா செய்யவில்லை? நமது சுபாவமுமக்கு இன்னுந் தெரியவில்லை. பார்த்தீரா? நம்முடைய மகாராசா சயதுங்கரவர்கள் விருப்பத்தின்படியே யெல்லாக் காரியங்களையும் வெகு எளிதாக முடித்துவிட்டேனே !

விகடவசநன் வருகின்றான்.

விகடவசநன்:—(புன்னகை செய்துகொண்டு) எந்தக்காரியத்
தை ஐயா? காவலனைக் கண்ணிழக்கும்படிசெய்த காரியத்
தையா?

சுகசரீரன்:—எந்தக்காரியத்தையையா?

விகடவசநன்:—அதுதான் ஐயா! அந்த (தலையை யாட்டிக்
கொண்டு)—மகாராஜா அவர்கள் காரியத்தைத்தான்!

சுகசரீரன்:—எப்படி யெப்படி? கண்ணிழக்கச்செய்த காரி
யமா? அதென்னையா? யான் இராசத்துரோகியோ?

விகடவசநன்:—அதற்கு மையமுண்டோ? நீர்செய்த காரிய
முமக்கேதெரியாவிடிற் பின்னர் யாவர்க்குத்தான்றெரியும்?
காமக் கடல்வீழ்ந்தா கண்ணிழந்தா ரல்லரோ?

குலாந்தகன்:—(தனக்குள்) இவனென்ன! நான் எப்பொழுது
எங்கே யிரகசியம் பேசப்போனாலும் வந்துவிடுகின்றான்!
(விகடவசநனை நோக்கி) இங்கே யார் ஐயா உம்மை வரச்
சொன்னவர்?

விகடவசநன்:—எப்பொழுதையா அரண்மனைக்கு அதிகாரி
யாயினார்?

குலாந்தகன்:—என்ன? யான் அரண்மனைக்கு அதிகாரியாக
மாட்டேன் என்று நிரூபித்தேரோ? அரண்மனைக்கு அதிகாரி
யுமாவேன்! அரசன்மகனையுமணப்பேன்! அரசனுமாவேன்!

சுகசரீரன்:—(தனக்குள்) ஓகோ! அந்த எண்ணமும் வைத்தி
ருக்கின்றயோ?—நாம் நினைத்தது சரியாய்விட்டது!—
ஹம்! நமக்கு மனோமோகிரியினுடைய தயவிருக்கிற
வரைக்கும் இவன் கலாவதியை மணந்துகொள்வதைப்
பார்ப்போம்.

விகடவசநன்:—குலாந்தகரே! இது நல்லயோசனை! கலாவதி
யு மிணங்குவாள்! நீரும் மணப்பீர்!

சோமதத்தன் :—ஏன் சாமி! அவர்களுக்கென்ன? மந்திரிமகனுக்கு மகாராசாமகளைக் கட்டிக்கொடுக்க மாட்டாரா?

தலாந்தகன் :—(கனிப்புடன்)ஹும்! அப்படிச் சொல்லப்பா! நீதானுண்மையை யறிந்தவன்! இவனுக் கென்னதெரியும்?

சுகசரீரன் :—(தனக்குள்) சரிதான். மகாராசா ஒருவேளை யவ்வாறு யோசனை செய்திருந்தாலுஞ் செய்திருப்பார். ஆயினும் அவரின்னு மொருமுடிவிற்கும் வந்திருக்கமாட்டார். அப்படி யவர் வருகிறதற்கு முன்னே நான் மனோமோகிரியினிடஞ்சென்று கலாவதியைப் பெறுமாறு தக்க முயற்சி செய்யவேண்டும்.

விகடவசநன் :—(சுகசரீரனை யுற்று நோக்கி) என்னையா சுகசரீரரே! உமக்குள்ளே யேதோ யோசனைசெய்து கொண்டிருக்கின்றீர் போலும்! உமக்குக் கலாவதியை மணந்து கொள்ள யோசனையில்லையா? நம்குலாந்தகர் யோசனை செய்து விட்டனரே! (சுகசரீரன் முகஞ்சிவக்கின்றான்.)

தலாந்தகன் :—ஹ! ஹ! ஹ! என்னையா விதூடகரே! பரிகாசம் பண்ணுகின்றீர்! பாவம்! இவருக்கு வயது நாற்பதாய் விட்டதே! மகாராசா இவருக்குப் பெண்ணைக்கொடுக்க இணங்குவாரா? அப்படியவர்தா மிணங்கினாலுங் கலாவதி தா னிணங்குவாளா? (சுகசரீரன் முகம்வெளுக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—ஐயா! குலாந்தகரே! நம்முடைய சுகசரீரர் முகஞ்சிவக்க வெளுக்க நாமிப்படிப்பேசுதல் நியாயமன்று.

சுகசரீரன் :—ஏடா! சோமதத்தா! கையிலென்ன? முத்து மாலையோ?

சோமதத்தன் :—ஆமாஞ்சாமி. அம்மா அவர்க ளிந்த முத்து மாலையை யெனக்கே கொடுத்து விட்டார்கள்.

தலாந்தகன் :—ஐயா! சுகசரீரரே! உமக்கு அம்மா அவர்களேதேனும் வெகுமதி யின்னுங் கொடுக்கவில்லையோ?

விகடவசநன்:— அதைத்தா னெதிர்பார் த்துக்கொண் டிருக்கின்றனர். அவ்வெகுமதி அவர்க்குக் கிடைத்துவிட்டதோ ம்முடைய குலாந்தகர்பாடு அந்தரந்தான்!

சோமதத்தன்:—பொழுதுபோகிறது. நான் போய்வருகிறேன் சாமீ!

சுகசரீரன்:—சரிநான். போ. [சோமதத்தன் போகின்றான்.

குலாந்தகன்:— ஏனையா விதூடகரே! அவர்க்கு வெகுமதி கிடைத்தால் என்பாடெப்படி யந்தரமாகும்? கலாவதி யெனக்குக் கிடைக்கமாட்டாளா? என்ன? நான்தான் மந்திரிமகனா யிருக்கின்றேன்! வெகுபுத்திசர்லி! மிகவும் அழகுடையவன்! எனக்கென்னையா குறைவு? நிச்சயமாய்க் கலாவதி யெனக்கே மனைவியாகப் போகின்றான்! பாராமே!

சுகசரீரன்:—ஐயா! விதூடகரே! எனக்குக்கொஞ்சம் விடை கொடுக்கவேண்டும்.

விகடவசநன்:— சீவிர மம்மை வினவியதென்னே? அதற்கி யாம் என்ன விடையாகா த்திலம்?

சுகசரீரன்:—யானொன்று மும்மைவினவவில்லை. வீட்டிற்குப் போகவேண்டு மென்றுதான் சொன்னேன்.

விகடவசநன்:—ஐயோ! பாவம்! இவ்வளவிளவையதிலேயோ? சீ! சீ! அப்படிச் சொல்லாதர்! இன்னும் கொஞ்சகால மிருந்து கலாவதியின் சுகத்தையு மிர்த்ச் சரீரத்திற்குக் கொடுத்ததன்பிறகு போகலாம்!

(விகடவசநன் சுகசரீரனைப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் வயிற்றைத் தடவுகின்றான்.)

சுகசரீரன்:—உம்மிடம் வந்தால் என்று மிப்பரிசாசந்தானே! இனித் தாமதிக்கமாட்டேன். அவசியம் போகவேண்டும். ஆத்தாந மண்டபத்தில் யாவரும் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். [சுகசரீரன் போகின்றான்.

தலாந்தகன்:—ஏன்? விதூடகரே! கலாவதியின் சுகமென்றீரே! அஃதெப்படி யிவனுக்குக் கிடைக்கும்?

விகடவசநன்:—ஹ! ஹ! ஹ! இவ்வளவுதானா?—நீயொரு பெரியமூடன்! இந்தச் சுகசரீரனுக்குக் கிளிப்புலான்மீது பெரிதும்விருப்பமுண்டு. ஆகையினாலேதான் இவன் கலாவதியினுடைய 'சுக'த்தையுந் தின்பானென்றேன். இதை நீயறிந்திலையே! நீதானே கலாவதியை மணந்து சுகிக்கப்போகின்றாய்! அவளிந்தமாதிரி யெவ்வளவோ இரண்டு மூன்று பொருள்படப் பேசுவாளே! அப்பொழுது நீவிழிக்கவேண்டி வருமே!*

தலாந்தகன்:—அப்படியானால் யானதற்கென்ன செய்யலாம்? ஏன் விதூடகரே!

விகடவசநன்:—யானொன்று சொல்லுகின்றேன். அதனைக் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொள். நீ யக்கலாவதியினிடஞ்சென்று அவனைவணங்கிச் சாதுரியமாகப் பேசக் கற்றுக்கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்! இதுசெய்தி சுகசரீரனுக்குத் தெரியவேண்டாம்! தெரிந்தால் அவன் முன்னர்க் கற்றுக்கொண்டுவிடுவான். பார்த்துக்கொள்.

தலாந்தகன்:—ஐயா! விகடவசநரே! நீர்சொல்லிக்கொடுத்த யுத்திக்காக உமக்குக் 'கோடிநமஸ்காரம், யான் நீர்சொல்லியவண்ணமே செய்கின்றேன், யான் போகட்டுமா?

விகடவசநன்:—நமபுரத்திற்குத்தானே?

தலாந்தகன்:—எங்கே விதூடகரே?

விகடவசநன்:—நம்மபுரத்திற்குத்தானே யென்றேன்.

தலாந்தகன்:—ஆமாம், நமபுரத்திற்குத்தான்.

[தலாந்தகன்போகின்றான்.

விகடவசநன்:— (தனக்குள்) ஐயோ! பாவமே! இத்தகைய மூடரு முலகிலுளரோ? காதுகேளாக் கண்ணிலான் நாடகம் பார்க்க விரும்பியாங்கு இவனும் மகாராஜாவின் மகனை

மணக்க விரும்புகின்றனனே! கல்வியிற்சிறந்த கலாவதி யோ இப்பேதையை மணப்பாள்? (பாடுகின்றான்.)

கலாவதிப்பேர்க் கன்னிகையைக் கைப்பிடித்துக் கொள்ளக் குலாந்தகன்ற நெஞ்சிற் குறித்த - லிலாவுகொம்புத் தேனைமுடிந் சான்ற சிறுவன் பெறுகிற்பா னுனமதி யாலுனல்போ லும். (௩௫)

நமக்கென்ன? போய் அவமானப்படட்டும். மகாராஜாவரு முன் ஆஸ்தாநமண்டபம் போய்ச் சேரவேண்டும்.

[விகடவசநன்போகின்றான்.

இரண்டாங்களாம்.

இடம்: காஞ்சியிற்சோழநரண்மனையி லாத்தாநமண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மேதாநிதி, சுகசரீரன், குலாந் தகன், விகடவசநன், ஆத் தானிகர்கள், கனவான்கள், மற்றையோர்.

மேதாநிதி:—ஓடா! குலாந்தகா! என்னேடா வுன்செயலொன் றும் நன்றா யிருக்கவில்லையே! நீ தயர்குழாத்து ளொருவ னெனக் கேள்வியுறுகின்றேனே!

குலாந்தகன்:—யான் சுகசரீரரைத்தவிர்த்து வேறெவரோடுஞ் சேர்கின்றதில்லையே.

விகடவசநன்:—ஐயா! குலாந்தகரே! நாமக்கேற்ற நண்பர் சுகசரீரர்! அவருக்கேற்ற நண்பர் நீர்! ஆனால் அவர்சரீரத் திற்குள்ளே சுகமுண்டு. உம்முடைய சரீரத்திலோ அஃ தில்லை.

மேதாந்தி :—ஐயா! விகடவசநரே! அவ்வீணனுக்கு என்ன வுரைத்து மென்? சுத்தப் பேதையாயிருக்கின்றான்! அவனோடென்ன? விட்டுத்தள்ளும்.

சுகசரீரன் :—ஏ! விகடவசநரே! நன்றாய்ச்சொன்னீர்! எனக்குள்ள சுகம் யாவருக்குளது? என்டுபயரையேபாருமே!

விகடவசநன் :—ஐயா! சுகசரீரரே! நுமக்குப்பெயரிட்டவர் முன்பின் ஆலோசனை செய்தே வைத்திருக்கின்றனர்! நுந்தமக்கு எத்தனையோ கொம்புகளிற் சுகம் அகப்பட்டிருக்கின்றன! இன்னு மகப்படும்! மற்றைப்படி மேதாரிதியாரே! இந்தச் சுகசரீரரைப்பற்றி யெனக்கு வெகு நாளாய்த் தெரியும். (பாடுகின்றான்.)

யார்க்குமிப் பெரியர் பார்க்கப் பூனையைப்
 போலிருந் தாலுஞ் சீலமார் சுகத்தை
 நாடுகிற் பதினும் பீடுசால் பூசையைப்
 போன்றவ ரென்றே யான்றோ ருரைப்பார்!
 வினைவலி யானே விமல நற்குண
 மனைவியை யிழந்த மாயிருந் துயராற்
 பிறனில் விழையா மயங்கி யுழல்பவர்!
 மறனார் தொழில்பல மாண்புறச் செய்தவர்!
 அரைசற் குறவென் றுரைசெய் கிற்பவர்!
 காமக் கணிகைய ரேமமன் றறியார்!
 பூதரத் தினும்பெரும் புந்தி யுடையவர்!
 மாதரார் பழிச்சுமன் மதனுறு வடிவினர்!
 இவரை மணந்துறு மேந்திழைக் கெய்துந்
 தவறரு மின்ப மன்றியுஞ் சாந்த
 மொழியுந் தன்மைய ருத்தமச் செல்வரே! (௩௬)

(யாவருங் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

மேதாந்தி :—என்ன விகடவசநரே! இன்றைக் கிவ்வளவுதூர மிவரைப்பற்றி?

விகடவசநன்:—அப்படி யொன்றுமில்லை. நம்முடைய சுகசரீரப்பிரபுவர்கள் தம்மைப்பற்றிக் கொஞ்சமிங்கே யிராஜசதவிலே பிரஸ்தாபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். என் கருதிக் கூறினரோ? யானறியேன். தாங்கள் முக்கிய மந்திரிபா யிருக்கின்றீர்கள். (மற்றைய ஆத்தானிகர்களை நோக்கி) தாங்களு மிராஜசதவியர்கள். நீவிரே கேண்மின். அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி அவரைப்பற்றி யெனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சிறிதேனும் மறையாமற் சொல்லி விட்டேன்!—ஓனையா! சுகசரீரரே! யான் சொல்லியவற்று ளேதேனு மையமுண்டோ?(யாவரும் தனக்க்கின்றார்கள்.)

மேதாநிதி:—என்ன? கவனித்துக் கேட்டீரோ சுகசரீரரே! நம் விதூடகர் நும்மைக் குறித்துக் கூறியவற்றை? ஒவ்வோரிடத்திலு மிருபொருள் வைத்திருக்கின்றனரே!

விகடவசநன்:—என்னையாதவறு? ஒரு பெரிய பிரபுவவர்களைப்பற்றிச் சொல்லும்போது ஒருபொருள்படக் கூறுவதென்ற லஃதென்மனத்திற்குச் சாந்தமாயிருக்கவில்லை. ஆகையாற்றா னிருபொருள்படப் பேசினேன். அன்றியு மிவர்தம் உள்ளும்புறமும் வேறுவேறு யிருக்கின்றன வென்று காட்டும்பொருட்டு மிங்நனங் கூறினேன்.

மேதாநிதி:— என்ன சுகசரீரரே! அவரும்மைத் தூஷிக்கின்றார்! நீர் சுகமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றீர்!

சுகசரீரன்:—அவராவது என்னைத் தூஷிக்கவாவது! அவர்தாமித்தனை நாழிகையாய் நம்மைப்பற்றி யெவ்வளவோ பிரஸ்தாபித் திருக்கின்றார். அப்படியிருக்க நீங்களென்னவோ இப்படிச் சொல்லுகின்றீர்களே!

விகடவசநன்:—ஐயா! சுகசரீரரே! நீங்களே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். நீர்தாம் நிஜந்தெரிந்தவர். உம்மைப்பற்றி யான் எவ்வளவு பெருங்குரற் பாய்ச்சிப் பிரஸ்தாபித் திருக்கின்றேன். அதனை யறியாமல் இவர்களென்னவோ சொல்லுகின்றார்கள்.

சுகசரீரன்:—உம்மை நம்பியிருந்ததற் கிதுதானே நீர் செய்வது?

விகடவசநன்:—பின்னென்னையா செய்யவேண்டும்? கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொள்ளட்டுமா?

(சுகசரீரனைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு அவளிருந்த வாதனத்தைப் பின்னே தள்ளிவிடுகின்றான். சுகசரீரன் அதையறியாது உட்காரப்போய்த் தவறிவீழலும் யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

சுகசரீரன்:—(தட்டித் தமொழிக்கொண்டு) ஐயா! இது நல்ல யோக்கியதை! இப்படி யொரு சினேகரிருந்தால் நமக்குக் கொள்ளுகுறை?

(ஆதனத்தை யிருந்துக்கொண்டு அதன்கணிருக்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—சுங்களுக் கொள்ளையாகுறை? மகாப்பிரபு! மகாராஜபந்து! யான் சங்கள் பக்க விருந்துகொண்டு சகுனி சுயோசனம் குடிபுரிந்தாங்கு புரிகின்றேன். பயப்பாடாதீர்!

(நேபத்தியத் துள் தூரியம் முழங்குகின்றது.)

மேதாந்தி:—(சேவிகொடுத்தது) போதும்! போதும்!! நிறுத்து மின் பேச்சை! உள்ளே தூரிய கோஷம் கேட்கின்றது. மகாராசா வவர்கள் இவ்வடம் ஆத்தாந மண்டபத்திற்கு வருகின்றனர்போலும்!

(நேபத்தியத்துட் கவலை! கவலை! யென்றல்)

(யாவருமெழுந்து நிற்க, சயதுங்க மகாராசர் பரிவாரத்துடன் பிரவேசிக்கின்றனர்.)

யாவரும்:—வெல்க! வெல்க!! மன்னர் மன்னவ!

(சபைநடுவட சிங்காதநத்தின்மீது சயதுங்கள் வீற்றிருக்க, இருபுறத்திலும் தாதுயர் சாமரமீச மற்றவர்கள் தத்தம் மரியாதைக்குத் தக்கபடி யிருக்கின்றார்கள்.)

சயதுங்கள்:—எமது நன்மையைச் சந்ததமும் நாடுஞ்சபையோர்கள்! தங்களுடைய சுகத்தையும் நலத்தையுஞ்சுற்று

மெண்ணுமலெந்தமக்கு எக்காலத்தினும் நீதியை வழுவா
தோதிய தங்களுக்குச் சமானரான மாந்தர் யாவருளர்?
மற்றைப்படி நந்தம் முதன்மந்திரி மேதாரிதியாரது பெரு
மையை யெடுத்தாக்க வெம்மாலாகுமோ?

மேதாநீதி:—மகாராசா! அடியேங்கள் செய்வன செய்யவே
ண்டிய கடமைகளேயன்றி வேறல்ல. (பாடுகின்றான்.)

* “இனிய சொல்லின னீகைய நெண்ணினன்
வினையன் றாயன் விழுமியன் வென்றிய
னினையு நீதி நெறிகட வானெனி
னனைய மன்னற் கழிவுமுண் டாங்கொலோ?” (௩௭)

என்பதற்கேற்பத்தம்மைப் போன்ற அறக்கடல்கிய வர
சர்களிருப்பின், எம்மைப்போன்ற மந்திரிகட் கென்னரு
றை? மற்றைப்படி யின்றுசபை கூட்டியதன் காரண
மென்னையோ?

சயதுங்கள்:—எமதாரிய சபையோர்காள்! நுந்த முதலியா
லெந்தம்வமிசத்திற்கேற்ப ஏதோ இதுகாறும் நமது முன்
னோர் நடந்தவண்ணம் எம்மாலியன்ற மட்டும் முறைவழு
வாமலும் நீதிதவறாமலும் இச்சோனூட்டைப் பரிபாலித்து
வந்தனம். கலிங்கன்மீது வஞ்சிகூடிச் சென்று அவனை
வென்று வாகை மிலைந்தனம். மற்றைப்படி யிப்பொழுது
யாம் கருதிய தொன்றுளது.

மேதாநீதி:—இராசராசேந்திரா! (பாடுகின்றான்.)

† “கண்ணெனப் படுவ மூன்று காவலன் கல்வி காமர்
விண்ணினைச் சுழல வோடும் வெய்யவ நென்னும் பேர
வெண்ணினுட் டலைக்கண் வைத்த கண்ணஃ தில்லை யாயின்
மண்ணினுக் கிருளை நீக்கும் வகைபிறி தில்லை மன்னு.” (௩௮)

அதுபோலவே தாங்களும் நீதிக்கு அரசரென்றே யிதுவ
கையிலும் நிலைத்தீர்கள். இனியுமவ்வாறே நிலைக்கவேண்

டும். அதற்குக் கடவுள் கிருபை புரிவாராக.—நங்கையர் சிரோமணி கலாவதியின் குணங்கடா மென்ன? சொல்ல வேண்டுமோ? மற்றைப்படி யுரைத்திடலாமோ தங்கள் கருத்தினை?

சயதுங்கள் :— அடியேம் செய்தபாக்கிய மெல்லாந் தங்க ளதுக்கிரகமே! நெடுநாள்வரைக்கும் மக்களின்றி வருந்தி னேம். ஏதோ ஏகாம்பரேச ரருளாற் புத்திரனில்லாவிடி னும் வனிதாரத்திரமான கலாவதியைப் புதல்வியா யடை ன்தேம். மக்களில்லா வருத்தத்தையு மறந்தேம். பூண்டே மிச்சோழராச்சியாதிபத்தியம்! ஆண்டேம் அநேகவருட காஃம்! கொண்டேம் திக்கெல்லாம் வெற்றி! கண்டேம் சகல சுகங்களும்! இவற்றை யெல்லாந் சொல்லுகிற்பதி லென்ன பயன்? எம்முடனே யிவ்வாசம் அற்றன்றோ போய்விடும்?

மேதாந்தி :—(பாடுகின்றான்.)

*¹மண்டிணிந்த நிலனு
 நிலனேந்திய விசம்பும்
 விசம்புதைவரு வளியும்
 வளித்தலைஇய தீயுந்
 தீமுரணிய நீரு மென்றாந்
 கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
 போற்றார்ப் பொறுத்தலுந் சூழ்ச்சிய தகலமும்
 வலியுந் தெறலு மளியு முடை” யீர்! (௩௬)

ஒழிமினிக்கவற்சி! தமது குலதீபமான நங்கை கலாவதி யிருப்ப, இஃதென்னை யோசனை?

சயதுங்கள் :—எவ்வளவுதா னருமையாய் வளர்த்து வரினும் புத்திரிகள் புத்திரர்களாவார்களா? எத்தனை நாட்கடாம் பெண்கள் பெற்றோரிடத்திலேயே யிருப்பார்கள்? அவர்

களும் வயதுவந்தவுடனே தக்கவரனை மணந்து கணவனிடஞ் சேரவேண்டியவர்களல்லரோ? யாமோ எம்மருமைத் தேவியை யிழந்தேம்! ஆதலின் இனி மகனைப்பெறுவீடினும் மருமகனைப் பெறலாமென்னு மெண்ணங்கொண்டேம்? இனி நநுது முன்னோர்கள் பரம்பரையா யாண்டு வந்த ராச்சியத்தை யாராளப்போகின்றனரோ? முழுமதி முகம் படைத்த நமது குழந்தை கலாவதியோ பதினறு வயது நிரம்பி யுவதியாய் விளங்குகின்றனள். இவளுக்குத் தக்க வரனைத்தேடி மணம்புரிவிக்கவேண்டும். இதன் பொருட்டே யாமிச்சபை கூட்டியது.

முதலாத்தானிகள் :—மகாராசா! தமது குழந்தை கலாவதிக்குத் தகுந்த நாயகனைத் தேடவேண்டுமானால் ஏதாவது வேறு இராசகுலங்களிலேதான் பார்க்கவேண்டும்.

சயதுங்கள் :—எமது பிரிய சதசியர்கள்! அத்தன்மையானவர் யாவருளர்? (பாடுகின்றான்.)

கலிங்கன் கர்வத்தான் மாண்டான்!

சேர னல்லினஞ் சேரான்!

கேரளன் கீழமைக் குலத்தான்!

மகதன் மகவிலாக் கிழவன்!

மராடன் மந்தப் புந்தியன்!

கன்னட னன்னடக் கையிலான்! மற்றுப்

பாண்டியன் மாண்டகு மரபினன். ஆயினுந்

தீரா விரோதி!

அவனுக் கொருமக னழகு புந்தி

யாதிய குணனெலா மொருங்கே யமைந்த

வுத்தமப் புருட னுளனென் றுணர்ந்தேம்.

பகைஞன் மகனெம் பரிவுள மருகளுந்

தகைமைய னுவனோ வெனமனங் கவலுமே. (சு0)

மேதாநிதி:—இராசசிகாமணி! முன்னர் யானுரைத்தவண்ணமே, பாண்டியன் பகைவனாயினும் அவன் மகனுக்கே நம்

குலக்கொடி கலாவதியைக் கொடுத்த வெவ்விதத்தினு
முத்தமமென்று தோன்றுகின்றது.

மற்றையரவரும்:—அதுவே யுத்தமம்! அதுவே யுத்தமம்!!

சயதுங்கள்:—அஃதே யென்யோசனையும்! ஆயினும் நமது
குழந்தை கலாவதியி னிஷ்டத்தையும் அநுசரித்துத்தான்
ஒருறுதிக்கு வரவேண்டும். சரி. நேரமுமாய்விட்டது.

[சயதுங்கள் போதலும் யாவரும் போகின்றார்கள்.

மூன்றாங்களம்.

இடம: காஞ்சியிற் கோட்டையைச்சார்
ந்த வயந்தச்சோலை.

காலம்: மாலே.

பாத்திரங்கள்: சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன்.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாநந்தா! நாம் மதுரையம்பதி
யைவிட்டுப் புறப்பட்டு இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறையப்
பதினந்து நாளாய்விட்டன.

சிதாநந்தன்:—அஃதெங்ஙனம்? நாம் சென்ற இருண்மதிப்
பதினான்காநாள் திங்கட்கிழமை யன்றோ புறப்பட்டனம்?
இன்று நிறையுவாவன்றோ?

சத்தியப்பிரியன்:—ஆம். மெய்யே! அற்றாயிற் பதினாறுநா
ளாயின. இன்றைக்குப் பதினேழாநாளாம்.

சிதாநந்தன்:—எந்நாடோ இது? சத்தியப்பிரியா! நீ யிதனை
யறிவைகொல்?

சத்தியப்பிரியன்:—ஐயனே! சிதாநந்தா! இஃதென்னை? நாம்
வழிபிழைத்து வந்துவிட்டனம் போலும்! நின்றந்தை
யார் எந்நாட்டிற்குப் போதலொழிக வென்றனரோ அந்
நாட்டிற்கே முதற்கட் போந்தனமே!

சிதாநந்தன்:—என்னை? சோணாட்டிற்கோ வந்துவிட்டனமென்று நினைக்கின்றனை? அஃதெப்படி யிருத்தல்கூடும்?

சத்தியப்பிரியன்:—நண்பா! சோணாட்டின் றலைநகர்க்கே வந்துவிட்டனமென் றெண்ணுகின்றேன். இதோ இந்நகரத்தைப் பார்த்தியோ? (பாடுகின்றான்.)

கானமர் கூந்தல் வானர மகளி
 ரிருந்து நாடொறும் விருந்தாட்டயரு
 மாடங்க டோறு மாடுங் கொடிகளைக்
 கண்டுதம் மினமென மஞ்ஞைக ளாலலுஞ்
 செண்டு வெளிகளிற் கொட்புற வுலவும்
 பாய்மா தன்கடுப் பாய்மாந்தர் மருள
 வுக்கக்குநன் றன்புறந் தானே காணலாந்
 தகைத்தா யோடலுந் தந்நிழல் கறுவிக்
 கூதங்கொள் களிற்றின மதங்கள் பொழிதலும்
 படரருங் கோட்டைத் தடமும் மத்துமும்
 முரசமு முழங்கலும் பிரசப் பாணர்
 களியாத் திரிதலும் கன்னிய லொல்லா
 நளியார் மாடத்து நனிபந் தாடுத
 லாடவ ரயனின் றகமகிழ் வுற்று
 நாடிக் காணலு நல்லார் வடிக்கண்வே
 லோடி யன்னவ ருரத்திற் றைத்தலும்
 பாண்டியர் திலக! பரிவுடன் பாராய்!
 காண்டகு நகரங் காஞ்சியே யன்றோ?
 காஞ்சியா மகழி கவின்பெற வணிந்த
 காஞ்சிச் செல்வி காமரு மணப்பெண்
 போல விளங்கலைச் சால வுளந்தனிற்
 கருதுவே மாயின் விருதும் வென்றியு
 முருந்து முறுவலார் திருந்து போகமும்
 பொருந்து நினக்கெனப் புகன்றது மாணும்.
 ஆயினு நண்ப கேண்மோ
 போயவ ணிராயேற் புண்ணிய முனக்கே. (சுக)

மாடங்களிற் புலியுருத் தீட்டிய கேதனங்கள் விளங்குகின்
றன! அதோபார்! அரண்மனை வாயிலி னுத்திமாலையணிந்
திருக்கின்றது! ஆகையா லிந்நகர் ஜயதுங்களுநங் காஞ்சி
யென்பதிலையமில்லை. ஆதலினினிமேல் நாயிங்கிருப்பது
தகுதியன்று. பொழுதும் போய்விடுகின்றது, சீக்கிரம்
வேற்றிடஞ் செல்லுவோம். வருதி. நின்றந்தையார்
சொல்லிற்கு முரண்படநடப்பது உசிதமன்று.

சீதாநந்தன் :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! (பாடுகின்றான்.)

* “முன்வாயின், முகமெல்லா முத்தமிழ்துத் தாமரைவெண்

முனைகள் பாய்த்தி

மின்வாய மணிக்கலசம் பொற்செந்நெற் கதிர்கூட்டி

விளங்க வைத்துப்

பொன்வாழை மரகதப்பைங் கமுகொடுதோ ரணம்வாயில்

புணர நாட்டி

மன்வாயிவ் வளநகரார் மணிமலை தொடர்ந்தொலிப்ப

வகுத்தா ரன்றே.”

(சஉ)

ஆகவே நமக்கு நன்மையு மங்களமும் விளையுமென்பதற்
குத்தடையே யில்லை. அதுவுமன்றியேதோ நாம் தற்செய
லா யிங்கு வந்துவிட்டனமேயன்றி வேறன்று. ஆதலின்
வீணே திரும்பியேகாமல் இந்நாட்டினையும் நன்றாய்ப் பார்
த்தபின்னர் மற்றைநாடுகட்குச் செல்லலாம். மேலும்
நாம் சுத்தவீரர்களா யிருந்துகொண்டு பயந்து நடத்தல்
நியாயமன்று. இன்னும் நந்தந்தையார் கூறிய தென்கருதி?
போனால் ஏதேனும் நமக்குத் தீங்குவிளையுமென்றன்றோ?
மற்றைப்படி நாம் நமக்குத் தீங்குவாராமற் காத்துக்கொ
ள்ள முடியுமாயிற் சோனூட்டிற்குள் நாமேன் செல்லல்
கூடாது?

சத்தியப்பிரியன் :—இளவரசே! நீ சொல்லுவதும் ஒக்குமாயி
னும் பிதூர்வாக்கியபரிபாலநம் பண்ணவேண்டாமோ? யா

மில்லிரவு இங்குத்தங்குவமேல் துன்பங்கணைரிடக்கூடு
மே? அன்றியும், (பாடுகின்றான்.)

* “ அரரசு னுவாத்தியான் றாய்தந்தை தம்மு
னிகரில் குரவ ரிவரிவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே
யாவருங் கண்ட நெறி.” (சாந)

என்ற ஆன்றோர் வாக்கை மறவற்க.

சிதாநந்தன் :— அப்பா! சத்தியப்பிரியா! நீகூறுமாறு நாம்
பிதர்வாக்கியபரிபாலநம் பண்ணல்வேண்டுமென்பதுதான்
நமது முதற்கடமை. (பாடுகின்றான்.)

† “ அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்.” (சச)

என்று ஓளவையார் மொழிந்தாங்கு தந்தையே நமக்குப்
பிரத்தியட்சமான தெய்வம். பிதர்வாக்கியத்தைப் பரிபா
லிப்பதைப்பார்க்கினும் வேறுசிறந்ததருமமில்லை. ஆயினும்
நம் பிதாசொன்ன சொற்களின் பதப்பொருளின்படியே
நடத்தல்வேண்டுமென்பது கட்டாயமில்லை. பிதா சொல்
லியவற்றின் உட்கருத்துக்கு ஆனிவாராமற் காக்கவேண்டி
யதுதான் நந்தங் கடப்பாடு. இதுதான் பிதர்வாக்கிய
பரிபாலந மென்பதன் கருத்தும். மேலும், (பாடுகின்றான்.)

மனமெனு மறிஞன் சொல்லு மந்திர மதியை யோம்பி
யுனக்குநீ யுண்மை யோனா யொழுகுதன் மேன்மை யாகு
மெனவெழு பாரு முயந்தீ டேறவே யன்றோ சொல்லாய்
சனற்குமா ரற்கு ரைத்தார் தக்கினு மூர்த்தி தேவர். (சரு)

சத்தியப்பிரியன் :— அப்படியாயின் யானுனக்கு என் சொல
வல்லேன்? எதற்கும் வேறு கருத்துண்டாக்கி விடுகின்
றனை! நாயினி மற்றைப்பொழுதையும் யாண்டுக்கழிப்பது?

சீதாநந்தன் :—சத்தியப்பிரியா ! இன்னுஞ் சூரியன் மறையச்
சிறிது நாழிகை யிருக்கின்றது. இதோ பார்த்தனையோ ?
நந்தநவம்போ லோரழகான சோலைகாணப்படுகின்றது.

—(பாடுகின்றான்.)

அவ்விடம் பாராய் நவ்வி குதிப்பதை!
செவ்வையா யிவ்விட மௌவன் மலர்தலாற்
கந்தஞ் செறிந்து மந்த மாருதம்
வீச கின்றதை நேசனே யோராய்!
மாதவி வல்லி மண்டப மதனுட்
போதவிழ் மணங்கால் பூநிழற் கண்ணே
பூநவி பொன்கொழித் தாடகப் பாறைமேள்
மருவி ஷ்திரஞ்சூரன் மணிமுழ விசைப்ப
வண்மிந் தேனுங் கொண்டியாழ் முரல
வரிக்குயிற் பாணர் வாயினும் பாட
மருக்குழ னடன மாதரான் போல
விளமயி லொன்றுத னெழிலுறு கலாபங்
கொளவிரித் தாடக் குணிக்கருந் தொகைய
தருத்தலை யாட்ட மலர்கண்ர் சொரிதலைக்
கருத்துடன் காணாய்! கமல வாவியி
னந்து தவழ்ந்து நளினமே லேறலை
புந்து களிப்பொடு முற்றுப் பாராய் !
மலிபுது மணமகள் பொலிவினை மாஹ
மிந்த வனப்புறு நந்தந வநமோ
வரைச மாதரா ராடுறு வயந்த
விரைசெறி சோலைபோல் விளங்கு கின்றதே! (சுக்)

ஆதலினிவ் வாராமத்தினுள்ளே செல்வோம். வாராய்.

(இருவருஞ் சிறிது தூரஞ் செல்லுகின்றனர்.)

சத்தியப்பிரியன் :—அரசினங் குமரனே! இப்பூம் பொழிலைப்
பார்க்கப்பார்க்க வெகுரம்மியமா யிருக்கின்றது. ,

சீதாநந்தன்:—(உடல் சிவிர்த்துப் பாடுகின்றான்.)

என்னவாச் சரியம்! என்னவாச் சரியம்!!

உத்தம நேசனே! சத்தியப் பிரியா!

எனது வலக்க ணினிது துடித்தது!

அன்றியும் இன்னக ளன்புடன் பெடைதழீஇ

யென்றனை நோக்கி வாராய் வாரா

யென்று பேசியின்புற் றிருப்பதற்

கேதுகா ரணமோ? யாது மறிகிலேன்?

கற்றறி பாங்களே! கழறாய்

முற்றுமா ராய்ந்தபின் முடிவிது வென்றே! (சுள்)

பார்! சத்தியப்பிரியா! நாமோ நாடுவிட்டு நாடுவந்திருக்க
இன்றனம். சயதுங்கசோழனோ நமக்குச், சன்மப் பகை
ருன்! அங்ஙன மிருப்ப இத்தகைய நற்குறிகள் நிகழக்
காரண மென்னை!— [மௌனம்] ஆயினும் என்னவோ
பார்ப்போம். (பாடுகின்றான்.)

மாமதுரை யங்கயற்கண் மாதுமையின் கண்ணிறைந்த

தாமதுரை சாயீ தயாபரவென்—சோமமுடிச்

சுந்தரநின் றுளே துணை.

(சுள்)

இறைவன் செயலை யெவரறிவார்? (பாடுகின்றான்.)

(உ.) இராகம் - நவரோஸ். தாளம் - ஆதி.

ப ல் ல வி.

எவரறிவார் எவரறிவார் எவரறிவார் சொல் எவரறிவார்.

அ நு ப ல் ல வி.

நவவடி வாயவன் நதிமதி மிலைந்தவன்

சிவபெரு மானவன் செயலினையே

(எவரறிவார்)

ச ர ண ங் க ள்.

இல்லா ததனை யு மியற்றுவிப் பானவன்

வல்லா னவனருந் தொழிலினையே

(எவரறிவார்)

சுயம்பிர காசுவான் சுந்தர ரூபவா
னியம்ப வொணுவவ னிறைமையினே (எவரறிவார்)

நன்குணர் ஞானிக ணையக னாகிடு
மெண்குண வானவ னியல்பினையே (எவரறிவார்)

சத்தியப்பிரியன் :—(செவிசாய்த்து) 'நிறுத்து!' நிறுத்து!!
ஏதோபேச்சுக்குரற் கேட்கின்றது! சற்று மரங்களினிடை
யொதுங்கி நிற்றி, கவனிப்போம்.

சிதாநந்தன் :—(பாட்டை நிறுத்திவிட்டுச் செவிகொடுத்து)
ஆம் ஏதோ கோதையர் குரல்போலும்!

(சிறிது தூரஞ் சென்று பார்க்கின்றான்.)

ஓகோ! யாரோ மூன்று மாதரார் அச்சம்பங்கிக்கொடி
மண்டபத்தின்கீழ் நறுமலர் நிறைந்த வெண்சிலா வட்
டத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்து என்னவோ பேசிக்கொ
ள்ளுகின்றனர். ஆகா! இவர்கள் என்ன வனப்புடையர்!
என்னவனப்புடையர்!!—சத்தியப்பிரியா! நாம் சமீபஞ்
சென்று அப்பனிநீர் மரங்களினிடையில் நின்று அவர்கள்
பேசுவனவற்றைக் கேட்போம்.

(கலாவதி, வாசந்திகை, மாணிக்கமாலை
யிம்மூவரும் வீற்றிருக்கின்றனர்.)

கலாவதி :—(பாடுகின்றான்.)

தாயிலாப் பெண்ணெனச் சாற்றும் பழிக்கா
ளாயினேன். அன்றியு மறிவுறு மெந்தையோ
மநொமோ கிரியென்பாள் வயப்பட்ட டந்தோ
தினமு மாழ்கித் திரியா நின்றனர்!
இதுவு மென்றலை விகியோ? இயம்பாய்
ஏகம் பத்துறை யெம்பெரு மானே! (சுக)

மாணிக்கமாலை :—அம்மா! கலாவதி! நீயெதற்கும் வருத்தப்
படவேண்டாம். ஏகாம்பரேச ரெல்லாவற்றையு மினிமை
யாய் முடிப்பார்!

வாசந்திகை :—இவற்றிற் கெல்லாம் மூலகாரணமா யிருந்த வன் சகசரீரன். இந்தப் பாதகனாலேதான் நமது மகா ராசாவும் அந்தக் கிராதகி மனோமோகிரி வலைப்பட்டார். அவருக்கு நண்பனைப்போல நடித்து மெல்லக் காமக் கடலி, லமிழ்த்தி விட்டான்.

சீதாநந்தன் :—(ஒற்றுக் கேட்டபின்) சத்தியப்பிரியா! கேட்ட னையோ இவர்களுடைய பேச்சினை?

சத்தியப்பிரியன் :—ஆம், கேட்டேன்.

சீதாநந்தன் :—மற்றைப்படி நீயிவர்களை யாவரென்று நினைக் கின்றனை? இவர்களுக்குநடுவணிநுப்பாள், (பாடுகின்றான்.)

* “மாநீல மிடைபதித்து வெண்பளிங்கிற் செவ்வரத்த விரேகை வாங்கிப்

பானீர வேல்வடிவு படத்திருத்தித் தாமரையுட்

பாரித் தன்ன

தூநீல வாணெடுங்கண் குழைமுகத்தி னுள்ளிலங்கத்

தோன்று கின்ற

வாய்நீல மணியைம்பா லிவ்வணங்கு” மலரணங்கோ

வலளோ? காணாய்!

(10)

மலரும் மயிருந் தம்முண் மயங்கும்படி முடித்த இவள் கூந்தல் தோட்கட்டிலே தாதோடே சிறிது குலைந்தவீழ், முழுமதி யினிய கதிர்களை விட்டாற்போல முகம் ஒளிபொ ருந்தி யுய்விடத்தே யிருப்பாளிவள் யார்தான் கொல்லோ? இவ் வுலகின் கண்ணே வல்லோர் பலர் ஒருங்கு கூடித் தத்தங் கைத்தொழினலங்காட்டிச் சமைத்த ஒப்பில்லாத பாவையோ?— அன்றி, அயனாலே நல்லமகளிர் தம் உறுப் புக்கள்யாவும் ஒருங்குகொண்டு ஒருவடிவாகப் பண்ணப் பட்டா னொருத்தியோ? அன்றி, ஆடவர்மீதுள்ள வெறுப் பினாலே தன்னைக் கூற்றமென்று அறியாவண்ணம் மறை

த்துப் பெண்ணுருக்கொடு போந்ததோர் பெருங்கூற்றமே யோ?— என்னுயிர்ப்பாங்களே! இந்நிலையை யோர்ந்து பாராய்!

சுத்தியப்பிரியன்:—இப்பெண்களின் மத்தியில், முத்துமாலையின் நடுநாயகம்போல விளங்கும் வணிகை யிந்நாட்டரசன் ஜயதுங்கனுடைய மகளாயிருத்தல்வேண்டு மென்று நினைக்கின்றேன்.

சிதாநந்தன்:—என்பிரிய நேசனே! சுத்தியப்பிரியா! இதற்கு மையப்பாடோ? ஆகா! (பாடுகின்றான்.)

நாமரையே நல்வதனந் தையலுக்குத் தாவுமிள
மாமரையே கண்ணிணைகள் வண்பவள மேயதரந்
காமனையும் வாட்டுகின்ற கட்டழகார் கன்னிகைசீர்க்
கோமகளிப் பெண்ணரசி கூந்தலினை யென்சொல்கேன்!()

சுத்தியப்பிரியன்:— ஆம். சிதாநந்தா! இத் தன்மையான படைப்பினை யானெங்கும் கண்டிலேன். இம்மாதரசியின் வடிவம் அழகையும் காந்தியுமே யெடுத்து உருவாக்கினும் போலுமுளது. இவளைச் சிருட்டித்த நான்முகக் கடவுளுந் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டிருந்தானென நினைக்கின்றேன்! ஏனிவள் முகம் வாடியிருக்கின்றது?

சிதாநந்தன்:—இவள்முகம் வாடியிருப்பதற்குக் காரணமின்ன தென்று அவர்களது பேச்சினின்றும் வெளியாகின்றது. சயதுங்கராசனுடைய தேவியா ரிறந்து விட்டாரென்று முன்னரே நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். அதுதானிவள் சோகத்திற்குக் காரணமென்று நினைக்கின்றேன்.

சுத்தியப்பிரியன்:—அது மாத்திரமா? இன்னும் வேறென்ன வாயினு மிருக்கவேண்டும். ஏதோ மனோமோகினி யென்பவளாலும் சுகசீரனென்பவனாலும் மென்னவோ நேரிட்டனவென்று சொல்லிக் கொண்டார்களே.

சிதாநந்தன்:—ஆம். ஆம். அதுநிற்க. இவ் விதன வேளையினு மிவளழகை வருணிக்க முடியாதிருப்ப, இவள் சந்தோ

உக்களையோ டிருப்புழி வருணிக்க யாவரான் முடியும்?
ஆகா! ஏதோ பேசுகின்றனர். நில். நில். கேட்போம்
[மௌனம்] என்னையோ பாடுகின்றாள்!

கலாவதி:— (பாடுகின்றாள்.)

கவற்சி யுற்றதென் காமரு நெஞ்சக
மிவற்றை யெல்லா மெடுத்தியம் பாதுநீ
சுந்தர மாகிய செந்தமிழ்ப் பாடலென்
றுன்ப மொழியுமா றன்புடன் சொல்வாய்
வாசமா மலர்க்குழல் வாசந் திகையே! (௩௨)

சீதாநந்தன்:—ஆகா! நீ யென்னையவ்வாறு கேட்கும் பாக்கியம்
யானென்று பெறுவேனோ? (பாடுகின்றாள்.)

காவன மென்னக் காணுறு கூந்தற் கவின்மானே
யேவன கண்ணின் னேரரு னுஞ்செய் தெனையாளு
மாவன மாறும் வண்மலர் தம்மின் வளர்மேன்மைப்
பூவன மானும் பெண்மணி யன்பும் புரிவாயோ? (௩௩)

வாசந்திகை:— (பாடுகின்றாள்.)

ஞாலமி சைத்தமியேன்
சீலமி லாமதவே
ளாலிட ரார்தலெமான்
பாலுரை பைங்கிளியே. (௩௪)

அனங்க னம்பு பாய்தலான்
மனங்க வன்று வார்கணீர்
தனங்கண் மீது பெய்ம்மெனா
வனங்கள் சொன்மி னன்பற்கே. (௩௫)

கறையொன்றிய வேற்படைக் காவலனென்
னிறைதன்னிட மேகியெ னேக்கமெலா
மறைதந்துபு ரந்திடெ னுருயினாக்
குறையொன்றுமி லாக்கருங் கோகிலமே. (௩௬)

தண்ணு லாவு தும்பை மாலை
 தான்ற ரித்த காவலர்
 கண்ணி லாரென் றன்னை யேது
 கார ணத்தி னோவவர்க்
 கெண்ணம் வேறு முண்டு கொல்லென்
 றெய்த்து வந்தி யம்புவாய்
 விண்ணு லாவு கின்ற நீல
 வண்ண மாரு மேகமே.

(௫௭)

காதம்ப மாலையென் கா தலன்றன் றூர்பெறுவான்
 காதம்பத் தாயினும்யான் கடிதினிற்போய் வருவென்ற
 காதம்ப, மென்னையிது காறுமிவண் வந்திலதோ
 காதம்பங் குறுசிலைக்கைக் காமனும்போ தந்தனனே. (௫௮)

சீதாநந்தன் :—ஆகா! என்ன சொல்லட்டும்? இராகத்தை
 வெல்லுகின்றது பாட்டு!

கலாவதி :—ஏடி! மாணிக்கமாலாய்! அஃதென்னை பட்டாடை
 யிற் சுருட்டி யிருப்பது?

மாணிக்கமலை :—பல நாட்டரசர் படங்களையும் அரசினங்
 குமரர் படங்களையுஞ் சேர்த்துவைத்திருக்கின்றேன். அது
 தான். வேறொன்றுமில்லை.

வாசநீதிகை :—அவற்றை யெடுத்துக்கொடு. கலாவதியும் பா
 ர்க்கட்டும்.

(மாணிக்கமலை கொடுக்கக் கலாவதி வாங்கிக்கொண்டு
 ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்துக் கழித்துவிட்டுக் கடையி
 லொன்றை யூன்றி வெகுநேர முற்றுநோக்குகின்றான்.)

கலாவதி :—இம்மகாபுருடன் யார்! ஏ! மாணிக்கமாலாய்!

மாணிக்கமலை :—(மற்றைப்படங்களைச் சுருட்டிக்கொண்டு)
 எம்மகாபுருடன்?—(படத்தை நோக்கி) இவன் நமக்
 குப் பகையரசன் குமாரனும்; பாண்டி நாட்டினனும்;

கல்விக் கெல்லையாம் ; கருணைக்கடலாம் ; வீரர் சிங்கமாம் ;
வேந்தர் திலகமாம் ; குணப்பெருங் குன்றமாம். அறிவேன்.

கலாவதி :—(உற்றுப்படத்தை மறுபடியும் பார்க்கின்றாள்.)
(தனக்குள்) ஆகா! இஃதென்னே? எனக்கிம் மகாபுருடனு
டைய படத்தினை நோக்குந்தொறு மொருவித குதூகல
மென்னையறியாது உண்டாகின்றதே! இவன் படத்திலே
யே யிவ்வளவுமுள்ளவனா யிருக்கும்போது இயற்கையி
லெவ்வளவு அழகுள்ளவனோ? மாதர்கள்மணந்து கொண்
டாலித்தன்மையான நாயகனையன்றோ முணந்துகொள்ளல்
வேண்டும்? (வெளியாய்) இவனதழகிற்கேற்றவாறு இவ
னிடத்திற் கல்லியுங் குணனும் மாணிக்கமாலே கூறியாங்
கே யிருக்குமாயிற் பொன்மலர் நாற்றமுடைத்தாம்.

வாசுநீதிகை :—ஏ! கலாவதி! நீ நினைத்தவாறே யவனிடத்துக்
கல்வி, சற்குணம், வீரம் முதலியயாவு மொருங்கே யமைந்
துள்ளன. அதற்கொன்று மையமில்லை.

கலாவதி :—அற்றேல் மாரணும் வெள்குறும் மாவெழின்மன்
னவ! உன்னைத் தலைவனாய்ப் பெறுபவள் பாக்கியமே
பாக்கியம்! (தனக்குட் பாடுகின்றாள்.)

வேன்றிவி ளங்கும் வேலுறு கையாய்!

குன்றுறழ் தோளாய் கோதறு செய்யாய்!

மன்றினி லெல்லா மாநுடர் முன்னு

மென்றுனை மேய்நா னின்புறு கேனோ? (௫௬)

(௩) இராகம் - பரசு. தாளம் - ஏகம்.

ப ல் ல வி.

வருவாய் மதிமுக மன்னனே யென்பால்

அறு ப ல் ல வி.

மாரவேண் மானுமென் வரகுணு கரனே (வருவாய்)

ச ர ண ங் க ள்.

சுந்தர வீரனே சூர்தஞ் சூரா
 கந்தர மின்னூர் காதல்கொள் தீரா (வருவாய்)
 கண்டன னுன்படங் காவல வா தேன்
 கொண்டன னுசை கோவேயுன் மீதே (வருவாய்)
 வித்தியா சாகரா வேட்கையுற் றேனே
 புத்தியின் மையல் போக்குடெம் மானே (வருவாய்)

(ச) இராகம் - பியாகடை. தாளம் - ரூபகம்.

ப ல் ல வி.

மன்னேநின் படங் கண்டு
 மயங்கிக் காதல் கொண்டேன்.

அ நு ப ல் ல வி.

கொன்னே தனியாய் நொந்து
 கோவே நெஞ்ச முனைந்து
 கோகி லமு முனிந்து
 கூவ மதனை நைந்து (மன்னே)

ச ர ண ம்.

நாதா நாமி ருவரும்
 நலமுஞ் சுகமு மெய்திச்
 சீதை யிராமன் டோலுஞ்
 சிவனு முமையும் போலும்
 ராதா கிருஷ்ணன் போலும்
 ரதியு மதனும் போலும்
 பாதா ரவிந்தஞ் சேர்தல்
 பாவி யடைத லென்றோ? (மன்னே)

மாணிக்கமால:— (வாசந்திகையினிடத்தில் மறைவாய்) வா
 சந்திகே! நம்முடைய கலாவதிக்கு அவன்மீது காதலுண்டு
 போலும். இதைக்குறித் துன்மனத்தி லென்ன தோன்று
 கின்றன?

வாசந்திகை:—ஆகா! மன்மதனைப் பழிக்குமிப் பேரழகுவாய்
ந்த இராசகுமாரனைக் கண்டு எவள்தான் காதல் கொள்
ளாள்? (பாடுகின்றாள்.)

(௫) இராகம் - சுருட்டி. தாளம் - ரூபகம்.

ப ல் ல வி.

காதல் கொள்ளாளோ - எவடானும்
காதல் கொள்ளாளோ?

அ நு ப ல் ல வி.

ஆத ரமின்றி நோக்கி னாலும்
ஆட வராசை நீக்கினாலும் (காதல்)

ச ர ண ங் க ள்.

இந்து வைப்பழித் தெம்மைப் போக்கச்
செந்தா மரை முகத்தை நோக்கக் (காதல்)

பங்கய மினர் பதைத்து வேர்க்க
இங்கி தஞ்செயு நயனம் பார்க்கக் (காதல்)

சிதாநந்தன்:—இம்மாதரசியும் காதல் கொள்ளத்தக்க மகா
புருடனயாரோ? ஆகா! இப்பெண்மணியைப் பெறுபவன்
பேறேபேறு. (பாடுகின்றான்.)

துவளுமினல் போலுமிந்தக் கொடியிடைசேர் சுந்தரியா
யே மூக்கிற்

றவளரிற் முத்தினணி யொன்றினிது தாங்கிடத்தன்
றவள மூரற்

பவளவத ரத்தொளிகண் முறையேமே லுங்கீழும்
பாய்த லானே

சிவனுநறு மாதுளநன் முத்தினையே யென்புகறல்
சீரி தன்றோ? (சு0)

வாணி மத்த வயிர மணிச்சட்டி.

தான ணிந்தொளிர் தண்ணளி யொண்முகம்

வான கத்து வயங்குறு மீனெலா

மேனி ரல்வளை வெண்மதி மானுமே. (சுக)

கலாவதி:—(தனக்குள்) ஐயோ! மனமே! ஏனோ வீணெண் ணங் கொள்ளுகின்றனை? நீயாசைகொள்ளும் மகாபுரு டன் கிடைப்பதரிது. (உடல்சிலிர்க்கின்றாள்.) எனது இடக் கண் ஏன் துடிக்கின்றது? மாரவேளும் முருகவேளும் நானும் வடிவுடைய இச்சந்தர புருடனை யடைபவளது புண்ணியமே புண்ணியம்! மன்மதனும், 'இவன்போலு முருவம்படைத்தே நிலையே' யென்று ஏக்கங்கொண்டு அனல் வளர்த்து அதன்கண் வீழ்ந்து உடலிழந் ததனூ லன்றோ 'அங்க'னென்னும் பெயர்பெற்றான்? முருகனோ குறப்பெண்ணை மணந்து குலக்கேடிழைத்தான்! திரு மாலோ உடல் கருகியழுகிழந்தான்! ஆதலினால், ஏ! இராச குமாரா! நின்றனக்குவமை நீயேயாகின்றனை! இத்தகைய பேரழகுங் கல்வியும் நற்குணமும் வாய்ந்த நின்னையடை தற்கு யானும் விரும்புகின்றேன். ஆசைக்கோரளவில்லை! யானோ கொடுத்தவையாதவள்! இத்திப்பிய சந்தரமூர்த் தியை யான் பெறுவதெங்கே? தூர்லபம்! தூர்லபம்!! இப் படத்திலாவது இம்மகா புருடனைச் சிறிது தரிசித்துக் களிகூர்வேன்! (உற்றுநோக்கி) சித்திரத்திலு மென் அன் பனைக் காணவொட்டாம லென்கண்கள் நீர்சொரிந்து எனக்குத் தீங்கிழைக்கின்றனவே!

(கண்ணீர் சொரிந்துதனக்குட் பாடுகின்றாள்.)

என்மனங்கைக் கொண்டெ னெதிரிருக்கு மன்னனைநான் வன்மமுட னும்மையென்றன் வாளாக்கிப் போர்க்கழைக்கும் வேளையென கண்காணீர் மித்திரபே தம்பூண்டக் காணாதுணை யாகியிகக் கண்ணீர் சொரிந்தெனக்குப் பேரிடுக்கண் செய்தல் பிழையென் றறிந்தும்விழி யீரிவினை யென்னோசொன் மின்.

(சுஉ)

சிதாநந்தன் :—(தனக்குள்) அந்தோ! யான் அபபடமாகவே
 னும் இருந்தே னில்லையே!—யானந்தப் படமாகமாதிரி
 மிருப்பேனாயின் இந்நாரியர் சிரோமணி யென்னைக் கைப்
 பிடித்துக் கொள்ளுவாளே!—ஓ! படமே! உன் அதிர்ஷ்ட
 டமே யதிர்ஷ்டம்!—ஓகோ! (பாடுகின்றான்.)

சும்பக மாலாய் சாதக மாணும்
 கொம்பனை யாளே கூர்விழி மாதே
 வம்புறு மாரன் மாமலர் தைத்தே
 வெம்புறு கேனோ வெம்புறு கேனோ? (சூந)

வாசந்திகை :—(மாணிக்கமாலையினிடம் மறைவாய்.) ஏடி!
 மாணிக்கமாலாய்! நீசொல்லுவதுபோல நமதுதலைவி கலா
 வதி யிம்மகாபுருடன்மீது ஏதோ பெருங்காதல் கொண்
 டவள்போலவே யிருக்கின்றனள்! இதற் கென்செய வல்
 லோம்?

மாணிக்கமலை :—(மறைவாய்) அவனோ நமது மகாராசாவுக்
 குப் பகைவன் குமாரன்! அவன்மேற் காதல்கொள்வது
 னைப் பயனென்ன?

வாசந்திகை :—(மறைவாய்) அப்படியன்று. நமது கலாவதிக்
 குத் தக்க தலைவனிவனே!—(பாடுகின்றான்.)

அன்னத் தனிப்பேடை யந்தா மரைத்தடமு
 நன்னர் நனிமந்த ஞாயிறுமே
 நாடுமன்றி மற்றெதனை நாடுகிற்கு நங்காய்நீ
 கூடமின்று னெண்ணமது கூறு. (சூசு)

மாணிக்கமலை :—(மறைவாய்) ஆமாம். நமது மகாராசாவுக்
 கும் அவனுக்குக் கலாவதியைக் கொடுப்பதில் விருப்பந்
 தான். ஆயினு மவன் பகைவனாயிருக்கின்றனனே! ஆகை
 யா லவனைப் பெறுவது அசாத்தியம். நா மிச்சமயத்தி
 லெப்படியாவது அவள் எண்ணத்தை மாற்றி விடுவதே
 நன்று! (கலாவதியை நோக்கி வெளியாய்) அம்மா! கலா

வதீ! பொழுது போய்விட்டதே! நாம் அரண்மனைக்குப் போகவேண்டாமா?—அப்படத்தினை யிங்கேகொடு. யான் பத்திரமாய் வைத்திருந்து உனக்கு வேண்டும்போது கொடுக்கின்றேன். (கைநீட்டிகின்றான்.)

கலாவதி :—(தனக்குள்) ஆ! சுந்தரபுருடா! எப்பொழுது யானுன்னை நேரிற்காண்பேனோ?

(படத்தை மூத்தமிட்டுப் பாடுகின்றான்.)

கையினிற் போந்தி ருந்த

காமரு மணியே யென்ற

னையனே நின்னை நேரி

லடியனே னென்று காண்பேன்

முய்யனே யென்று காண்பேன்

சுந்தரா வென்று காண்பேன்

செய்யனே யென்று காண்பேன்

செல்வமே யென்று காண்பேன்? (சுந்)

(மாணிக்கமாலையை நோக்கி) ஏடி யம்மா! மாணிக்கமாலாய்! இந்தப்படம் என்னிடத்திலேயே யிருக்கட்டுமே!

மாணிக்கமாலையே :—நானே வைத்திருந்து உனக்கு வேண்டும் போதெல்லாங் கொடுக்கின்றேன். கொடு.

(கைநீட்டிகின்றான்.)

கலாவதி :—அங்ஙனமாயிற் சரி.

(படத்தைக் கொடுக்கின்றான்.)

வாசந்திகை :—ஏன்? கலாவதி! நாம்போக நேரமாகவில்லையா?

கலாவதி :—ஆனால் செல்லுவோம்.

[மூவரும் போகின்றார்கள்.

(படம் நடுவிக் கீழே வீழுகின்றது.)

சிதாநந்தன் :—(தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

போற்புள்ளி யிட்ட புதியபசும் பட்டாடை

பொற்புறவே தானுடுத்திப் பூமயில்போற் போ,மெழில்காண்

கம்பரசி யான கலாவதிப்பேர்க் காதலியென்
வற்பொருவு கொங்கைமட மான்.

(௬௬)

(தனக்குள்) என்ன? போய்விட்டார்களா? மறைந்து விட்டதோ எனது நேத்திராநந்தம்? (வெளியாய்) அப்பா! நண்பனே! நான் அந்தப் பெண்மணியைப் பார்த்ததுமுதல் என்மனம் ஏதோ விகாரப்படுகின்றது! என்மனம் அவளிடத்திலேயே சென்றிருக்கின்றது! எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே! என்ன செய்யலாம்? எங்கே போகலாம்? (பாடுகின்றான்.)

இவ்விட மிருந்த தெவ்வர் தமது

மாதர் சிரோமணி மதனனு மாலுங்

காதல் கொள்ளுந் தன்மைய கன்னியைக்

கண்ட வுடனே சிந்தை கலங்கி

யுண்டெனு மறிவு மொழிந்து மலங்கினே

னிங்கிதற் கென்ன செய்குவல்? அந்தோ!

இங்கித மியம்பு மினிய நேசனே!

(௬௭)

சத்தியப்பிரியன் :— ஏ! சிதாந்தா! (பாடுகின்றான்.)

தகையொழிந் திவ்வணம் பகைவர் கொம்பினுக்

கிச்சைப் படுத னச்சு மரக்கனி

நத்துதல் போலு மன்றியந் நாரியர்

சித்தந் தெளிந்தபின் செப்பருங் காதரூங்

கொண்ட செய்தியைக் குறிப்பா லுரைத்துளங்

கண்டு கோடலே காதல ரியல்பென.

(௬௮)

சிதாந்தன் :— அப்பா! சத்தியப்பிரியா! (பாடுகின்றான்.)

ஒருகண மேனுந் தாமே னுயிரனை யாளெங் குற்ற

மருவினா ளங்கி யாமும் போகுதும் வருதி நண்பா! (௬௯)

சத்தியப்பிரியன் :— ஆனால் அம்மாதாரர் வீற்றிருந்த பிரமோதவனத்திற்கே போவோம். வா. இதோ அந்தமாதரசி தன் தோழிகளுடன் வீற்றிருந்த சம்பங்கிக் கொடிமண்டபமிருக்கின்றது! அதோபார்! (பாடுகின்றான்.)

வேள்ளியலர் போல மிளிர்மலர் வண்டடைந்து
கொள்ளுகொளு முல்லைக் கொடிகளுள் காண்கிற்பாய் !
தெள்ளமிழ்த முங்கைப்பச் சீராய்த்தன் பேடணைத்துத்
துள்ளலிசை பாடுகுயிற் சூதமுள் காண்கிற்பாய்! (௭௦)

இதோ இந்த லதாக்கிருகத்தின்மேற் பூத்திருந்த சம்பங்கி
மலர்களும் மல்லிகை மலர்களும் வண்டுகள் வீழ்ந்து
அலைத்ததலும் காம்பற்றுக் கீழேயுதிர்ந்து அணைபோற்
படிந்திருக்கின்றன! ஆகையா லிவ்விடத்தி லுட்கார்ந்துசுக
மாயிருக்கலாம். வா.

(இருவருஞ்சென்று உட்காருகின்றார்கள்.)

சீதாநந்தன்:—என்பிரியநேசனே! யான் பிரமோத வனத்
திற்குப் போய்த் தாபத்தைத் தணிக்கலாமென்று எண்
ணிந்து எதிராறு நீந்திக்கரை சேரலாமென்று நினைத்த
துபோலாயிற்று! ஒருநாளும் கிடையாத பொருளின்மேல்
ஆசைகொண்டு மனஞ்சலித்து அறிவுசோருகின்ற எனக்கு
இவ்விடத்திலுள்ள பூங்கொடிகளையும் மலர்ச் செடிகளை
யும் பார்ப்பதனால் என்றைக்காவது சந்தோஷமுண்டாகு
மா? பார்! இதைற்குப் பிரமோதவனம் என்று பெயர் மாத்
திரந்தானே யொழிய மற்றைப்படி யுண்மையி லெனக்குப்
பிரமோதத்தைக் கொடுக்கும் சத்தி யிதற்கிருப்பதாகத்
தோன்றவில்லை.— (பாடுகின்றான்.)

நாளரும்பி யாவையும் நன்றாய் மலர்ந்துமணக்
கோளுடைய முல்லைக் கொடிகளே யாயினுமென் ?
தாளாள னென்னுந் தகையுடைய நட்பாளா!
வாளார் தளிர் பொதுளு மாமரங்க ளாயினுமென்? (௭௧)

நங்கையர்சி காமணியை நல்லரசர் கொம்பினையென்
துங்க மனக்கமலந் துன்னுந் திருமகளை
யிங்குக்கா ணுமையினு லெப்பொருளைப் பார்த்தாலு
மங்கதனைக் காண்கில்லேன்! அன்பனே! என்செய்கேன் ?

என் எண்ணம் நிறைவேறும்படியான வழி வேறேதேனு முண்டாஂற்சொல்.

சுத்தியப்பிரியன்:—சிதாநந்தா! நீகூறும் மாதோ யாரோ ஒரு வனுடைய படத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டன்றோ அதை யுற்று நோக்கினோக்கி யேக்கங்கொண்டு பெருமூச் செறிந்தனள்! அன்றியும் அவன்மேற் கா தல்கொண்டவள் போலச் சில விரகக்குறிகள் காட்டினாள்! அப்படியிருக்க நீயவன்மேற் கா தல்கொண்டு பயனென்ன?

சிதாநந்தன்:—(பாடுகின்றான்)

கரும்பே கனியே கமலா தனியே
 கருத்தா டிருப்பாய் கவின்சேர் மணியே
 சுரும்பேய் குழலாய் தொடியார் கரத்தாய்
 சுகமே மடவார் தொழுமா மதியே
 விரும்பே னெதையும் விழைந்தே னுனையே
 மிளிர்ஞ் சுடர்வேல் விழியாய் மரையின்
 னரும்பேய் தனத்தா யறிவே யுருவா
 மமலாய் மதனா லழிகோ வழிகோ! (எஃ)

(கீழே விழுந்திருந்த சித்திரத்தைக் கையிலெடுத்துப் பார்க்கின்றான்.) (தனக்குள்) இஃதென்னை விசித்திரம்! என்னை விசித்திரம்!! (வெளியாய்) என்னருமை நேசனே!—(பாடுகின்றான்.)

இப்படித் திரும்பி யிப்படம் யாரதென் றுற்று நீதான் சற்றே பார்த்தி! (எச)
 (மகிழ்வுடன் படத்தை நீட்டுகின்றான்)

சுத்தியப்பிரியன்:—(வியப்புடன் பாடுகின்றான்.)

இளவரச ரேநீ ரெல்லா விதத்தினு
 முளவர் பாக்கிய முண்டோ வதற்கையம்? (எரு)

சிதாநந்தன்:—(படத்தை யுற்றுநோக்குகின்றான்.) (தனக்குள்) என்படம் நின்கைக் கெப்படிவந்தது? என்கண்ணே! கலா

வதி! நீயென்னைநோக்கியோ காதல்கொண் டிள்ளமுடைந் தாய்? அப்பொழுதே யிது தெரியாமற் போயிற்றே!

(பாடுகின்றான்.)

ஓடாத மானேமாற் றுரையாத செம்பொன்னே

யொளியா மின்னே

தேடாத திரவியமே தெவிட்டாத செந்தேனே

திங்கள் கண்டும்

வாடாத வாரிசமே யின்னுமொரு காலெதிர்நீ

வருகிற் பாயோ

நாடாத நவமணியே நான்செய்த மாதவமே

நளின மாதே!

(எசு)

கன்னலொடு கனிச்சாறுங் கலந்தனைய மொழியுறநற்

காமர் பொன்னே

யின்னமுதே சோழக்கற் பகதருவி னெழிற்கொம்பே

யென்பா லன்பு

மன்னுறுக லாவதியே மாமோகப் பூங்குயினின்

வடிவந் தன்னைக்

கன்னிகையென் னுளக்கிழியில் வரைகின்றே னுருகிரலந்

கரைகின் றேனே!

(எஎ)

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாந்தா! நீ சொல்லுவதுண்மை தான்! அப்பெண்மணி யுனக்குக் கிடைப்பதரிதென்று யான் நினைக்கவில்லை! ஆயினும் பொழுது போய்விட்ட தே! ஆகையால் நாம் இப்பொழுது இந்நகரில் ஒருவரு மறியாமல் எங்கேயாவது ஒருமுலையி லிருந்தாற்றானே பிழைக்கலாம்.

சிதாநந்தன்:—எவ்விடஞ் செல்லுவோம்? என்னருமைக் கலா வதி யிருந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லக் கால் எழவில்லை யே! அவளழகைப் பார்க்கப் பதினாயிரங்கண்க ளிருந்தா லும் போதாவே! இனி நாம் எப்பொழுது அந்த மாதரசி யைக் காண்போம்?—[மௌனம்]

(ஓரசோகமரத்தைச் சுட்டிப் பாடுகின்றான்.)

தீடத்தொடு செவ்வணி செறிந்து சேடியர்
கடித்திரப் பரத்தையர் காவல் புக்கபோன்
முடித்தலைச் சிவப்புற முனைக்கு மீர்ந்தளி
ரடித்தலத் தளித்ததிவ் வசோக மென்கொலோ? (எஅ)

சத்தியப்பிரியன் :—சிதாநந்தா!—(பாடுகின்றான்.)

இலைத்தளி ரலவிவை யிவ்வ சோகமே
யுலைத்தகு வயவுநோ யொழிய வைத்தமே
கலைத்தனி யிடையினுள் காமர் சீறடி
யலத்தகச் சுவடென வறிதி யண்ணலே. (எக)

இது நிற்க. நீயே நிவ்வளவு தூரம் வருந்துகின்றனை? அந்தக் கலாவதியும் உன்னெழிலைக் கண்டு மயங்கினவள் தானே! அவள் நிச்சயமா யுனக்கே கிடைப்பாள்! அதற்கு ஐயமில்லை! நாம் டோகலாம். வா.

சிதாநந்தன் :—இஃதென்மேலுள்ள அன்பினும் சொல்லுகின்ற பேச்சே தவிர வேறன்று! நீ அவள் அழகை நன்றாய்ப் டார்க்கவில்லை! பலவாறு சொல்லி யென்ன? இவ்வுலகி லவள் அழகுக்கு உவமையே யில்லை! அவளோ நமக்குக் கிடைப்பாள்?

சத்தியப்பிரியன் :—சிதாநந்தா! சமுத்திரத்தை விட்டுவிட்டு மகாநதி எங்குச் செல்லும்? விட்டுவிடு கவற்சியை!

சிதாநந்தன் :—ஆனால் நாம் எங்கே டோகலாம்? [மௌனம்.]

(பாடுகின்றான்.)

காவார்ந்து தவங்கள்பல புரிந்தினிய மா துளநற்
கனிகா ணீவிர்

பூவாகி யீண்டிருந்த மாதரசி யிதழ்வனப்பைப்
பொருந்தி யுங்கூ

ரேவாங்கண் வனிதைமுத்துக் கச்சணிந்த வெழிற்கொங்கை
யிபைய கில்லா

தாவாநும் முத்தமகத் தடக்கிப்பின் றலைகுனிந்த
வமைதி யென்னே.

(௮0)

சத்தியப்பிரியன் :—நாம் இந்த நகரத்து மந்திரியார் மேதா
நிதியவர்கள் மிக நல்லவரெனக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்
றோம்! ஆனதனால் அவரிடஞ் சென்று நாம் பாண்டிநாட்டி
னின்றும் போந்த இரண்டு போர்வீரர் எனக்கூறி விடுதி
யிடம் பெறுவோம். அவரை நாம் இன்னாரெனக் கூற
திருக்குமாரும் வேண்டிக்கொள்வோம். வா. இனித் தாம
தஞ் செய்யக்கூடாது.

சிதாநந்தன் :—என் இன்பக்கொடி கலாவதியின் இவ்வடிச்
சுவடுகளைக் கண்ணி லொற்றியேனுங் களிகூர்வேன்! பிறகு
நீ என்னவேண்டு மென்றாலுஞ் செய்துகொள். என்னைத்
தனியே எவ்விடத்திலேனுங் கொண்டுபோய் என்னுயிர்த்
தலைவி கலாவதியைக் குறித்து நினைக்கும்படி விட்டுவிடு.

சத்தியப்பிரியன் :—சரி. போவோம். வா.

சிதாநந்தன் :—ஏ! சம்பங்கி லதா மண்டபமே! என்னருமைக்
காதலி கலாவதி வீற்றிருப்பதற்கு உதவிபுரிந்த உன்னை
விட்டு நீங்காமெனம் வரவில்லையே!

[இருவரும் போகின்றார்கள்.

நான்காங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சுகசரீரன் வீடு.

காலம்: யாமம்.

பாத்திரங்கள்: சுகசரீரன், சோமதத்தன்.

சுகசரீரன் :—ஏடா! சோமதத்தா! எந்தயவு உனக்குவேண்
டுமா வேண்டாமா!

சோமதத்தன் :—என்னசாமி! அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?
தங்கள் தயவிற்காகத்தான் நான் காத்துக்கொண்டிருக்கி

றேன். அப்படியிருக்க எசுமாள்களே தயவுவைக்கிறே
னென்கையிலே யெவனும் வேண்டாமென்பானு?

ககசரீரன்:—சரி. அப்படியானால் நானென்று சொல்லுகிறேன்.
கவனமாய்க்கேள். சமாசாரத்தை வெளியிலே விட்டா
யோ உன்தலை போய்விடும்! என்ன?

சோமதத்தன்:—சாமி! எசுமாள்கள் சித்தம்! அதுக்காச்சே
பனையில்லை.

ககசரீரன்:—ஆனாகேள். ஏடா! நம்முடைய மகாராசாமகள்
கலாவதியம்மா வவர்கள் இருக்கிறார்களல்லவா? (சோம
தத்தன் றலையசைக்கின்றன்.) அந்த அம்மாவைத் தனியா
ய்க் கொஞ்சநேரமாவது எங்கேயாவது வீரும்படி யேற்
பாடி செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தாயானால் நூறு
வராகன் உனக்குத் தருகிறேன். என்ன? செய்கிறாயா?

சோமதத்தன்:—என்ன? எசுமாள்களே! நூறுவராகன் வரு
கிறதை யெவனும் விடுவானு?

ககசரீரன்:—அப்படியானால் சரி. நீயெப்பொழுது அவனைக்
கூட்டிவருவாய்?

சோமதத்தன்:—என்ன? சாமி! நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டே
யிருங்கள். நானிதோ நேரேபோய் அங்கனே அம்மா
சமயம் பார்த்துக்கொண்டு அப்புறம் இங்கனேவந்து தெரி
விக்கிறேன். இப்போதெனக்குக் கொஞ்ச முத்தரவு கொ
டுங்கள்.

ககசரீரன்:—ஏடா! நீபோகிற திருக்கட்டும். நீயெப்படியேடா
அந்த அம்மாவைக் கூட்டிவருவாய்?

சோமதத்தன்:—அதுக்கு நானாச்சுச் சாமி! நீங்க ளதைப்பற்
றிக் கவலைப்படவேண்டாம். இப்போ தென்னைக்கொஞ்ச
மனுப்பிவிடுங்கள்.

சுகசரீரன்:—ஆனால் நீபோ, சங்கதி வெளியேற்றிறே உன் தலையை நம்பாதே!—நட்டுவநாகன் சமாசாரம் தெரியுமோ இல்லையோடா?

சோமதத்தன்:—என்ன? எசுமாள்களே! அது எனக்குத் தெரியாதா?—(தனக்குள்) இந்த மனிசன் நம்மை ராசுகாரியமாய்ப்போகையிலே யெல்லாம் நடுவே பிடிச்சுக் கிட்டு இழவு கொடுக்கிறான். அப்பப்ப! இனி யிந்தவழியாலே வரப்படாது. இவன் ராசாவுக்குச் சொந்தமானதனாலே நமக்கென்ன? இந்த மனோமோகிரியம்மா தயவு வச்சுக் கிட்டில்லை, இந்த மனிசன் முறுக்கிக்குட்டுத் திரிகிறான்!—ஆத்தாடி! பொழுது போயிறிச்சே!

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

சுகசரீரன்:—(தனக்குள்) இவன்மாத்திரம் நாம் சொன்னகாரியத்தைச் செய்து முடித்துவிட்டா னானால் நம்முடைய எண்ணமெல்லாம் முடிந்துவிட்டன வென்றே நம்பிவிடலாம். இவன் சொன்னதைப் பார்த்தால் நம்காரியத்தைக் கட்டாயமாய்ச் செய்வான் என்றுதான் தோன்றுகின்றது. பார்த்துக் கொள்வோம். [சுகசரீரன் போகின்றான்.

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

அ ங் க ம்—ந.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையி
னந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மனோமோகிநி, மரகதம், சிலதி
யர்.

மனோமோகிநி:— மகாராசா எங்கே?

மரகதம்:— நான் அவர் பட்டி மண்டபத்திலிருந்து வந்தது
முதல் இன்னும் அவரைப் பார்க்கவில்லையே.

மனோமோகிநி:— (சிலத்யருள் ஒருத்தியை நோக்கி) மகா
ராசா எங்கிருக்கின்றனர், யாருட னிருக்கின்றனர், என்ன
செய்துகொண்டிருக்கின்றனர் என்று பார்த்துவா. யான்
உன்னை யனுப்பியதாகத் தெரியாமல் நீயாய் வந்ததாக
அவர் அறிந்து கொள்ளுமாறு செய். அவர் வாட்டமுற்
றிருந்தால் யான் களியாட்டயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றே
னென்று சொல்; மகிழ்வுற்றிருந்தால் யான் அசௌக்கிய
மாயிருக்கின்றேனென்று தெரிவி. போ. சீக்கிரம்வா.

[சிலதி போகின்றாள்.

மரகதம்:— அம்மா! தாங்கள் மகாராசாவின் மீது கொண்ட
காதலுக்குத் தக்கபடி அவரும் அவ்வாறே தங்கண்மீதுங்
கொண்டிருக்கின்றா றென்பதை வெளிப்படுத்துவதற்கே
ற்ற விதத்தினை இதுகாறும் தாங்கள் நாடவில்லை.

மனோமோகிநி:— அதற்கு யான் செய்யவேண்டியன என்ன
செய்யவில்லை?

மரகதம்:— ஒவ்வொன்றிலும் அவர்க்கு இணங்கிப் பேசவேண்டும். எதிலும் அவர் கூறியதற்கு முரண்படக் கூறப்படாது.

மநோமோகிநி:— நீ அறிவிலிபோலப் பேசுகின்றனை! அவரையழிக்கும் விதமன்றோ கூறுகின்றனை!

மரகதம்:— தங்களபிப்பிராயம் இவ்விடயத்தி லெவ்வாறிருந்த போதிலும் தாங்கள் சிறிது வாளாதிருக்கவேண்டுமென்றே யடியேன் விரும்புகின்றேன். நாம் எதற்கு அடிக் கடி பயப்படுகின்றோமோ அதனையே நாளாவட்டத்தில் வெறுக்குமாறும் நேரிடுகின்றது. இதோ மகாராசாவும் வந்துவிட்டார்.

சயதுங்கள் வருகின்றனர்.

மநோமோகிநி:— ஏடி! மரகதம்! எனக்கு உடம்பும் செவ்வையிலை! மனமும் வருந்துகின்றது!

சயதுங்கள்:— என் கருத்தினை வெளியிட் டிரைக்கின்றதற்கு விசனமா யிருக்கின்றது.

மநோமோகிநி:— மரகதம்! சீக்கிரம் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு செல். அல்லாக்கால் யான் விழுந்துவிடுவேன். இத்துன்பம் நீடித்திருக்க முடியாது; என்னியல்புக்கு மேற்பட்டதா யிருக்கின்றது.

சயதுங்கள்:— ஆ! என்னருமைத்தலைவீ!— (பாடுகின்றான்.)

திகழ்ந்தி லங்கு சிலதி மாதர்

புகழ்ந்து பேச புரையி றேவி

மகிழ்ந்து கூற வருதி யம்ம

நிகழ்ந்த தென்னை? நிகழ்ந்த தென்னை? (அக)

மநோமோகிநி:— என் செல்வமே! தாங்கள் சற்று விலகிநிற்க வேண்டும்.

சயதுங்கள்:— என்ன சமாசாரம்?

மநோமோகீநி:— சில நல்ல சமாசார முண்டென்று அந் நோக்கத்தி னின்றும் அறிகின்றேன். மேதாநிதியார் என்ன சொல்லுகின்றார்? அவ்வழி நீங்கள் போகலாம். அம்ம! அவர் என்னிடம் வருகிறதற்கு உத்தரவு கொடாதிருந்தா ரில்லையே. இனிமேலாவது யான் தங்களை யென்வசப் படுத்திக்கொண்டே னென்று அவர் சொல்லாதிருக்கட்டும். தங்கள்மேல் எனக் கதிகாரமில்லை. அவருடையவர் தாங் கள்!

சயதுங்கள்:— ஈசனே யிதனை யினிதறிவான்!—

மநோமோகீநி:— தெய்வமே! என்னை யிவ்வாறு பகைவர்க ளெதிரே காட்டிக் கொடுத்தனையே! ஆதியிலேயே யென் னைக் கெடுப்பதற் கேற்பட்டுளார் பலரென்றறிந்தேன்.

சயதுங்கள்:— மநோமோகீநி!—

மநோமோகீநி:— யான் தங்களை யென்னுண்மைத் தலைவராக நினைத்து ஏன் பெரிது மிடர்ப்படவேண்டும்?

சயதுங்கள்:— என்னின்னரஈ!— (பாடுகின்றான்.)

வனத்தகு தனத்துணைகொண் மாடேத
மனத்தினில் வருத்துவதென் மாளே
நினைத்துணை யடுத்தவெனை நீதான்
முனைத்தகை விடுத்தொருவ லாமோ? (அஉ)

மநோமோகீநி:— தாங்கள் தொடங்கும்போதே யேதோ பூசி மெழுக வருவதாகக் காணப்படுகின்றதே. ஏனில்வளவு மேற்பூச்சு? நேரே விடயத்தைத் தொடங்கலாமே. அஃது எவ்வளவு மனவருத்தத்தை யுண்டாக்கக் கூடியதாயினும் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்றேன். தைரியமாய்ச் சொல் லுங்கள். பயப்படவேண்டாம்.

சயதுங்கள்:— என்னின்பக்குயிலே! யான் சொல்லப்படுவதை யென்மீது கோபமின்றிக் கேட்பாய். காலவேறு பாட்டி

னால் நின்கருத்திற்கு மாறாகச் சபையோர்கள் தீர்மானித் தார்களாயினும், என்முழு மனமும் உன்னிடத்திலேயே யுள்ளது.

மநோமோகிந்:— சபையி லென்னேதான் தீர்மாணிக்கப் பட்டது? அதனை நேசொல்லி விடுங்களேன். 'பயப்படுவானேன்?

சயதுங்கள்:— யான் பயத்திற்காகச் சொல்லவில்லை. மற் றைப்படி மேதாநிதியார் நமது நேர்பகைஞனாகிய பான் டியனது டிகனுக்கே நமதுகுமாரி கலாவதியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொற்றனர். உடனே மற்றைய ஆத்தா னீகர்களும் அவர்கூறியதையே வற்புறுத்தினார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் கூற்றிற்கு ஒருவாறு யானு முடன்பட் டேன்.

மநோமோகிந்: — உடன்பட்டீர்களா? — நன்று! நன்று!! இராச சபையாவது யாட்டுமந்தைதான்!— எனக்கு ஆதி யிலேயே தெரியுமே இந்த மேதாநிதியாரைப் பற்றி!

சயதுங்கள்: — அவரைப்பற்றி நீ யவ்வாறு கூறப்படாது. அவர் எத்தனையோ பலவிடயங்களையும் குறித்து ஆலோ சித்துத்தான் அவ்வண்ணம் தீர்மானித் திருக்கின்றனர்.

மநோமோகிந்:— சரி, நீங்களே யப்படி நினைக்கின்றபோது அதையிங்கே யெளியேனிட முரைப்பானேன்?

சயதுங்கள்:— உன்கருத்தையும் அறிந்துகொள்ளலா மென்று தான்.

மநோமோகிந்:— தீர்மானித்த பின்னர் என்கருத் தெதன் பொருட்டு?—மற்றைப்படி தாங்கள் சபைக்குப் போகு முன் என்னிடஞ் சொன்னதென்? இப்பொழுது நடந்த தென்?— இதுதானே வென்மீதுள்ளவன்பு? எல்லாம் வாயளவு அன்புதான்!— பெண்ணே! மரகதம்! விரைவி னில் வருவாய்! யான் அசௌக்கிய முறுகின்றேன். அரசர்

மெய்யன்பு பாராட்டுகின்றன ராயின் யான் செளக்கி யமே!— (மரகதம் அணுகுகின்றார்.)

சயதுங்கள்:— என் விலையுயர்ந்த மாணிக்கமே! சற்றேபொறு த்தி. நீ யென்னன்பினில் ஐயம் கொள்ளுமாறு யானெ ன்ன செய்தேன்?

மநோமோகிநி:— ஐயா! மகாராசா வவர்களே! யான் தங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன். நீங்கள் புறத்தே திரும் பிக் கமலாட்சி யம்மையைக் கருத்திலுன்னிக் கண்ணீர் வடிமின்! அப்புறம் உன்னை நினைந்தன்றே யான் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தேன் என்மின்!—

சயதுங்கள்:— நீயென் குருதிகொதிக்குமாறு செய்கின்றனை! இனி மேற்செல்லேல்!

மநோமோகிநி:— சோழர் தலைவர்! ஒருசொல், யான்தங்களைப் பிரிந்திருந்த ஒவ்வொருகணமும் ஒருயுகமாய்த் தோன் றிற்று! தங்களுக்கோ என்னைப் பற்றிய ஞாபகத்தையே காண்கிலேன்.

சயதுங்கள்:— என்னன்டே! அப்படிச் சொல்லேல், இவ்வொ ருவிடயந்தவிர மற்றைய விடயங்களை யெல்லாம் உன்னி வ்தடப்படியே செய்கின்றேன்.

மநோமோகிநி:— செய்கின்றீர்கள்! நிச்சயம்! உறுதிதானே?

சயதுங்கள்:— ஆம். அதற்குத் தடையொன்றுமில்லை.

மநோமோகிநி:— அப்படியானால் எனக்கொன்றுசெய்யுமாறு உத்தரவு கொடுத்தருளுவீர்.

சயதுங்கள்:— வேண்டுமெதன்? சொல்லுதி விரைவில்.

மநோமோகிநி:— யான் தங்கள் புதல்வி கலாவதியினிடத்தில் இவ்விடயத்தைக் குறித்து உசாவி அவள்கருத்தையறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

சயதுங்கள்:— ஓ! அது மிகவும் உத்தமமான காரியம்! அப்படியேசெய்.

மநோமோகீநி:— சரி, மரகதம்! நீசென்று நம்பெண்மணி கலாவதியை யிவ்விடம் அழைத்துக் கொண்டுவா.

[மரகதம் போகின்றான்.

(அரசனைநோக்கி) நாம் சிறிது துயில்கொளப் போவமோ ?

சயதுங்கள்:— அப்படியே.

[இருவரும் போகின்றார்கள்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையி
னந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: மநோமோகீநி, மரகதம், சில
தியர்.

மநோமோகீநி:—ஏடி! மரகதம்! என்ன! நீ அவளிடத்திலே சொன்னாயோ இல்லையோ?—இதைப்போய்ச் சொல்லி விட்டு வருகிறதற்கு இவ்வளவு தாமதமென்ன?

மரகதம்:—என்ன? அம்மா! இப்படிச்சொல்லுகிறீர்கள்! நீங்களும் அரண்மனைக்கு வந்து மூன்று மாசமாயினவே! என்றைக்காவது நான் தங்களுடைய கட்டளையை மீறி நடந்ததுண்டா? என்னவோ? வழியிலே நம்முடைய சுக சரீரர் என்னைப்பிடித்துக்கொண்டு விடமாட்டேனென்று வம்பு பண்ணினார். அதுதான். வேறென்ன?

மநோமோகீநி:—நீ யிதுவகாக்கும் அப்படி நடந்ததில்லை. அவள் இவ்வளவு நேரமாயும் ஏன்வரவில்லை பெண்பகற்கா

கத்தான் கேட்டேன். மற்றைப்படி நீ அந்தமனிதன் சுக சரீரனிடத்திலே மனோமோகிரியம்மாவுடைய காரியமா ய்ப்போகிறேனென்று சொல்லியிருந்தால் உன்னையுடனே விட்டுவிடுவானே ?

கலாவதி வருகின்றாள்.

மரகதம்:—அதோ கலாவதி யம்மையவர்களும் வந்துவிட்டார்கள் !

மனோமோகிநி:—சரி. மரகதம் ! நீபோய் அப்புறமிரு. நான் கூப்பிட்டபோது வரலாம். [மரகதம் போகின்றாள்.

கலாவதி:—என்னை யிப்பொழுது என்னத்திற்காக வரவழைத்தீர்கள் ? ஏதேனும் விசேடமுண்டோ ? எனக்கேற்ற அப்படி யொன்றுமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லையே !

மனோமோகிநி:—எல்லாவிசேடமு மிருப்பதாக இனிமேல் உனக்குத்தெரியும். மற்றைப்படி அதென்னேடி யம்மா ! கலாவதி ! நானும் வந்து மூன்றுமாசமாயினவே ! அதற்குள்ளே நீ நான்குதரமோ என்னவோ என்னிடத்திற்கு வந்திருக்கின்றாய் ! அவையும் நான் கொல்லிச் சொல்லியனுப்பினபிற்பாடு ! என்ன இருந்தாலும் நீ இப்படி யிருக்கப்படாது.

கலாவதி:—பின்னே யெப்படியிருக்கவேண்டும் ? நான் அதிகமாய் இங்கே வாராததனாலென்ன ? நீங்கள் என்னிடத்திற்கு எத்தனை தரம் வந்தீர்களோ அத்தனை தரம் யானும் இங்கே வந்திருக்கின்றேன் !

மனோமோகிநி:—சரி. அவை யெல்லாமிருக்கட்டும். உங்கள் தகப்பனார் என்னிடத்திலே சொன்னார். உனக்குக் கல்யாணம் பண்ணவேண்டுமாம். அதற்காக என்னிடத்திலே வந்து என்னோடுகூட ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது எல்லாவற்றிற்கும் உன்னுடைய மனத்தையுங் கேட்டுத்தான் செய்யவேண்டுமென்று சொன்

னேன். அதற்கும் அவர் ஆகட்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டார்! அதைக்குறித்துக் கேட்கத்தான் நான் உன்னை இப்பொழுது இங்கே தருவித்தேன்!

கலாவதி :—நல்லகாரியஞ் செய்தீர்கள்!

மநோமோகிநி :—மற்றைப்படி இந்தவிடயத்தில் உன்னுடைய இஷ்டமென்ன? சொல்லுவாய்.

கலாவதி :—யான் இப்பொழுது ஒன்றுஞ் சொல்லக்கூடிய நிலைமையிலில்லை! அப்படி யேதாவது இருந்தால் யான் நேரே யென்தந்தையா ரிடத்திலே சொல்லுகின்றேன்.

மநோமோகிநி :—நீயொரு பெண்ணாகையினாலே ஒருவேளை உன் தகப்பனரிடத்திலே உன்னுடைய அபிஷ்டங்களை யெல்லாம் அவ்வளவு தாராளமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளக் கொஞ்சம் லஜ்ஜையாயிருக்குமென்று நினைத்துச் சொன்னேன்! உனக்கு என்னிடத்திற் சொல்ல இஷ்டமிருந்தாற் சொல்லுவாய்.

கலாவதி :—தாயில்லாப் பெண்கள் லஜ்ஜைப்பட்டால் தீருமோ? தங்களுடைய இஷ்டகஷ்ட நிஷ்டரங்களைத் தங்கள் தகப்பனரிடத்திலேதான் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். பிறரிடங்களிலே சொன்னால் அவர்கள் அநுதாபப்படுவார்களோ? (பாடுகின்றார்.)

பெற்றவரே தாம்பெற்ற வருமை தன்னைப்

பெரிதுமறி வார்கள்பிற ரறிகிற் பாரோ?

மற்றுதிரக் கலப்பிலர்தாஞ் சிறிதுந் தேரார்

மாண்மநொமோ கிரியம்மே வழுத்து வாயே! (அந்)

மநோமோகிநி :—எப்படியிருந்தாலும் நாங்கள் அநுதாபப்படுவமா? அம்மா! உங்கள் தகப்பனார் மாத்திரம் என்னவோ அநுதாபப்படுவேன் என்ற நம்பிக்கை கொண்டிதான் என்னை உன்னிடத்திற்கேட்கச் சொன்னார்! மற்றைப்படி நானாய் உன்னைக் கேட்கவில்லை!

கலாவதி :—அதுதான் நான் அப்பொழுதே சொல்லிவிட்டேனே ! மீட்டும் மீட்டுங் கேட்பானேன்? ‘பாடிப்பாடிக்கும் நினாலும் பதரிலே யரிசியில்லை’ என்னும் பழமொழி தங்களுக்குத் தெரியாததன்றே !

மநோமோகிளி :—(கோபங்கொண்டு) ஏது ! நானுங்கொஞ்சம் இடங்கொடுத்துப் பேசினால் அதிகமாய்த் தலைகீழாய் விழு கின்றனையே ! இப்பொழுது உனக்குச் சகசரீரருக்கு வாழ்க்கைப்பட இஷ்டமா இஷ்டமில்லையா ?

கலாவதி :—(பெரு மூச்செறிந்து விம்மி) அம்மா ! கமலாட்சி ! நீ இறந்ததன்பயனை இன்றுதான் அறிந்தேன் ! இன்றுதான் அறிந்தேன் !! என்னை இத்தனை துன்பங்களுக்கும் இவ்விடமிருந்து அதுபவிக்கும்படி விட்டுவிட்டனையே !

(இரங்கிப்பாடுகின்றள்.)

கண்ணனைய தாயே கமலாட்சி யென்னைவிட்டு வின்னுலக நீ தனியாய் மேவுதலு நேரேயோ ? (அச)

வின்புகுந்த தாயேநன் மெல்லியலே யென்னெஞ்சம் புண்பட்டு வாடிப் புலம்புகின்றேன் காணாயோ ? (அடு)

அன்றுதம யந்தி யரவின்வாய்ப் பட்டாற்போ லின்று தமிழனே னிவ்வரவின் வாய்ப்பட்டேன் கொன்று தொலைக்கிற்பான் கொற்றவனே வாராயோ? (அசு)

சாதுவெனு மந்திரியார் தாமே வலியறுத்த மூதுகாகே ளாதுமனோ மோகிளியைப் பற்றியவென் றுதையே யீண்டுவந்து சற்றேனுங் காப்பாயோ ? (அஎ)

ஆகம் பலமருவு மன்பில் பொதுமாதர் மோகம் பிடித்தெந்தை மூதறிவெ லாமிழந்தா ரேகம்பத் தெம்மானே யென்னைவந்து காவாயோ ? (அஅ)

கள்ளத் தனமாய்க் களையொன்று மேவியெங்கள் கொள்ளும் புகழார் குலப்பயிர்க்குக் கேடிழைக்கு

நள்ளார் தமக்கேறே நல்லார் தமக்கரணே
யுள்ளத் திருக்கு மொருபெரிய கோமானே
மெள்ளவெளிப் போந்ததனை வில்லுழவ நீக்காயோ ? (அசு)

மீனேநேரு கின்ற விடையாரு மென்றன்
விமலாய்நி னாதன் விழையு
மநொமோகி நிக்க ணிகைதான்வி ரித்த
வலையிற்கி டந்து கதறி
யுனையேரி னேந்து மனநானி னேந்து
முருகாவு டைந்து தனியா
யனையேநி னைச மகளாயி ருந்த
வடியேன்வ ருந்த லழகோ ?

(சு0)

(சு) இராகம் - இந்துஸ்தானி காபி.
தாளம் - அடதாளசாப்பு.

ப ல் ல வி.

இவள்கைச் சிக்கு வருந்த லாமோ
இயம்பிடுவாய் - சுகதீசா

அ நு ப ல் ல வி.

பவநாசா என்மனம் வாடுதலைப்
பார்த்தே யென்னைக்காவாயோ நான் (இவள்கைச்)

ச ர ண ம்.

மதியை மாணைச் சிரத்துங் கரத்தம்
வைத்துக் கொண்ட வள்ள லேநம்
சதியுந் தாள முந்தவ ருது

தாண்டவஞ் செய்யுஞ் சங்கர னேநான் (இவள்கைச்)

மநோமோகிநி :—ஏடி ! என்ன நீலித்தனம் ! என்ன நீலித்த
னம் !! இவ்வளவு பொய்யழகையும் நீ என்கிருந்தேடி. கற்
றுக்கொண்டய் ? “வஞ்சகத்திற்குப் பொதுமாதர்” என்று
பரம்பரையாய் வழங்கி வந்தவசனமும் இன்றோடு பொய்

யாய்ப் போய்விட்டதே!—யான் என்ன உன்னை அடித்
தேனா? வைதேனா?

கலாவதி:—உன்கொரேமொழி யொன்றே போதுமே! நீ இனி
அடிக்கவும் வையவும் வேண்டுமா? இவையெல்லாம் உன்
குரூரமொழி ற்றிற்கு ஈடாகுமா? என்னை ராசபுத்திரி
யென்று சிறிதேனும் யோசியாது நீ ஒருபேதைக் கணிகை
என்னை அதட்டினாயே! அப்பொழுது மாத்திரம் என் தந்
தையார் என்பக்கத்திலே இருந்திருந்தால் உனக்குத் தக்
கபடி செய்திருப்பேன்! நீ யென்னைச் சுத்தவீரர் சயதுங்
கர்மகளென்று நினைத்தாயல்லையே? இனிமற்றைப்படி
உன் னறிவின்மையை யென்னென்றுரைப்பேன்! என்
னென்றுரைப்பேன்!! என்னைக் கோகுகளெனக்குறியாது
அடாதவார்த்தைகளெல்லாந் சொல்லியதேயன்றி என்னை
க்கேவலம் தூர்க்குணமே யோருருவெடுத்தனைய மூடசிகா
மணிக்கு மணமலை யிடும்படி கூறியதன் புத்திசாலித்த
னத்தைக் குறித்து யான் யாதுசொல்லப் போகின்றேன்!
நீதானே என் தந்தையார் சயதுங்கருக்கு மனைவியாகி
‘மகாராணியார்’ என்னும் பட்டம் பெறத்தக்கவன்?

மநோமுகிநி:—ஈ! ஈ!! நிறுத்து அவ்வளவோடே! அதிக
மாகமிஞ்சாதே!—நீ யென்னைப்பழித்தது மாத்திரமன்று;
உன்னைப்பெற்று இதுகாறும் வளர்த்துவந்த தந்தையார்க்
கு உதவிசெய்த மகாப்பிரபுவும் உங்களுக்கு நெருங்கிய
பந்துவாகிய சுகசரீரையும் பழித்தாய்! நீயாரைப்பழித்
தாயோ அந்தச்சுகசரீரருக்கே உன்னை மாலையிடும்படி
செய்கின்றேன்! பார்!—

கலாவதி:—அது சுகதீசனாலும் முடியாத காரியம்! அப்படி
யிருக்க, அஃதொரு சாமானியப் பொதுமகளாலேயோ
முடியப்போகின்றது? அதைத்தான் பார்க்கவேண்டும்!
ஈசனே! “தர்மமே சயம்” “சத்தியமே நித்தியம்” என்
னும் மகாவாக்கியங்களின் உண்மையை இந்தவிடயத்தி

லேதான் அறியவேண்டும்! இனி யொருவிநாடியேனும் இவ்விட மிருக்கப்படாது! இவளோ பழிக்குங் கொலைக்கும் பயப்படாப்பாதகி! [கலாவதி போகின்றாள்.

மநோமோகிநி:—நான் இந்த அதிகப்பிரசங்கியை நம்முடைய சுகசரீரரோடு மணம் புணர்த்தாவிழன், யான் மனோமோகிநியே யல்லன்!—என்ன ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது! இந்த அநாதைச் சிறுமி என்ன அதிகாரமாய்ப் பேசுகின்றாள்!—ஏடி, கலாவதி! என்னை யரசன்மனையாட்டியாக வெண்ணுது ஒருபேதைக் கணிகையென்றா சொன்னாய்? கோவை வசப்படுத்திக் கொண்டமனோ மோகிநிநின் னாவை யறுத்தபின்னர் நன்குனக்குச் சொல்லுகிற்பார் பாவையாள் கீல்லமையைப் பார். (கூக)

இன்னும் அதுமாத்திரமா? நீ சுகசரீரன் கைவசப்பட்ட பிறகு அந்தப் பிரபுவினிடஞ் சொல்லி உன்னை யென்ன பாடெல்லாம் படித்தி வைக்கின்றேனென்று பார்! என்னை விரோதித்துக்கொண்ட மட்டும் இனிமேல் தப்புகிறதா? ஹும்! அப்படியாசங்கதி?—எப்பேர்ப்பட்ட கன்மனத்தை யுங் கரைத்துவிட்டேன்! அப்பேர்ப்பட்டவள் இந்த அற்ப ஸ்திரீயின் மனத்தை யென் வசப்படுத்தாவிடில் என்ன பிரயோசனம்? இதைத்தான் ஒருகை பார்க்கவேண்டும்! [மநோமோகிநி போகின்றாள்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியின் மந்திரியார்வீடு.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன்.

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! இந்தநாட்டு மந்திரி யார் மேதாநிதியவர்கள் எவ்வளவு நல்ல மனிதராயிருக்

* இதனை யுற்றுநோக்க விருப்பொருள் பயக்கும்.

கின்றார்! பார்! நாம் இருவரும் பகையரசனாகிய பாண்டியனது நாட்டுப் போர்வீரரென்று சொல்லியும் வெகு அன்புடன் நம்மை யுபசரித்தார்! நம்மை யிவ்வரசனிடத்துக் காட்டிக் கொடுப்பதில்லை யெனவும் வாக்களித்தார்! ஆகா! இவருக்குப் பொதுவாய் மனிதர்கள் மேலிருக்கும் பிரீதி மிகவும் அதிகமென்றே தோன்றுகின்றது! இன்னும் மகா ஞானமுடையவர்! குணமுடையவர்! வாய்மையாளர்! இத்தகைய அறிஞர்பெருமானார் இந்தச் சயதுங்கராசனை எப்படி யந்த ஆபத்துக்காகாத அன்பில்லாப் பொதுமாதா மனோமோகிரியினுடைய வலையில் விழும்படி விட்டார்? எனக்கென்னையோ இது காதிற்பட்டதுமுதல் இறும்பூது விளைத்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது. ”

சத்தியப்பிரியன்: — இங்குச் சுகசரீரென்று ஒருபாவி யிருக்கின்றானும். அவன்தான் இவ்வரசனை அவளுடைய காமவலையி னகப்பட வைத்துவிட்டனனும்.

சிதாநந்தன்:—ஆமாமாம். நாமிருவரும் அன்று பூஞ்சோலையிற் கூடப் பேசிக்கொண்டிருந்தோமே யிதைப்பற்றி!

குலாந்தகனும் மரகதமும் வருகின்றார்கள்.

அதோ மந்திரியார் குமாரர் யாரோ ஒரு மாதோடும் வருகின்றார், நாம் சற்று விலகி நிற்போம்.

(இருவரு மொளித்துக் கொள்ளுகின்றனர்.)

குலாந்தகன்:—ஏடி! மரகதம்! யான்தான் சொல்லுகின்றேனே! அந்தப்படி நீசெய். அதற்குத்தக்கபடி நான் உனக்கு மரியாதைசெய்கின்றேன். அதைக்குறித்து நீயோசியாதே! என்ன? (முகஞ்சாய்த்து மரகதத்தை நோக்குகின்றான்.)

மரகதம்:—தாங்கள் சொல்லியபடி நான் எப்படியாவது நாளைச் சாயங்காலம் கலாவதியை வயந்தச் சோலையிற் சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத்திற் கருகிற் கொண்டுவந்து விட்டுவிடுகின்றேன். அதற்குத் தடை யொன்றுமில்லை.

மற்றைப்படி நான் தங்களுடைய உதவியைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

குலாந்தகன்:—இப்பொழுது நீ அவனைக் கொண்டுவருகின்றேனென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்ததற்காக இதோ இந்த மோதிரத்தை வைத்துக்கொள். இனி நீ அவனைக்கூட்டிக் கொணர்ந்துவிட்டபிறகு நிரம்பவெகுமதி கொடுக்கின்றேன். அதைப்பற்றி யோசியாதே! என்ன? ஆகட்டுமா?

மாகதம்:—ஆகட்டும்.

[மரகதம் மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு போகின்றான்.

குலாந்தகன்:—நாம் இப்பொழுது வெகுமதி கொடுத்திருப்பதனாலே இவள் கட்டாயமாய்க் கலாவதியைச் சோலைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுதான் வரவேண்டும். பார்த்துக் கொள்வோம். [குலாந்தகனும் போகின்றான்.

சிதாந்தன்:—ஐயோ! பாவீ! கொடியகுலாந்தகா! அப்பொழுதே உன்னுயிரை யென்வாளிற்கு இரையாக்கி யிருப்பேனே! ஆகா! உன்னை மந்திரிமகனென்றன்றோ விடுத்தேன்? பரம சாதுவான அவருடைய பேரைக் கெடுக்கவோ நீ யவருக்குப் புத்திரனாய் யுதித்தனை? ஆகா! என்ன தந்திரம்! என்ன யோசனை! இவ்வளவுங் கவனித்துக் கேட்டனையோ? சத்தியப்பிரியா! இத்தகைய மாபாதகர்களைக் கெட்டுற்றற்று நென்னை? பாவமுண்டென்ற நினைக்கின்றனை? ஒருநாளு மில்லை.

சத்தியப்பிரியன்:—அப்பா! சிதாந்தா! பதறாதே! எந்தக் காரியத்திலும் அமைதி வேண்டும். (பாடுகின்றான்.)

அமைதி யற்ற காரிய மனைத்துஞ்

சமையா வென்றே சாற்றினர் புலவர்.

(கூஉ)

ஆதலால் நீ இந்த அற்பர்கள் யோசனைக்காக வருத்தப்படுவானேன்? (பாடுகின்றான்.)

* “நேறியி னீங்கியோர் நீரல கூறினு
மறியா மையென் றறிதல் வேண்டும்” (கூ௩)

அவையெல்லாம் நமக்கு மிகவும் நல்லனவே. மேலும் நீ
கலாவதியைக் காணுகிறதற்கு அஃதொரு நல்லசமய மா
யிற்றே! அப்படியிருக்க நீ மனவருத்தப்படுதல் சிறிதும்
நியாயமில்லை.

சிதாநந்தன்:— என்ன! சத்தியப்பிரியா! நீ இப்படிச்சொல்லு
கின்றனை? இந்தக் கொடியபாவி என் அருமைக்கலாவதி
யைக் கெடுக்கப்பார்க்கின்றான்! இவன் கெடுக்கப்போகிற
செய்தி தெரிந்திருந்தும் இவனை யொன்றுஞ் செய்யப்படா
தென்கின்றனையே! ஏது கலியுக யுதிட்டிரன் நீதானே? .

சத்தியப்பிரியன்:—என்ன? சிதாநந்தா! (பாடுகின்றான்.)

† “பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினு நாய்பிற
பெச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கு - மச்சீர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொளினுங்கீழ் செய்யுங்
கருமங்கள் வேறு படும்.” (கூ௪)

என்பதையுணர்ந்த நீகூட இவ்வாறு பேசுகின்றனை! உன
க்குத்தெரியாத தொன்றுமில்லையே! அப்படி யிருக்க
உனக்கிஃதென் தெரியவில்லை? — நாமிருவரும் அவர்கள்
வருகின்றதற்குச் சிறிதுநேரம் முன்னரே வயந்தச் சோ
லைக்குப்போய்க் காத்துக்கொண்டிருந்து குலாந்தகனால்
உன்னுயிர்க் கலாவதிக்கு ஒருவிதக்கேடும் உறவண்ணம்
நாம் ஏன்தடுத்தல் கூடாது?

சிதாநந்தன்:—ஆ! அப்படியே செய்வோம். (தனக்குள்) அப்
பொழுது என்னருமைக் கலாவதிக்கிள்ளையுடன் கொஞ்சி
விளையாடி நெஞ்சம் ஆறுவேன்!

சத்தியப்பிரியன்:—மற்றைப்படி நாம் நித்தினைசெய்யும் நாழி
கையாயிற்று. இனிமேற்றாங்கவேண்டும், நாம்போவோம்

* சிலப்பதிகாரம். † நாலடியார்.

வா.—[மௌனம்] என்ன ? சிதாநந்தா ! நீ யிப்பொழுது வருகின்றனையோ இல்லையோ ?

—தாநந்தன்:—அப்பா ! சத்தியப்பிரியா ! எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. நீ வேண்டுமென்றும் போய்த்தூங்கு. எனக் குத்தூக்கம் வந்தவுடனே வருகின்றேன்.

[சத்தியப்பிரியன் போகின்றான்.]

(சிதாநந்தன் உலாவிக்கொண்டே பாடுகின்றான்.)

அம்புலியே நின்னாம மிடுகுறியென் நேபலரு

மறையா நிற்பச்

செம்பவள வாயாரைத் தோயார்கா ரணக்குறியாச்

செப்பா நின்றா

ரும்பருலா மம்புல்லி யாதலினா மென்றுனகட்

டொருமான் கண்டு

மம்பரத்தி னம்புலியென் றறியாம னீன்கைப்பட்ட

டயர்கின் றேனே!

(கூரு)

[மௌனம்.]

கலைமதிநீ கலாவதியின் முகத்திற் கொப்பாய்க்

கருதிநின்று கலைமதியாங் கார ணத்தா

லலையுநினை வானவிய லறிந்த ஞாலோ

ரப்பெயர்கொண் டநுதினமு மழைக்கிற் பாரே! (கூசு)

[மௌனம்.]

கற்றிடு கலைக ளடைந்தும்பே ரிடத்தைக்

காண்டக வடுத்தும்விண் மதியே

கற்றமி ழினர்நின் னுடற்குறை நாடி

நாரியர் முகத்திற்கொப் புரையாப்

பற்—றியிற் சினவி மாழ்குறீஇப் பொருமை

பிடர்பிடித் துந்தலா னன்றே

மற்றொரு பாவ மறிகிலம் புயத்தை
வாட்டுகின் றனையிது நன்றே!

(௯௭)

[மௌனம்.]

ஔரவிதன்னொளி மிகவுமெய்தீநன்
கிலகுகின்றத ணினியசோமரின்
காவுரின்விட குணமுமோர்ந்தனென்
கனியுமன்பொடு கனலிநாடொறும்
விரவுகா தலி யெனமொழிந்திடும்
விமலபத்மினி தனையிழுத்தனை
பரவுகன்னியர் நினையிகழ்ந்தனர்
பழியுமுற்றனை யொழிகதீயனே!

(௯௮)

[மௌனம்.]

பூமியினை நானும் புரிந்துவலம் வந்துமிக
நேமமுட னேகடலி னீர்குடைந்தூர் - தாமமுறத்
தான்மித் திரனொருநாட் சார்ந்தடைந்தூர் தத்தைகற்குள்
தேன்மொழியா ணெற்றித் திலகம்போற் - கூன்மருவுந்
தேகங் களங்கஞ் செறிந்துமிணை யாகாமு
லோகோ வொளித்திடுத லுத்தமமென் - நேகம்பத்
தீசர்சடைக் காடுற் றெழினாகங் கண்டந்தோ
நாசமுற்றே மென்று நடுநடுங்கித் - தேசுமுந்து
வேற்றுருவங் கொள்ள விழைந்துதவ வெண்ணிறமேய்க்
கூற்றுவனைத் தப்பிக் குறுகியுட - லேற்றமணி
வைரவுரு வேய்ந்து வதிந்தாலும் யானறிவேன்
கைரவத்தின் காதலனீ காண்.

(௯௯)

[மௌனம்]

கவின்வலையி லென்னகப்புட் கொடுதனது மனத்தூதென்
கண்வி டுத்த
புவிதிலகக் காஞ்சிறகர்க் கோமகடன் கருங்கூந்தல்
புறாபு யல்காள்

சவிதிகழுஞ் சந்திரன்ரான் மதனனுக்குத் துணையாயென்
சடலந் தன்னைத்
தவிராது காய்தலினுற் மண்பனிநீர் துளிக்கிற்பீர்
தயைமீக் கூர்ந்தே. (௧00)

[மௌனம்.]

ஐயோ! கலாவதி! யான் உன்னோடுகூடி விளையாடும் பாக்
கியம் பெற்றுள்ளேனோ? ஏ! கலாவதி! நீயே யென்னுயிர்!
நீயே யென்னறிவின் பிரகாசம்! நீ யென்பக்கலிராவிடில்
யான்காணு மொளியும் ஒளியா? யான் அடையும் இன்ப
மும் இன்பமா? யான் கேட்கும் கானமும் கானமா?

[மௌனம்.]

ஓ! கலாவதி! நீ யென்னைக்குறித்தோ விரகதாபமடைந்
தாய்! என்மீது காதுல்கொண்ட உத்தமி கலாவதிக்கோ
கேடுகினைந்தான் பாவிசூலாந்தகன்! (பாடுகின்றான்.)

ஆக லாவதின் றுதென்ற றைந்தன

றுக லாவதி யேநினக் கன்னவ

னன்ன பாதக றுலஃது றுவண

முன்னை யான்விரைந் தோடிப் புரக்கிற்பேன். (௧0௧)

[சிதாநந்தன் போகின்றான்.]

மூன்றாம் அங்கம் முற்றிற்று.

அ ந் க ம்—சு.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியில் வயந்தச்சோலை,
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரம்: குலாந்தகன்.

குலாந்தகன்: — (தனக்குள்) நமது விகடவசநர் அன்றைக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த யுத்திக்குத்தான் நமது அப்பா வை தனர் ! இன்றைக்கு அவர்சொல்லிக்கொடுத்த இவ் யுத்திக்கு என்னசொல்லப் போகின்றார் ? பாப்போம். இஃ தென்னை ! தினமும் வருகின்ற நேரமாயும் ஏன் கலாவதி வந்திலள் ? ஒருவேளை அம்மரகதம் பொய்க்காயினும் நம் மிடத்திற் சொல்லிவிட்டுச் சும்மா இருந்துவிட்டனளோ ? சீ ! சீ ! அங்ஙனமிருப்பாளா ? நாம் ஒருமோதிரம் அவட் குப் பரிசுகொடுத்திருக்கின்றோம். இன்னுமவளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து விடுகிறவிடயத்தில் அதிக மரியாதை செய்வதாகவுஞ் சொல்லியிருக்கின்றோம். அப்படியிருப்பதனாலவள் சும்மா இருக்கமாட்டாள்.

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

அதோ அந்த மதுகாவீரர்க ளிருவரும் வருகின்றார்களே ! இங்கே யெதன்பொருட்டு அவர்கள் வரவேண்டும் ? ஒரு வேளை நமது தகப்பனார் அவர்களை யிவ்விடமனுப்பி நம்மையழைத்துவரச் சொன்னாரோ ? அப்படியிருந்தாலு மிருக்கக் கூடும். எல்லாவற்றிற்கும் அவர்களைக் கேட்போம். சமீபத்தில் வரட்டும்.

சிதாநந்தன்:—ஏ ! சத்தியப்பிரியா ! பார்த்தனையோ ? நாம் எவ்வளவு சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டு வரல்வேண்டுமென்று

முயற்சி செய்தும் நமக்குமுன்னே குலாந்தகன் வந்துவிட்டனனே! இவனலனோ காரியத்திற் கண்ணுயிருப்பவன்!

தலாந்தகன்:—ஏனையா! உம்மிருவரையு மெங்கள் தகப்பனார் மேதாநிதியவர்க ளிவ்விட மனுப்பி யென்னையழைத்து வரும்படி சொன்னாரோ? அல்லாமற்போனால் நீங்களிவ் விடத்திற்கு எதற்காக வந்தீர்கள்? சீக்கிரஞ் சொல்லுங்கள். ஐயா! உங்களுக்குக் கோடிபுண்ணிய முண்டு! என் தகப்பனானென யெங்கும் போகக்கூடாதென்று சொல்லியிருக்கின்றனர்! அப்படியிருக்க யானவருக்குத் தெரியாம லோடிவந்துவிட்டேன்! அதற்காக அவனென்னவாவது என்னைக் கோபித்துக் கொண்டனரோ?—கொஞ்சஞ் சொல்லுங்களையா! — உங்களை நமஸ்காரம் பண்ணுகின்றேன்.

(சத்தியப்பிரியனைவணங்குகின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்: — என்னையா? பைத்தியக்கார மனுஷராயிருக்கின்றீர்! எழுந்திரும்! எழுந்திரும்!! என்ன? உமக்குப் புத்திகித்தி யிருக்கின்றதா இல்லையா?

தலாந்தகன்:—என்னையா? அன்றைக்குக் கலாவதி யென்னை யெறிந்து விழுந்ததுபோல இன்றைக்கு நீரும் வைகின்றீரே!

சிதாநந்தன்:—அன்றைக்கவர் புத்தியில்லாமலா கலாவதியைத் தாளில் வணங்கினார்! என்னவோ அவரும்மை வணங்கிக் கேட்கின்றார். அவர் கேட்கின்றதற்குத்தான் விடை பகருமே!

தலாந்தகன்:—அதுதான் ஐயா நான்கேட்கிறது. எங்களப்பா என்னைக் காணவில்லையென்று வைதனரோ?

சத்தியப்பிரியன்:—இல்லை. இல்லை. உம்மை வையவில்லை.

தலாந்தகன்:—அப்படியானு லங்களிருவருக்கும் இங்கென்ன வேலை? நீங்கள் வீட்டிற்குப்போங்கள்!

சத்தியப்பிரியன் :—நாங்கள் ஏனையா வீட்டிற்குப் போதல்வேண்டும்? இங்கேயிருந்தாலென்ன? நீர்மாத்திர யிருக்கின்ற போது நாங்களிங்கே னிருக்கப்படாது?

தலாந்தகன் :—இஃதிராசபுத்திரி கலாவதி தன்றேழிமாரோடு கூடிவிளையாடும் வயந்தச்சோலையாயிற்றே! இதனுள்ளே அன்னியர்கள் பிரவேசிக்கக்கூடாதே! அப்படியிருக்க நீங்கள் வந்ததுமன்றிச் சீக்கிரம் போகவுமாட்டோமென்கின்றீர்களே! அரசன்மகள் கலாவதி வருஞ் சமயமாயிற்றே!

சிதாநந்தன் :—போமையா போம். உமக்கேதாவது வேலையிருந்தாற் போய்ப்பாரும். நாங்க ளிவ்விடம்விட்டு இப்போதைக்குப் போகமாட்டோம்.

தலாந்தகன் :—பின்னே நீங்க ளெப்பொழுதுதான் ஐயா போவீர்கள்?

சிதாநந்தன் :—யாங்கள் செல்ல வெகுநேர மாகுமையா!

சத்தியப்பிரியன் :—அஃதிருக்கட்டும். இவர்மாத்திரங் கலாவதி வரும்போ திருக்கலாமோ? அதைக் கேளப்பா!

தலாந்தகன் :—யான் மந்திரியார் குமார னுகையினாலே யிருக்கலாம். நீங்களெல்லாம் அன்னியர்களே!

சத்தியப்பிரியன் :—ஏன்? யாங்களும் மந்திரியார் விருந்தாளிகள்தாமே!

தலாந்தகன் :—சரி. நீங்க ளிப்போது போகப் போகின்றீர்களா இல்லையா?

சிதாநந்தன் :—அதுதான் யானப்போதே சொன்னேனே! யாங்க ளிப்போது போகப் போகின்றதில்லை.

தலாந்தகன் :—அடேயப்பா! நீங்கள் போகாமற்போனால் நான் போய்விடுகின்றேன்! நீங்க ளிவ்விடமிருந்து —அதைப் படுங்கள்! எனக்கென்ன?

சீதாநந்தன் :--உமக்கொன்றுமில்லை. நீர் சுகமாய்ப் போய் வாறும்.

குலாந்தகன்:—(தனக்குள்) நீர் இங்கே சம்பங்கிக்கொடி மண்டபத்திலே யிருந்து விட்டதனாலே கலாவதி யிவ்விடத்திற்கே வருவாளென்று நினைத்தீரோ? நம்முடைய மரகதம் நாம் இவ்விடத் தில்லாதிருப்பதைத் தெரிந்தவுடனே எங்கே நம்முடைய குலாந்தகர் எங்கே நம்முடைய குலாந்தகர் என்று தேடிக்கொண்டுவந்து நாம் இருக்குமிடத்திற்கு கலாவதியைக் கொண்டுவந்து விடாமற் போகிறாரா? பார்த்துக்கொள்வோம்.

[குலாந்தகன் போகின்றான்.

சீதாநந்தன் :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! இத்தகைய மூடனையானெங்கும் கண்டதில்லை.

சத்தியப்பிரியன் :—மூடனாயிருந்தாலும் எவ்வளவு தந்திரமப்பா! ஆச்சரியமா யிருக்கின்றதே!

சீதாநந்தன் :—எனக்குத் தோன்றுகின்றமட்டில் இஃதவனது சொந்தயுத்தியா யிருக்கமாட்டாது. யாராவது சொல்லித்தான் இவ னின்னணஞ் செய்திருத்தல் வேண்டும். அன்றி இவனுக்கிவ்வளவு தந்திரமாவ திருக்கவாவது! அஃதிருக்கட்டும். சத்தியப்பிரியா! யாம் நேற்றிவ்விடத்திற்கு கண்டெடுத்த அப்பட மெங்கே?

சத்தியப்பிரியன் :—உன்னிடத்திலே தானே கொடுத்தேன்! நாம் சோலைக்கு வரும்போதுகூட உன்னிடத்திற்கு கண்டேனே!

சீதாநந்தன் :—ஆமாம். எங்குவைத்திருக்கின்றேன்? (உடைகளிற்றேடுகின்றான்.) அம்ம! இதோ இங்கிருக்கின்றது. இது நிற்க. சத்தியப்பிரியா! நீ சென்று இந்தக் குலாந்தகன் அவ்விடம் போயினனே! அங்கே யென்னசெய்கின்றன எனன்று பார்த்துக்கொண்டு அவ்விடமேயிரு,

யா னிவ்விட மிருக்கின்றேன். மற்று அவ்விடத்தி லேதே னும் விபரீதம் நடக்குமாயி னுடனே யென்னை யழைத்தி!

சுத்தியப்பிரியன் :—இளவரசே! உன்னைவிட்டுச் சிறிது நேர மும் பிரியாத யான் இப்பொழுது உன்னைத் தனியேவிட் டிப் போதல்வேண்டிமே! எவ்வணம் பிரிந்து நிற்பேன்? இது பகையரசன் நகராயிற்றே!

சீதாநந்தன் :— என்ன? யோசனை செய்கின்றனை? அதனா லொன்றுங் கேட்கல்லே. நீ கடிதம் செல்லுதி! யான் வேறெங்கும் போவே னல்லேன், ஈண்டே யிருக்கின் றேன்! பயப்படாதே! போய்வருகின்றனையா? தாமதியா மற்போ. [சுத்தியப்பிரியன் போகின்றான்

(சீதாநந்தன் சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருந்து அதன்பின் உலாவுகின்றான்.)

(தனக்குள்) கலாவதியோ இது காறும் வந்திலள்! ஆ! என் கண்மணியே! எப்பொழுது வந்து சேருவாய்? ஏ! மாணிக் கவிளக்கே! எப்பொழுதென் மயக்க விருளை யொழிப் பாய்?

(ஒருபாதிரிமர நீழலின்கண், வீற்றிருக்கின்றான். சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தபின்னர் ப்பாடிக்கொண்டே யப்பாட்டை மணலி லெழுதுகின்றான்.)

இன்னிசைத் தேன்மழை பெய்யு மகதியே யென்றனா ள மென்னும் பொழிலினி லாடுங் கலாபியே யிற்தெனயான் பன்ன முடியா வுலகையே நன்மணப் பாதிரியே சொன்ன விவையிற்றி னுப்பணுற்றயெதிர்தோன்றுதியே.

(மணலிற் சாய்ந்து கொள்ளுகின்றான்.)

ஐயோ! யான் நேற்றிரவு முழுதுங் கண்விழித் துறங்கா திருந்தமையினாலே யென்னை நித்திரை மயக்குகின்றதே! இதற்கென்செய்வது? ஆகா! யானுறங்கும்போது நீ வரு கிற்பாயேல் நீ வந்ததை யா னெவ்வித மறிவேன்?—

ரின்னை யானிப்பொழுது காணத் தவறினேனாயின் என்னுயிர் நிற்குமோ? [மௌனம்.] யானிப்பொழுது சிறிது உறங்கிப்பின் என்றன் கட்டழகியாகிய கலாவதி தன்றோழிமாரோடு வரும்போது நிகழுவவடன் காற்சிலம்பொலிகேட்டு விழித்துக் கொள்வேன்! (பாடுகின்றான்.)

முருகு கமழு முல்லை மொய்யரும் பென்னு மூரம்பருகு சுவைய தாகும் பாணிதழ் மின்ன டைக்குப்பெருகு மிணைய தாகப் பேசவல் வாழ்க வீண்டுக்குருகி ரரிவை போந்தாற் கூவுமின் னன்பு கூர்ந்தே.(க0௩)

[மௌனம்.]

ஓ! சீ!! என்னைமடமை யிவ்வண்ணம்! என்னருமைத்தலைவி கீலாவதியைக்காணாது தூங்குவேனோ?—

(எழுகின்றான்; உலாவுகின்றான்; மரங்களின் பட்டைகளினும் இலைகளினும் 'கலாவதி' 'கலாவதி' யென்றெழுதுகின்றான்; அதன்பின் பாடுகின்றான்.)

அன்றென் படங்கொண் டகங்குழைந்த மா தாரான் மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி னின்றெழும் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே! நன்றுதன் காத னவின்றிடுமத் தையலான் மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி னின்றெழும் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே! என்றன் மனத்தை யெடுத்தினிது சென்றவண் மன்றவே யீங்கு வருமே லவள்வாயி னின்றெழும் தீங்கிளவி கேளாமோ நெஞ்சே! (க0௪)

[மௌனம்.]

(மதுபடியும் வீற்றிருந்து பாடுகின்றான்.)

இதயமென் கோயிலி னிருக்குந் தேவியே யதைவிடுத் திட்டுவே றகலு கிற்றியேன்

மதனெனும் பகைவன்றான் வந்த ழிப்பனா
னிதமுநீ யாயிடை நிலைத்தல் வேண்டிமே. (௧0௫)

[மௌனம்.]

(மீட்டும் மணவற்சாய்ந்துகொண்டு பாடுகின்றான்.)

சுந்தர மாமயி லனையாய்!
சிந்தர வாணுத லினளே!
கந்தர நற்கமு குடையாய்!
வந்தெனையாளலு முளதோ? (௧0௬)

[மௌனம்.]

சூரிய காந்தமென் டோதே!
சுடரேய் மெய்யாய் ச்தாகரீ வாராய்!
காரிசை பூங்குழன் மாதே!
கனியே வாராய் கலாவதி வாராய்! (௧0௭)

ஏ! கலாவதி! நீ—

(சிதாநந்தன் படத்தைக் கரத்திற் பிடித்தவாக்
கிலே தூக்கமயக்கத்தாலயர்ந்து விடுகின்றான்.)

கலாவதியும் மரகதமும் வருகின்றார்கள்.

கலாவதி :—ஏடி! மரகதம்! என்னை யென்றோழிமார்களு
ளொருவரையுங்காண்கிலேன்? நீயென்னை முன்னரழைத்
துக்கொண்டு வந்துவிட்டனையே!

மரகதம் :—அம்மா! நானிதோ அவர்களைப்பார்த்துக்கொண்டு
உழுந்தருளும் பொழுதிற்குள்ளே திரும்பி வருகிறேன்.
அவர்களொருவேளை நீங்கள் இதுவரைக்கும் வரவில்லையே
யென்று அப்பக்கமாகப் போயிருந்தாலும் போயிருக்கக்
கூடும்.

கலாவதி :—ஆனாற்சரி, பார்த்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் வா.—

[மரகதம்போகின்றான்.]

சிவபெருமானே! நின்னருட்செயல் நன்றாயிருந்தது! என் னையிவ்வண்ணம் வருந்தும்படிசெய்வதும் உனதுதிருவினையாடல்களிலொன்றே? எனக்குற்றதுணையேயென்று நம் பியிருக்கின்றேனே! நீ சோதித்தற்கு ஏழையாகிய யானிலக்காகுவேனோ? கிருபைவள்ளால்! உனது திருவுளமெவ்விதமிருக்கின்றதோ? யானறியேன்!—தந்தையாரோ மனோமோகிரியினது மாயவலையினகப்பட்டுத் தம்வயிற் பிறந்த தாயற்ற பெண்ணாகிய வெண்ணமுன்றுமாத காலமாகவொருசிறிதுங் கவனியாது மறந்திருக்கின்றனர்! வேசைக்குக் காசின்கேமலாசை யென்றறிந்திலர்! தாசிகமோக்கடலினில் வீழ்ந்து அறிவெனும் மாலுமியற்ற மரக்கலம் போற் றத்தளிக்கின்றனர்! இதற்கென் செய்வது? மனோமோகிரியோ மான்வடிவம் பூண்ட உல்லியமாயிருக்கின்றனள்! எனக்குப்பலவித நன்மைகள் செய்பவள்போல மிகவும் நடித்து மெள்ளப்பாழ்க்கிணற்றிற் றள்ளிவிட்டுத் தான் பட்டமகிஷியாகவும் பார்க்கின்றனள்! யானோ இவ்விருவருக்கு மிடையிலிருந்து இருமருங்கும் புடைபுடிமத்தளம்போலத் தவிக்கின்றேன்! இவையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, யானந்த மகாநுபாவனுடைய படத்தைப்பார்த்ததுமுதல் ஊனுறக்கமின்றி யுன்மத்தம்பிடித்தவளாயினேன்! அந்தப்புருடனைப்பற்றியே யெனக்கெண்ணம் நிகழ்கின்றது! என்மனத்தையு மென்னிடத்திற் காண்கிலேன்! என்செய்வேன்! (பாடுகின்றாள்.)

நளிர நயந நல்லா டனைக்காவெனாக்
களினை மிகவு மாந்திக் கருத்தின்புடைத்
தெளிவு சிறிது மின்றித் திரிந்தாடுற
தளியி ரெனது கோனை யழைஇவம்மினோ! (௧0அ)

[மௌனம்.]

அந்தோ! யானடையும் வருத்த மொருவிதத்தா லெழுந்ததா?—பாவிமன்மதன் ஒருபக்கம் மலர்க்கணை தொடுத்த

தெய்கின்றனன்! மற்றொருபக்கம் மாங்குயில் கூவுகின்றது! மந்தமாருதம் இனிமையாய் வீசுவதுபோற்றோன்றியென்னைவருத்துகின்றது! சந்திரனும் பகைவனாயினான்! இத்துணைப்பகைஞர்களால் யானெய்தும் வருத்தமில்வளவினதென்று சொல்லமுடியுமோ? அன்றிலுமதோதன் காதலனை விளிக்கின்றது!— (பாடுகின்றான்.)

அரும்புமாலேவேளையல் லகங்குழைந்துவாடியே
கரும்பெணைக்கணன்றிலே கவன்றரற்றுக்காரணம்
பிரிந்துபோனகாதலன் பிழைத்தலோவதான்மெனின்
கரும்புவினமதன்விடுங் கணைக்கிலக்கமாதலோ? (க0க)

[மெளனம்:]

(சீரும்பிப் பார்க்கின்றான்.) ஆ! அவ்விடத்தில் யார் படுத்தறங்குவோன்?—மனிதனோ? இயக்கனோ? அன்றிச் செவ்வேளோ? — (அருகிற்சென்று பார்க்கின்றான்.) யான் படத்திற்பார்த்த வண்ணமே காணப்படுகின்றனனே! இஃதென்னை யாச்சரியம்!—அப்படமுடையான் யாரோ இராசபுத்திரனென்றும் அவன்பகைவனென்றுஞ் சொற்றனளே! அற்றேல் அவன் ஈண்டு எவ்வணம் வந்து சேர்ந்தனன்?—உருவளிந் தோற்றமேயோ? இவன்பகைவனாயிருப்பின் இங்குவருவானேன்?—ஆகா! இஃதென்னை! அதிசயத்திலும் அதிசயமாயிருக்கின்றதே! யான் மாணிக்கமாலையிட மிருந்து வாங்கிப்பார்த்த படமு மிச்சந்தர புருடன் கையகத்துளதே!—இவ்வீரனே யிப்படத்தின்கண் எழுதப்பெற்றவனாயிருத்தல்வேண்டும்!

(படத்தைக்கையிலெடுத்துக்கொள்ளுகின்றான்.)

இப்படத்திற்கும் இந்தமாரணம்நாணும் வடிவுடையானுக்கும் ஆடையாபரணதி வித்தியாசங்களைத் தவிர்த்து வேறொன்றுமில்லை, இவனையான் விரும்பியமங்கிய அரசினங்குமரன்! அதற் காட்சேபனையிலை. (படத்தினையுவள்

கரத்திவிருந்தவாரே வைத்துவிடுகின்றார்.) ஆ! ஏதோ பேசுகின்றார்!

சிதாநந்தன்: — (கனவின் கண்ணே பேசுகின்றான்.) என் காதற் கிளியே! கலாவதி!

கலாவதி:—ஆகா! “என்காதற்கிளியே! கலாவதி!” நன்றாய்ச் சொன்னாய்! (பாடுகின்றார்.)

* “ஓர்த்த திசைக்கும் பறைபோனின் நெஞ்சத்து வேட்டதே கண்டாய் கனூ.” (௧௧0)

யானிவரை விரும்பிநைவதுபோலவே யிவருமென்னை விரும்பிநைகின்றனரோ? எனது செவிகள்தாம் பொய்கூறு கின்றனவோ? உண்மையோ? (பாடுகின்றார்.)

தன்றொத்திடு வாகு கொண்டமா
லென்றன் னொருயி ரின்ப வள்ளறா
னின்றிங்குற லாயி னுனதாற்
றென்றற் றேருறு தீய சேறியால்! (௧௧௧)

என் ஆனந்தவள்ளலே! என்னைச் சற்றே கண்விழித்துப் பாராயோ?—இவரெப்பொழுது எழுந்திருப்பாரோ? எல்லாவற்றிற்கும் என்அன்பன் செவிவாயாற் பருகுமாறு சீதாமிர்தம் பொழிவேன்! (பாடுகின்றார்.)

கலையெலா நிறைந்தென் மனமெனும் குமுதங்
கவினின்பத் தேனினைத் துளித்து
மலர்தரப் பகைவர் நெஞ்செனும் கமலம்
வாடுபு குவிதரத் தோன்று
மலிபிர காச மதியமே யெழுந்து
மாரனூல் வருதுயர் நிசியைத்
தொலைதரச் செய்தே யென்னை யான் டருள்வாய்
தோமிலாக் காமர்நா யகனே! (௧௧௨)

[மெளனம்.]

வார மாரு கின்ற காட்சி வண்மையோய்
 வீர ராச வித்தை கற்ற வேந்தனே
 மாரி போற்க ணீர்பொ ழிந்து வாடியே
 நாரி யான்வ ருந்தல் காணெ னாதனே! (ககந)

(எ) இராகம் - சங்கராபரணம், தாளம்-சாப்பு.

ப ல் ல வி.

கண்விழித்துப் பாராயோ - ஒருகாலிவ்வேழையைக்
 கண்விழித்துப் பாராயோ.

அ நு ப ல் ல வி.

கண்ணற்கண்டமுதலா
 யெண்ணம்வேறில்லைநம்பு
 வண்ணமதன்னிதழும்
 புண்செய்கிரூனென்வம்பு (கண்)

ச ர ண ம்.

நீலக் குயிலும் கூவப்
 பாலும் கசந்த கன்னல்
 கோல வளைக ழன்று
 சால வருந்து மென்னைக் (கண்)

[மௌனம்.]

செய்யா யினியநலஞ் சேரரசர் சீராளா
 கையா லெனைத்தழீஇக் காதுலியே யென்றழைத்த
 லையா தகையேயந் தழுகார்ந்தா யென்றைக்கே
 ரையாநிற் கின்றே னனி. (ககச)

[மௌனம்.]

வலய மணிந்தே வளர்தோளாய்
 கலகம் விளைக்குங் கழையாகுஞ்
 சிலையை வளைத்துச் சிறியேனை
 மலைய வெழுந்தான் மதவேளே ! (ககரு)

[மௌனம்.]

மலாரும் புயத்தாய் வருந்தும் மெனாவி
நிலாதின் றுமாரன் னிமிர்ந்தே வளைத்துக்
கொலாதென் றனோயிங் குமாரா குலாவிச்
சலாபஞ் செயாயோ சலாபஞ் செயாயோ ? (ககசு)

[மௌனம்.]

ஆ! அதோவிழிக்கின்றார். யான் சற்று ஒளித்திருப்பேன்.
(கலாவதி யொளித்துக்கொள்ளுகின்றள்.)

சிதாநந்தன் :—(கண்விழித்து) யானிவ்விடத்து ஏதோ இனிய
குரலுடன் பாடிய சோகரசகாநங் கேட்டேனே! என்ன
அதிசயம்! ஒருவரையும் காண்கின்றிலேன். இதுவும் யா
னிப்பொழுது என்னருமைக் கலாவதியுடன் மருவுவதாகக்
கண்டகனவு போன்றதோ? ஐயோ! ஏனோ வீணில்விழித்
தேன்? இன்னுமந்த இன்பக்கனவெனக்கு வாராதோ?
அந்தோ! செவிகாள்! நீவிரன்றோ ஏதோ பாடல்கேட்ட
தாகநினைத்துக்கொண்டு என்கண்களை விழிக்குமாறு தூண்
டினீர்! நீவிரிருவீருமாகச் சேர்ந்து எனக்குத் துன்பத்தை
விளைத்தீர்! யான் மெய்யெனக்கருதிய இன்பத்தினையும்
பொய்யாக்கினீர்!—ஓகோ! கலாவதி!—(பாடுகின்றள்.)

வாயாற்குமு தத்தை வாட்டுங்கலை மாதே
யோயாதுனை நாளு முள்ளந்தனி லெண்ணித்
தோயாதிட ருற்றேன் றோகாய்மணி மாலை
வேயும்பெரு மாட்டி மீன்போல்விழி யாளே! (ககஎ)

[மௌனம்.]

இராக நலமார்ந் தினிக்கு மொழியாய்
சராக விழியாய் சகோர மனையாய்
பராக மலரும் பஹ முமுறு
மராக மெயிலு யழுங்கு மனமே! (ககஅ)

[மௌனம்.]

கண்ணினை யிடுகா கவுட்டுனை சரியா
வண்ணவெண் முறுவல் வறிதினிற் றெரித்த
னண்ணிய நகையாய் நலமுற வருவாய்
புண்ணியப் பொருள்சேர் பொலங்கெழு கொடியே! (ககக)

(அ) இராகம் - கீரவாணி. தாளம் - சாப்பு.

ப ல் ல வி.

சுரலோகமோகநமந்தகாசமாதே.

அ நு ப ல் ல வி.

விரகதாபமாகி யையோ நாளைந்தேன் (சுர)

ச ர ண ங் க ள்.

மனோகரியே பொய்யான கனவினான்

மதிநா னழிந்தேனே - அம்ம

விரகதாபமாகி யையோ நாளைந்தேன் (சுர)

குணாகரியே கோதையர் சிரோமணி

குறியா வழிந்தேனே - அம்ம

விரகதாபமாகி யையோ நாளைந்தேன் (சுர)

மாரணம்பு தைக்க வருங்காம நோயுற்றேன்

வாரமுறு மாதேநீ வாய்மருந்து தாராயோ? (கஉ௦)

காதன் மலர்ந்திலங்குங் கற்பகத்தன் பூங்கொம்பே

நீதவியே லென்றொருசொன் னேரில்வந்து பேசாயோ? ()

கண்ணே கலாவதியே காமனை வாட்டுகின்றான்

பெண்ணே யினிநான் பிழையேன் பிழையேனே! (கஉ௨)

(கலாவதியினுருவு வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது.)

என்னையாட்கொண்டதேவீ! கலாவதி! நீதானேஇங்கிருந்து

பாடி நின்றுன்பங்களையெல்லாந் தெரிவித்தனை? என்னின்

னமுதே! நீதவிக்கயான்பார்த்துக்கொண்டிருப்பேனோ?—

உன் மதுரவசநங்கேட்டு ஆனந்தமடைவது முண்டோ
 வென் றுருகினேன் ! உள்ளமுடைந்தேன் ! என்னுயிரோ !
 உன்னைக்கண்டவுடனே யான் சூரியனைக்கண்ட தாமரை
 போன் மனமலர்ந்தேன் ! என்னன்பே ! நீயென் படத்
 தினைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு காதல்வசனங்கள் கூறி
 யபோது என்புயங்கள் கொண்ட ஸூரீப்பை யென்னென்
 பேன் ! உன்னையான் றனியாய்க் காணப்பெற்றது மென்
 பாக்கியமே ! (பாடுகின்றான்.)

அழகனைத்துந் திரண்டனைய வருவங் கொண்ட
 வானந்தப் பூங்கொடியே யடியேன் முன்னர்க்
 சூழலிசையும் யாழிசையும் வென்றதன்றிக்
 சூயினுணப் பற்பலபாண் மிழற்றா நின்ற
 தழலாகு மென்னுடலந் தரிக்கு மாறு
 தயைபுரிந்த கண்மணியே தமிழேற் சேர்ந்து
 கழைமதனன் புறங்கொடுப்பக் கருணை செய்வாய்
 கலாவதியென் னுயிர்தளிர்ந்த காமர் கொம்பே ! (கஉ௩)

காதலீ தேவ கலவ மயிலேயென்
 மாதராய் மடலா லதிமோக னேனினே
 காவாத போழ்தின்மாக் காமனும் வன்னெஞ்ச
 னேவா வனேகமல ரெய்ம். (கஉ௪)

[மௌனம்.]

(அவ்வுருவெளிவாளாதிருந்தமைகண்டு பாடுகின்றான்.)

“ஆய்தாவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனத்
 தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினல
 மாதர்கொண் மாளுக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
 பேதுறாஉ மென்பதை யறிகியோ வறியாயோ ?” (கஉ௫)

[மௌனம்.]

* கலித்தொகை,

(அஃதொன்றும் பேசாமெகண்டு பாடுகின்றான்.)

வாரார் கொங்கை மாதே கேளாய்

சோரா நின்றேன் றேகாய் நிற்கண்

டேரார் மாணெ மென்றோ டோர்சொற்

பேரார் தேவீ பேசாய்! பேசாய்!! (க௨௬)

[மெளனம்.]

(அதுதனக்கருளாமெகண்டு மனமுனைந்து பாடுகின்றான்.)

போதினிற் றேவன் படைப்பதற் குன்னைப் புரிந்ததவம்

யாதென நோக்கி யயிர்த்து மயங்கின னேந்திழையே

வாது செயாம லுவந்தெனைக் கூழின் மனமகிழ்வேன்..

காதன் மிகுந்து கசிந்தன னைந்து கலாவதியே! (க௨௭)

[மெளனம்.]

(அஃதணுத்துணையுந் தன்மீதிரக்கீகமுருமைகண்டு

நீடுநினைந்திரங்கிப் பாடுகின்றான்.)

ஆலால மன்னவிழி யாலுங்க லாபிகழி

யார்வந்த ழைத்தமொழிசேர்

மேலான செங்கமல மீதாரு கின்றறல

மேவுற்ற ஞானபலமே

நீலாய வம்புமத னீத்தேகு மாறமுத

நித்தந்த ருங்குமுதமே

மாலாகு மென்னையொலி வண்டார்க ரங்கன்புலி

மாண்போட னைக்குவைகொலோ? (க௨௮)

(மெய்தொட்டுப்பயின்று ஆண்டுஒன்றுமின்மையின்

வெள்குகின்றான்.)

ஆகா! இஃதென்னை? விர்தையாயிருக்கின்றதே! யானிதுகா

றுங் கலாவதியி னுருவெளித்தோற்றத்தையோ கண்டு

இவ்வாறு மயங்கினேன்! நன்று! நன்று!!—

(சிதாநந்தன் நாற்புறமுஞ் சுற்றிப்பாரீக்கின்றான்.)

ஆ! அதோ அந்தச்சம்பக விருட்சத்தினருகே என்னருமைக் காதலி கலாவதி யிருக்கின்றனள்!

(அவளருகில் விரைந்து செல்லுகின்றான்.)

என்னுயிர்த்தலைவீ! கலாவதி! யானிவ்வணம் ஒரு தலைக்காமத்தால் வருந்தாநிற்பதைப் பார்த்திருந்தும் வாளாதிருப்பது நீதியாகுமோ?—

(கலாவதியை மெய்தொட்டுப் பயிறலுங் கலாவதி

சிறிதுவிலகிக் கொள்ளுகின்றாள்.)

கலாவதி:— என்னுள்ளங் கவர்ந்த வுத்தமக்குரிசிலே! நீயங் கனம் நினைக்கப்படாது!

சிதாநந்தன்.—ஓகோ! உணர்ந்தேன்! உணர்ந்தேன்!!—

(பாடுகின்றான்.)

* “கூதலார் திறத்துக் காத லாக்கிய சாத லாரை

யேதிலார் டோல நோக்கி னிருமடங் காக வெய்தும்

போதலாஞ்சிலையி னுன்றன் பொருகணைக் கிலக்கஞ்செய்யு

மாதலாற் காமநோய்க்கோ ரருமருந் தில்லையன்றே.”(கஉக)

என்ற பெரியோர்கள் வாக்குன்படி செய்தனையோ? என் கண்ணே!—

(தழுவி முத்தமிடப்போதலுங் கலாவதி வெட்கத்திறை

சிறிது முகந்திருப்பிக் கொள்ளுகின்றாள்.)

கலாவதி:—என்னரசே! எனது நிலைமையை நீ சிறிது அறிந்தருளல்வேண்டும்.

(சிதாநந்தன் கைந்நெகிழ்த்து நிற்கின்றான்.)

ஏ! இராசகுமாரா! நின்னைப்போலவே யானும் நின்மீது கா
தல்கொண்டு வருந்தினேன். அவ்வருத்தங்கொல்லா மின்
ரோடொழியுமாறு கடவுள் திருவருள் செய்தனர்! நீ யென்
னுருவெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு வருந்துங்காலத்தில்
என்னுடில் பதறினதைப்பற்றி யானென்ன சொல்லட்
டும்!— ஐயோ! என்னுருவெளிசெய்த பாக்கியம் யான்
செய்யவில்லையே யென்றேங்கினேன். உடனே நீயுமென்
னை நோக்கித் திரும்பினே. அப்பொழுதென் மனத்தினி
லுதித்த மகிழ்ச்சி அளவிட்டுகாக்க முடியாது!—

சீதாநந்தன்:— (பாடுகின்றான்.)

கேதார மன்ன கிளர்பேரொழின் மாத ராயென்
காதார நல்ல கவிமாரிபெய் கன்னி காய்நீ
பாதார விர்த நனினொந்துப தைப்ப நின்றெற்
காதார மான வறிவேயெனை வாட்ட லாமோ? (கந0)

(ஒருவருஞ் சிலாவட்டத் திருக்கின்றனர்.)

உன்னைப் பெறுமெனக் கென்னை யோகுறை?
நன்னயஞ் சான்ற கன்னிய ரரசியே!
காதல் சான்ற மாதரார் மணியே!
உலகெனும் பொழிலி நிலகுறு சோழத்
தேங்கமழ் மாவளர் பூங்குயிற் பேடே! (கநக)

(கலாவதியை மடியீதுருத்திக் கொள்ளுகின்றான்.)

சடைப்பெருமான் றனையெய்து மெய்யிழந்த தனிவேளே
தகைசேர் நின்றன்
படைத்தலரும் படைக்கலங்க டம்முடனே நின்னுடைய
பரிவு பூண்ட
படைத்தலைவி யாகுமெழிற் கலாவதியென் கையினகப்
பட்ட தோர்ந்தும்
விடுத்திட்டித் தலைமறையாய்த் திரிதன்மத ராசுவென்னை
வீரங் கொல்லோ? (கநஉ)

சேய்ய தாமரை சேர்ந்துறை மாதரான்

சிறப்பி னிற்பெற்ற சீரிய மாரநீ

கையி னேந்துங் கடுங்கணை யாகிய

காமர் நீலங் கலாவதி யின்விழிக்

கைய கோதொலை வாரந்துநி லாமலே

யாரி ருட்பிழம் போடுற வாடியென்

றைய னாயகி தாழ்குழம் காட்டினிற்

றவம்பு ரிந்துத யங்குதல் காண்டியால். (க௩௩)

வீதவிதமாய்க் கருப்புவிவின் மலர்க்கணைக டொடுத்தென்னை

வினாந்து வாட்டு

மதவிடனா மொருபகைவன் மறைந்தனன் யென்றுணையாய்

வதித"லானே.

(க௩௪)

* "பான னெடுங்க ணிவையே பசுழியா

வேனி லுடைவேந்தன் வென்றிக்கு நோற்றானே !

யானு மளியந்தே னித்துணையோர் காலமுந்

தேனார் நறுமேனி தீண்டுதற்கே நோற்றேனே!" (க௩௫)

துன்பமெலா மறவெறிந்தேன் றோகையர்சி ரோமணியே

தூய நின்ற

னன்புமதி கண்டுபொங்கு மாநந்த சாகரத்தி

னழந்திட்ட டேனே !

(க௩௬)

* "காதலால் வந்தென் கவான்மே விருப்பினு

மேதிலார் போலு மிமைப்பி னிமையாதே

போதுலாம் வாண்முகமே நோக்கிப் பொலிவேனென்

மாதரா னுணும்பான் வாழுமா றோரேனே!"

(க௩௭)

[மௌனம்.]

(கூ) இராகம்-மலயமாருதம். தாளம்-ஆதி.

ப ல் ல வி.

இன்பமெய்தினே னென்ற னுள்ளமல
ரேகி நின்றனளா யென்கலாவதியே.

அ நு ப ல் ல வி.

துன்ப மேது மில்லேன் தோகை சுந்தரியென்
சோக நீக்க லுற்ற சோதி ருப தேவீ (இன்ப)

ச ர ண ம்.

என்னையாளுகின்ற வேமமேனிமானே
யென்னபாக்யஞ்செய்தே னெய்தவுன்னையானே
நன்னராபிமஞ்ஞாய் ஞானமேவுமாதே
ஞாலமெங்கும்வாச நன்குவீசுபோதே (இன்ப)

கலாவதி:— என் ஆந்தப்புருடனே ! நீ யிவ்விடத்துவந்த வா
மென்னே ? எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி யெனக்குச் சாங்
கோபாங்கமாய்க் கூறல்வேண்டும்.

சிதாநந்தன்:— என்னுயிரமுதே ! கலாவதி யான் பாண்டிய
தேசாதிபதி சுகேசன்மகன், என்பெயர் சிதாநந்தன். யாங்
க னுன்றந்தையார் சயதுங்கருக்குச் சன்மப் பகைஞர்.
யானிவ்வூரின் கணிப்புபது துந்தையார்சுருத் தெரியாது.
யானிப்பொழுது உங்கள் நாட்டுமந்திரியார் சற்குணமே
வடிவெய்து வந்தாற் போன்றவர் சத்தியவாக்கில் அரிச்
சந்திர மகாராசொன்று சொல்லத்தகும்மேதா நிதியா
ரவர்கள் கிருகத்திற் றங்கியிருக்கின்றேன்!—

கலாவதி:—என்னருமைச்சிதாநந்தவள்ளலே ! நீ யாதுகாரண
மாகப் புறப்பட்டுவந்தனை ? எப்பொழுது வந்தனை ?

சிதாநந்தன்:— என்னிதய தாமரையிலிருக்கும் அன்னமே !
யான் பலநாடுகளையும் பார்த்து ஆனந்திக்குமாரம், பிற
நாடுகளின் சீர்கிருத்தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவற்

றையெங்கள் பாண்டிநாட்டிலு மெற்படுத்தாமாறு முன்
 னித் தேசசஞ்சாரமாக என்ற னுன்மநேசர் சத்தியப்பிரி
 யருடன் புறப்படும்போது எந்தையார் சோனாட்டிற்
 குப் போதலொழிக வென்றனராயினும், யானேதோ
 தற்செயலாய் இந்நகர்க்கு வந்துவிட்டேன். அதன்பின்னர்
 யான் நிரும்பிச் செல்லாமல் என்னவாமேலீட்டினனும்,
 சுத்தவீரச் செருக்கினு மிந்நகரத்தி னுள்ளேயே போந்
 தேன்! போந்து இவ்வயந்தச் சோலையிற் சிறிது தங்கி
 னேன்! தங்கலும் நீயுன் றோழிமாரோடு போந்தனை.
 போதர யா னொளித்து நின்மேன். நீ யுனக்கு நேரிட்ட
 இடுக்கண்களைப்பற்றிச் சொல்லியபின் வாசந்திகை யென்
 பநன் பாடினான். அதன்பின் மாணிக்கமாலை யென்பான்
 கொடுக்க *நீ பலபடங்களையும் பார்த்துக் கழித்துவிட்டுக்
 கடையி லொருபடத்தைக் கரத்தினி லேந்திக்கொண்டு
 சில விரகவசநங்கள் கூறினே. — பின்னரஃதியாவர் பட
 மோவென்றையும்மேன். உடனே, (பாடுகின்றான்.)

முத்தமீன்றவென் டிங்களைப்புரை வோர்வரும்புமு கத்தினாய்
 வித்தையேயுரு வடமெடுத்தவி ரும்பிவந்தனை யாயிசை
 மத்தகோகில மேநலார்கள்வ முத்துகின்றநன் மாதராய்
 சித்தமெய்தினே திட்டிவாயிலின் மூலமாகியென் செல்வியே!

அதன்பின்ன றொன்னிடத்தில் என்மனத்தை யான்கா
 னேன்! என்செய்வேன்! நீ சென்றபிறகு நீ யிருந்த விட
 த்தில்வந்து நின்னடிச் சுவடுகளையெல்லாங் கண்ணிலொற்
 றியொற்றிக் காமுற்றுக் கருத்தழிந்தேன்! அவ்வேளையில்
 இப்படம் என்கையில் அகப்பட்டு என்னைச் சிறிது மகிழ்
 வித்ததுபோலக்காட்டி யென்னை முன்னிலும் அதிகமான
 துன்பத்திற் காளாக்கி விட்டது!—

கிலரவதி:— (சிறிதுநேசம் வியப்பினான் மெள்ளமாயிருந்து)
 என்னுயிர்க் காதலனே! நானிப்போதிங்கு வருவேனென்
 றெப்படி யுனக்குத் தெரியும்?

சிதாநந்தன்:—ஐயோ! கலாவதி! அதையுனக்கி யானெப்படிச் சொல்லுவேன்! இந்தப்பாவி குலாந்தக னிருக்கின்றானே! அவனும் மரகதமென்னு மொரு பணிப்பெண்ணும் நேற்றிரவு பேசிக்கொண்டார்கள்! உன்னை யவளெப்படியாவது தனியாயிந்த வயந்தச்சோலைக்குக் கூட்டிக்கொண்டி வந்துவிடல்வேண்டுமென்றும், அதற்குக் கைம்மாறாக இந் தப்பாவி யேதாவது அவளுக்கு மரியாதை செய்கின்றே னென்றும் அவ்விருவரும் பேசிக்கொண்டதை யானொ ளித்திருந்து கேட்டேன்!—

கலாவதி:—தெய்வமே! இஃதென்னை விபரீதம்! என்னுடைய தோழியரைத் தவிர்த்து அரண்மனையு ளெவையையும் நம் புதற்கிடமில்லையே! ஏஹ! பாவீ! மரகதம்! என்னபொய் யடி புகன்றாய்? இந்தப்பாதகர்கள் செய்வனவற்றை யெல் லாம் வித்தாரமாக வென் றந்தையாரிடத்தி லுரைப்பேன். அவற்றிற்குத் தக்கடடி அவரே நியாயஞ் செய்வார். அங் கன மவர் செய்யாமற் போவரேல் இறைவனேகதி!

சிதாநந்தன்:—என்னின்பக் கண்மணியே! கலாவதி!—அதைக் குறித்து நீ யோசித்தல் வேண்டாம். யானும் நீயும் வேறே? உனக்கு நேரிடுவன எனக்கும் நேரிடுவனவே யாம். (பாடுகின்றான்.)

மருவமர் கூந்தன் மாதே மானெழி னீயு நானு
முருவத்தா லிருவ ராகி யுள்ளத்தா லொருவ ராவேம்.

இதோகவனித்துப் பார்!— (பாடுகின்றான்.)

* “மணவாய மல்லிகையின் மதுநனைந்து வண்கனிகண்

மதர்ப்ப வீசி

யிணர்வாய வனமுல்லை யிதழ்வாரி யிளர்திங்கட்

கதிர்கா லுன்றித்

துணைவாய சுரும்பிரங்க வரவிந்த வனத்துதிர்ந்த
 துகளுஞ் சீத்துத்
 திணைவாய கருங்குவளை தினைத்தசைக்குந் தென்றலுமொன்
 றுடைத்தே மாலே.' (௧௪௦)

குலாந்தகன் கரந்து யருகின்றான்.

இத்தகைய மாலேக்காலத் துன்னைத் தழுவி முத்தமிட்டு
 (தழுவி முத்த மிடுகின்றான்.) இதோ யான் கொடுக்கு மிம்
 மோதிரத்தை யென்னைப்போலவே பாவித்து உன்னைவிட
 டி ஒருநாளும் நீங்காது வைத்திருத்தல் வேண்டும்.

(இருவரும் மோதிரம் மாற்றிக்கொண்டு மறுபடியும்
 முத்தமிடுகின்றனர்.)

(குலாந்தகன் ஒளித்தருந்து பார்க்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—(தனக்குள்.) ஆகா! இந்தப்பாண்டியநாட்டு வீர
 னன்றோ நமது கலாவதியை யடித்துக்கொண்டு போசப்
 பார்க்கின்றனன்! ஒருவர்க்கொருவர் முத்தமிடுகின்றனர்!
 சரிதான்! சரிதான்!!—அப்படியா சங்கதி? நான் இதோ
 இப்பொழுதே போய் இதைக்குறித்து மகாராசாவவர்க
 ளிடந் தெரிவிக்கின்றேன். [குலாந்தகன் போகின்றான்.

கலாவதி:—ஐ! அவ்வாறே செய்கிற்பேன். அதற்கையமில்லை.
 என்னுயிர் நாதனை! இன்று பிற்பகலொருவிடயம் நிகழ்ந்
 தது. அதனை நிற்பாலுரையாது யார்பாலுரைக்கப் போ
 கின்றேன்? (பாடுகின்றாள்)

கூவிள நற்கனி போலுற விம்மு
 தனத்துணை கொண்டு குதுகலமா
 யாவியை யாடவர் தம்மிட நின்று
 பிரித்திடு மாற்றல் படைத்தவளாய்ப்
 பாவமெ லாமொரு பேருரு வெய்துபு
 பாரை விடாது புகுந்தனையான்

மாவடு நேர்விழி யான்மநொ மோகிநி

மாமயல் செய்தரு மாநினியே. (கசக)

அவளென் றந்தையார் மனத்தைத் தன் கைவசப்படுத்திக்
கொண்டு அவரைத் தன்மனம்போன வாறெல்லாம் சூத்
திரப்பாவைபோ லாட்டுகிற்பாள். அவள் தன்னை யென்
றந்தையாரோடு சேர்ப்பித்த சுகசரீரனாற் தூர்க்குணியொ
ருவனை யான் மணந்துகொள்ளுமா றென்னை யதட்டிப்
பேசினாள்.—

சிதாநந்தன்:—அங்ஙனமா செய்தனள்?—(பாடுகின்றான்.)

தாதவிழ் மாமலர் தாம்புனை வாசக்

கோதைந லஞ்செறி கோமள வலஸீ

மூதைய வன்மநொ மோகிநி நாமப்

பாதகி சென்னி பறந்திமி மின்னே. (கசஉ)

இதோ இந்தவாளினு லந்த முண்டை கண்டத்தைக்
கண்டங் கண்டமாய்த் துண்டஞ்செய்கின்றேன்! பார்!

(வானையோச்சி யெழு கின்றான்.)

கலாவதி:—(சிதாநந்தனைப் பிடித்துக்கொண்டு) வீரநிரம்
பிய வேந்தர் சிங்கமே! நாம் அவசரப்படவேண்டாம்!
அவளது தூர்க்குணங்களுக்கு அவனைக் கடவுளே தண்டிப்
பார்! (பாடுகின்றான்.)

என்னை யொருபொரு ளென்ன மதியினி

லென்றும் விழைதரு மேந்தலே

மன்னி யினிதுபொ றுத்தி யொருதர

மந்த நகைசெய்ம்ம னானே

பன்னு மதிமுடி கொள்ளு பசுபதி

யென்ற பரனுறு கூடலின்

மன்னர் குலதில கம்மென் மகிமைய

வின்ப வடிவுடை வள்ளலே!

(கசங)

சிதாநந்தன்:—இத்தகைய பாதகியை நாமென்ன செய்தார்
ரூந் தகா?

கலாவதி:—(திரும்பிப்பார்த்து) என் றேழிமா ரிருவரும்
அதோ அந்த அசோகவிருட்சத்தினருகே வருகின்றனர்.
என்னரசே! எனக்குக் கொஞ்சம் உத்தரவு கொடுத்தரு
ளல் வேண்டும்.— (இருவருந் தழுவி மூத்தமிடுகின்றனர்.)

[சிதாநந்தன் போகின்றான்.

வாசந்திகையும் மாணிக்கமாலையும் வருகின்றார்கள்.

வாசந்திகை:—ஏடி! மாணிக்கமாலாய்! அதோ பார்த்தனையோ
நங்கலாவதி! (பாடுகின்றாள்.)

தனித ருஞ்சிலை கொண்ட வீரனே

டினிய முத்தமே யிட்டு மாதரா

டனிமை யாயுறீஇச் சம்ம தங்கொடே

நனித ழீஇயினு ணன்று நன்றுகாண்! (சுசுசு)

(கலாவதி யருகினில்வந்து) ஏடியம்மா! கலாவதி! நீயேது
இன்றைக்கிவ்வளவு சீக்கிரம் புறப்பட்டு விட்டது?

மாணிக்கமலை:—அதற்கென்ன? அவள் பொழுது போகா
மையினாலே வந்திருக்கக்கூடும். அஃதிருக்கட்டும். வாசந்
திகே! நமது கலாவதி வசனத்தை யுற்று நோக்கினையோ?
இரண்டு திங்களா யில்லாதிருந்த இன்பக்களை யின்றைக்
கிருக்கின்றது!

வாசந்திகை:—ஆமாம். (கலாவதியை நோக்கி) அம்மா! கலா
வதி! நீ யிப்பொழு தேதாவது பாடவேண்டும். நீ மூன்
றொரு ஞான்று “யான் இன்புற்றிருப்புழி யென்னைப்
பாடுமாறுகேள். மற்றைப்போ தொன்றுங்களாதே!”
என்று சொல்லியிருக்கின்றனை. அதனை ஞாபகஞ்செய்து
கொள். (பாடுகின்றாள்.)

போகத்த ளாகின்ற போதுற்ற பொன்னே
 மாகட்ட முற்றேன்வ ருத்தாதி ரென்னு
 தாகட்டு மென்றேம காந்த மேவிப்
 பாகட்ட சொல்லோடுபாடாய்ம டந்தாய்! (கசுரு)

கலாவதி:—ஆகட்டும். நீ விரும்பியவாரே பாடுகின்றேன்.

(பாடுகின்றள்.)

(க0) இராகம் - ச.மாஸ். தாளம்-ரூபகம்.

ப ல் ல வி.

இவ்வயந்தவநத்தியல்பை
 யினிதிருந்துகாண்மினே.

அநுபல்லவி.

நவ்வி நன்கு தாவு மாங்கே
 நல்ல மஞ்ஞை யாடு மீங்கே (இவ்)

சாணங்கள்.

மலைய நின்ற மணநி றைந்து மாருதம்வீசக்
 குலையாயுறு மலர்மாவினிற் கூவுங் கோகிலம் (இவ்)

மனம கிழ்ச்சி மிகவு மெய்தி வாட்ட நீங்குவாய்
 பனிமாமல ருறுஞாழலிற் பாடும் பூவையே (இவ்)

எங்கே வாசந்திகே! நீ சிறிது பாடு கேட்டோம்.

வாசந்திகை :—ஆ! அங்கனமே பாடுகின்றேன். கேட்பாய்.

(பாடுகின்றள்.)

(கக) இராகம்-எதுகுலகாம்போதி. தாளம்-ரூபகம்.

வாசந்திச் சோலையில் வந்திடு நேசனென்
 மனதை மலர்த்துமடி - அம்மா
 மனதை மலர்த்து மடி.

சந்தர வீர னிடஞ்சொல வேயென்றன்
றுன்ப மொழிந்ததடி - அம்மா
துன்ப மொழிந்ததடி.

மாரவேள் போலுமென் வள்ள லணைய
மகிழ்ச்சி யடைந்தேனடி - அம்மா
மகிழ்ச்சி யடைந்தேனடி.

ஆரூயிர் நாதனென் னன்பனைக் கண்டிட
வானந்தம் வந்ததடி - அம்மா
வானந்தம் வந்ததடி.

கூடற் பதியானைக் கூடிக் களிக்கக்
“ குறையொன்று மில்லையடி - அம்மா
குறையொன்று மில்லையடி.

ஏ! கலாவதி! யான் பாடினது போதுமா? திருத்திதானா?
கலாவதி :—ஏடியம்மா! வாசந்திகே! யானென்ன சொல்லப்
போகின்றேன்! (பாடுகின்றாள்.)

* “நீங்களங் கொழுநனைச் சேர்ந்து தாரகை
யங்கொள் முகிழ்நகை யருமடி மாதலான்
மங்கல மறைமகன் மணந்த போதலா
லெங்குள தினையவர்க் கிளமை யின்பமே?” (கசுசு)

ஆதலால், நீ யின்னுங் கொஞ்சம்பாடினாலுங்கேட்டு ஆன
ந்திப்பேன்.

வாசந்திகை :—சரி. இப்போதைக்கு இதுபோதும். மற்று,

மாணிகீநமலை :—(புன்னகை செய்து கொண்டு) நாம்புஷ்ப
வந்ததிற்குட்சென்று மலர்பறித்து மாலைதொடுத்து நம்
முடைய கலாவதி தனது அரிய நாயகனுக்கு அணியும்
படி அவள்கையிற் சொடுப்போம். வா.

வாசந்திகை :—(சிரித்துக்கொண்டு) ஆ! அப்படியே போக
லாம். வா. அதோபார்! (பாடுகின்றான்.)

ஆண்டுறுபல் வானையொரு வாமலினி தாகச்
சேண்டடவு கந்திமிசை செம்மையினு லாவும்
சாண்டகுக் லாவதியெழிற்சுமரி காணும்
மாண்டகுணி மாவநம பூரநிகர் மாதே! (கசுஎ)

[யாவரும்போகின்றனர்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியில் மந்திரியார்வீடு.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: குலாந்தகன், விகடவசநன்.

தலாந்தகன் :—ஐயா! விகடவசநரே! நீரிது வரைக்கும் என
க்குச் சொல்லிக்கொடுத்த யுத்திகளுக்கு உமக்கு எதுதான்
கொடுக்கப்படாது? மற்றிதற்கென்ன செய்யலாம்? அந்
தப்பயல் மதுரையிலிருந்துவந்தவன் குலாவதியைக் கொ
ண்டுபோய் விடுவான்போலிருக்கின்றதே!

விகடவசநன் :—ஏடா! சத்தம போடாதே! இச்சமாசார
மவன் காதில்விழப்போகிறது!

தலாந்தகன் :—(பதறியொடித்திரும்பி வருகின்றான்.) இன்னும்
வரவில்லையே ஐயா!

விகடவசநன் :—வாராமற் போனால் நலந்தான். இருந்தாலு
மெல்லாவற்றிற்கும் நீ மெதுவாய்ப் பேசு. இரைச்சற்
போடாதே!

தலாந்தகன் :—ஏனையா எங்கள்வீட்டிலே யானிரைச்சற்போ
ட்டாலென்ன?—எங்களப்பாதா நின்னும் அரண்மனையி
லிருந்து வரவில்லையே!

விகடவசநன் :—சரி. நீயிரையாமலிருக்கின்றனையா ? அல்லா
மற்போனால் யான்போகட்டுமா ?

தலாந்தகன் :—ஐயா ! ஐயா ! இனிமேல் நான் இரையவில்லை !
இரையவில்லை !! இரைந்தாலென்னைப் பத்தடியடியும்.

விகடவசநன் :—அப்படியானால் சரி.—

தலாந்தகன் :—ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ !

(குடல்தேறிக்கச் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—என்னேடா ?

தலாந்தகன் :—ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ !

(மீட்டிஞ் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—என்னேடா, பைத்தியமே ? சொல்லாய்.

தலாந்தகன் :—ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ !

(மறுபடியும் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—அப்படியானால் யான்போகிறேன் !

(எழுந்திருக்கின்றான்.)

தலாந்தகன் :—ஐயா ! ஐயா !! ஐயா !!! ஐயா !!!!

(விகடவசநனைப் பிடித்துக்கொள்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—பின்னையேடா இப்படிச்சிரித்தனை ?

தலாந்தகன் :—ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ ! ஹ !

(மறுபடியும் சிரிக்கின்றான்.)

விகடவசநன் :—மறுபடியும் சிரிக்கின்றனையா ?

தலாந்தகன் :—இல்லை. இல்லை.—ஒருயுத்தி ! ஒருயுத்தி !!

விகடவசநன் :—என்னயுத்தியேடா ?

தலாந்தகன் :—என்ன ? விகடவசநரே ! இந்தமதுரை வீரனி
ருக்கின்றனனே இவனப்படியே நம்முடைய கலாவதியை
யடித்துக்கொண்டு வந்தாலு மவளையெங்கே வைப்பான் ?

மம்முடைய வீட்டிலேதானே வைக்கவேண்டும். அப்போது பார்த்துக்கொள்வேன் !

விகடவசநன் :—ஐயோ ! முழுமகனே ! உன்னறியாமையை யென்னென்று சொல்லுவேன் !

தலாந்தகன் :—என்னையா ! நான் அல்லாமற்போன லராம கனோ ? நான் முழுமகன்றான் !

விகடவசநன் :—சரி. நீ முழுமகனே ! அதற்காட்சேபமில்லை. மற்று, அவர்கள் வயந்தச்சோலையை விட்டுப்போகமாட்டோமென்று சொன்னதனாலேயென் ?

தலாந்தகன் :—அதுதான் நான் போய்விட்டேன்.

விகடவசநன் :—ஏடா ! முண்டமே !

தலாந்தகன் :—ஆமாம். நான்முண்டந்தான் ! எவ்வளவு தடித்திருக்கின்றேன் ! பாருமே !

விகடவசநன் :—அடே ! கொஞ்சம் பேசாமலிரடா !

தலாந்தகன் :—யானென்ன ஆமையோ பேசாமலிருக்கின்ற தற்கு ?

விகடவசநன் :—நீ யுமையனல்லை ! பெருவாயன்றான் ! மற்று,

தலாந்தகன் :—அப்படிச்சொல்லும் ! என்வாயைப்பார்த்தீரா ? ஆ அ ! எவ்வளவு பெரிது !

(உரையப்பிளந்து காட்டுகின்றான்.)

விகடவசநன் :—இப்படியெல்லாம் நடுவிலே பேசிக்கொண்டிருந்தனையோ வுனக்கொன்றுஞ் சொல்லிக்கொடுக்கவே மாட்டேன் !

தலாந்தகன் :— இல்லை, இல்லை, இனிமேற்பேச வில்லை,

(கயிலிபுத்தூக்கொண்டு கைகட்டி வாய்புதைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.)

விகடவசநன் :—சரி. போனதுபோகட்டும். இனிமேலாவது யான் சொல்லுகின்றதைக்கேட்டு அதன்படி நட ! என்ன ? (சூலாந்தகன் பேசாதிருக்கின்றான்.) பின்னையான் போகிறேன் ! (எழுகின்றான்.)

தூலாந்தகன் :—(முன்னேவந்து விகடவசநன் கையைக்கேட்டி யாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு) ஐயா! ஐயா!! இந்தத் தரங் கொஞ்சம் பொறுங்கள். போகவேண்டாம். இனிமேற் பேசுகின்றேன் ! இனிமேற் பேசுகின்றேன் !!

விகடவசநன் :—ஆயின் யான் சொல்லுமாறு நீ செய்கின்றனையா ?

தூலாந்தகன் :—இத்காறும் நீங்கள் சொன்னவாற்றைத் தவிர் த்துப் பின்னை யார் சொல்லியவாறு யான்கேட்டேன் ? எங்கள் தந்தையார் சொன்னபடிசூட யான் கேட்பதில் லையே!

விகடவசநன் :—நீதான் கெட்டிக்காரன் ! பிள்ளைகளிருந்தா லுன்னைப்பேரலவே யிருக்கவேண்டும் ! இனியுங்கள் வீட் டில் வந்திருக்கும் அம்மதுரைவீரனானே கலாவதியை முத்தமிட்டன னென்கின்றனே ?

தூலாந்தகன் :—ஆமாம். அவன்றானையா ! அவன்றான் !

விகடவசநன் :—அதற்கொரு யுக்திசொல்லுகின்றேன் ! அந்தப் படி செய். ஆகட்டுமா ?

தூலாந்தகன் :—ஆகட்டும். அந்தப்படியே செய்கின்றேன்.

விகடவசநன் :—நீ சொல்லுகின்றதைப் பார்த்தாற் கலாவதி அவனிடத்திலேயே யன்புள்ளாள்போலத் தோன்றுகின் றது. ஆகையினாலே நீ மெதுவாய் அந்த மதுரையினின் றும் போந்துள வீரனதுடையை யெவருமறியாமலெடுத்துக் கொண்டுவிடு ! அவ்வாறெடுத்துக்கொண்ட பின்னர்

அதனை யுதித்துக்கொண்டு கலாவதியினிடஞ் செல்லுகிற
பாயேல், அவள் தான்விரும்பிய வீரன் நீதான் என்று உன்
னைத்தழவி முத்தமிடுவாள். அப்பொழுதெல்லாஞ் சரியா
ய்ப்போம். ஆனால்படிச்செய்கையில் நீ பேசப்படாது,
பேசினையோ உன்சுரலினுள்ளைக் குலாந்தகனெனத் தெ
ரிந்துகொள்வாள் !

தலாந்தகன்:—ஆ! நீர் சொல்லியபடியே யிப்பொழுதே யவ
னுடையைத் திருடிக்கொள்ளுகின்றேன் !

விகடவசநன் :—அதனோடுகூட இன்னொன்றிடுக்கின்றது !

தலாந்தகன் :—என்ன ? என்ன ?

விகடவசநன் :—நீ பாட்டுக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா ?

தலாந்தகன் :—ஹ ! ஹ ! ஹ ! (எழும்பிக் குதித்துக்கொண்டு)
அதுதான் விதூடகரே மிகவுமுகியம் ! அஃதில்லாமற்
போனதுபயோகமில்லை.

விகடவசநன் :— அப்படியானால் யானொருபாட்டு நல்லதாய்
னக்கென்று வைத்திருந்து அன்றைக்குச் சொல்லிக் கொ
டுத்தேனே ! அதையெங்கே சொல்லுவாய் ! கேட்பேன்.

தலாந்தகன் :—ஹ ! ஹ ! ஹ ! (எழும்பிக் குதித்து) இதோ
இதோ !! (பாடத்தொடங்குகின்றான்.)

இயம்பிடக் கேளாய்—என்றன் சத்தி

விகடவசநன் :—ஏடா ! நீ யந்தக்கலாவதியைத் தவிர்த்து
வேறுயாரிடத்திலு ம்பாட்டைச்சொல்லக்கூடாது.

தலாந்தகன் :—இல்லை, இல்லை. (பாடுகின்றான்.)

இயம்பிடக்கேளாய்—என்றன் சத்தி

விகடவசநன் :—ஏடா ! சரியாய்ச் சொல்லவேண்டும். இல்
லாவிட்டால் யான்கேட்கவே மாட்டேன்.

குலாந்தகன் :—ஒரு பிழையுமின்றி மிகவுஞ் செவ்வையாய்ச் சொல்லுகின்றேன். கேளும். பாடுகின்றேன்.

(பாடுகின்றான்.)

இயம்பிடக்கேளாய்—என்றன் சத்தி ..

விகடவசநன் :—அடே! இரடா! நீ யிந்தக்கலாவதியினிடஞ் சொல்லும்போது அதிகபயபக்தியோடு சொல்லவேண்டும். காட்டுத்தனமாய்ச்சொல்லப்படாது! தெரியுமோ?

குலாந்தகன் :—தெரியும். தெரியும். (பாடுகின்றான்.)

(கஉ) இராகம் - நாதநாமக்கிரியை, தாளம் - சாப்பு.

ப ல் ல வி.

இயம்பிடக்கேளாய்—என்றன் சத்தி
யியம்பிடக் கேளாய்.

அ நு ப ல் ல வி.

நயம்படப் பேசிடு நாரியர் கண்ணோயென்
நூன நிரம்பிய நங்கையே பெண்ணேநன் (இயம்பிடக்)

ச ர ண ங் க ள்.

ஒருபடி சண்ட லொருவாய் விழுங்குவேன்
அருங்கலை தேரா தறிவு மழுங்குவேன்
சரிசூழ னின்பாற்பொய் சொல்ல விணங்குவேன்
மருமலர் மானுரின் றுளை வணங்குவேன் (இயம்பிடக்)

தந்தைமே தாநிதி சாற்றிடு நன்னல
மெந்தத் தினத்திலுங் கேளாத மன்னன்யான்
சொந்தமாம் புந்தியுஞ் சொல்லிக் கொடுத்திடும்
புந்தியு மில்லாத புல்ல னடுத்துவந் (தியம்பிடக்)

எத்தகை யோரையு மதியா திருப்பவன்
சுத்தநன் மாதரைத் தோயும் விருப்பவன்

குத்திரங் கொண்டவன் குருவை யிகழ்பவன்
 நித்தமு நினைநீனை நினைந்து மகிழ்பவன் (இயம்பிடக்)

விகடவசநன் :—வெகுநன்றாயிருக்கின்றது ! வெகுநன்றாயிருக்கின்றது !! இத்தகைய அதியற்புதசக்தியுடையானை யானை நெங்குங்கண்டிலேன். மற்றைப்படி யின்றொருவிருத்தமொன்று சொல்லிக்கொடுத்தேனே ! அஃதெங்கே ?

தலாந்தகன் :—இதோ பாடுகின்றேன். கேண்மின்.

(பாடுகின்றான்.)

வேன்றி முன்னயும் முங்கிய வேல்கொடு
 வீரர் தலையிழந் தாலும்வி டேனவர்
 துன்று மடிகளை யேனும்வ ருந்திறந்
 தூய சயவிரு தாக்கொணர் வேன்மிக
 மன்று தனிலெவர் தம்மையும் வையுவல்
 வாயில் வருகிற வண்ணமெ லாமினி
 யென்றன் குணநலன் யாருறு வாருரை
 யிந்த மகிதல மாநுட வர்க்குளே.

(கசஅ)

விகடவசநன் :—ஏடா ! எங்கே கலாவதிபெயர் ? அதைவிட்டு விட்டனையே !

தலாந்தகன் :— (கவுள்லடித்துக்கொண்டு) இல்லை. இல்லை. 'இன்பமுடைய கலாவதி நங்கையே' 'இன்பமுடைய கலாவதி நங்கையே!' எத்தனை தரம் நீர் சொல்லிக்கொடுத்தாலுமற்றதுமறந்து போகின்றது. 'இன்பமுடைய கலாவதி நங்கையே!' இனிமேல் விடமாட்டேன் ! இனிமேல்விட மாட்டேன் !!

விகடவசநன் :—மிகவும் விநோதம் ! மிகவும் விநோதம் !! நீ மகாசுத்த வீரன் ! மகாசுத்தவீரன் !!

தலாந்தகன் :—என் விகடவசநரே ! யான்நேரேதானே பாடினேன் ?—மற்று நீர் சொல்லியபடியே திருடிக்கொள்ளுகின்றேன்.

விகடவசநன் :—சரி. அப்படியேசெய்! யான்போய் வருகின்
றேன். [விகடவசநன் போகின்றான்.

குலாந்தகன் :—போய்வாரும். போய்வாரும்.

[குலாந்தகனும் போகின்றான்.

மூன்றாங்களம்.

இடம் : காஞ்சியிற் சுகசரீரன் வீடு.

காலம் : இரவு.

பாத்திரம் : சுகசரீரன்.

சுகசரீரன் :—(தனக்குள்) மனோமோகினி நம்மிடத்துப்பிரிய
முள்ளாளே! அவள் நம்விடயத்தைக்குறித்து மகாராசா
வவர்களிடம் பேசுகிறதற்குந் தடையில்லை.—அந்தப்பயல்
சோமதத்தனோ நம்மிடத்திற் கலாவதியினுடைய சமயம்
பார்த்துச் சந்திப்பதற்கேற்பாடு செய்கின்றேனென்று
சொல்லிப்போனவன்றான்! அப்புறமவனிது வரையிலும்
வரக்கண்டிலேன். அதன்பின் ஆளனுப்பிக்கேட்டால், இன்
னுஞ் சமயம்வாய்க்கவில்லை இன்னுஞ்சமயம்வாய்க்கவில்லை
யென்கின்றான்! ஒருவேளை, அந்தப்பயல் குலாந்தகனிடத்
தி லேதேனும்வாங்கிக்கொண்டு ஒன்றுஞ்செய்யாம லிருக்
கின்றனனோ?—ஆம்! அப்படியிருப்பினுமிருக்கும். அன்
றைக்குக்கூட அரண்மனையிலிருக்கும்போது அவனப்படித்
தானேபேசினான். ஏடா! பயலே! சோமதத்தா! நீயக்
குலாந்தகப்பயலுக்கா வுதவிபுரியப்பார்க்கின்றனை?—இரு,
இரு. நாளைச்சொல்லுகின்றேனுனக்கு வழி!—யாவனோ
வருகின்றான். யாரக்கே?

சோமதத்தன்வருகின்றான்.

சோமதத்தன் :—நான்தான் சாமி! சோமதத்தன்.

சுகசரீரன் :—என்னேடா! காரியமென்னை காயோபழமோ?

சோமதந்தன் :—சாமி! ஒருசமாசாரம்.—இந்தக் குலாந்தக எசமான்வீட்டிலே நம்மமகாராசா எதிரிபாண்டியன் ஊரி லிருந்து இரண்டு வீரர்கள் வந்திருக்கிறார்களாம். அவர் களிலேயொருத்தன் நம்மமகாராசாமகள் கலாவதியம்மா வைமுத்தமிட்டிட்டானும். அதைப்பார்த்துக்கொண்டிரு ந்த குலாந்தக எசமான் இன்றைக்கு அரண்மனையிலே நம் மமகாராசா அவர்களிடத்திலே தெரியப்படுத்தினார். அது என்காதிலே விழுந்தவுடனே யிங்கே யெசமான்களிடத் திலே தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்று ஓடிவந்தேன்!

ககசீரன் :—அதற்கு மகாராசா என்ன சொன்னார்!—

சோமதந்தன் :—நானைக்குச் சாமி அவர்களை யரண்மனைக்குக் கொண்டுவரச்சொல்லி மந்திரியார் மேதானிதியவர்களுக்கு உத்தரவனுப்பி யிருக்கிறார்.—

ககசீரன் :—அப்படியா?—அஃதிருக்கட்டும். இந்தச்சங்கதி யென்னாயிற்று?

சோமதந்தன் :—என்னசாமி இப்படிச்சொல்லுகிறீர்கள்? சம யம் அகப்பட்டாற் சும்மா இருப்பேனா?

ககசீரன் :—சரி. சரி. 'நீபோய்வா. மற்றுக் காரியத்திலே மாத்திரங் கண்ணியிருப்பாய்.

சோமதந்தன் :—ஆ! சாமி! (நடந்துகொண்டே தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

ராசா மகளை யிவனுங் கட்ட

ஆசை வச்சான்! ஐயோ! பாவம்!

மோசஞ் செய்ய முன்னே சொன்னான்

தோச மிண்டே சும்மா விட்டேன்.

(கசுக)

தோண்டிப் போட்ட நுங்குக் கண்ணி

காண்டு கத்துங் களுதைப் பாட்டு

வேண்ட மட்டும் பாடிக் கிட்டு
நாண்டிக் குலுக்கி நடந்துக் கிட்டே. (கரு0)

ஏச்சுக் கிட்டுத் திரியு முண்டை
பேச்சுக் கேட்டுக் கெட்டுப் போனான்
சீச்சீச் சீச்சீ! இந்தப் பாவி
பேச்சை யின்னிக் கேக்க மாட்டேன். (கருக)

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

சுகசரீரன்:—எனக்கு மந்திரியார் மகன் குலாந்தகன்றான் ஒரு
திரியென்று நினைத்திருந்தேன்! பாண்டிய நாட்டிலிருந்து
ஒருபகைவன் முனைத்தனனே! இஃதென்னை? நான் எந்தக்
காரியஞ் செய்யத்தொடங்கினாலு மதற்கிடையூறுக ளொ
ன்றன்மேலொன்றாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன!—

(பாடுகின்றான்.)

*“ஆகுஞ் சமயத்தார்க் காள்வினையும் வேண்டாவாம்
போகும் பொறியார் புரிவும் பயமின்றே
யேகன் மலைநாட வென்செய்தாங் கென்பெறினு
மாகாதார்க் காகுவ தில்.” (கருஉ)

என்பது என்விடயத்தி லுண்மையாகவே யிருக்கின்றது!
சீ! சீ!! யா னிந்தமாதிரியெல்லாம் யோசித்துக்கொண்
டிருந்தா லொருநாளும் காரியங் கைகூடாது. ஆதலால்,
ஏ! சுகசரீரா! நீயொன்றுக்கும் பயப்படாதே! உன்காரி
யத்தை நடத்து!—இவ்விருவர்களுய் தொலைத்தாற்றா
ணுனக்கு நல்லது! அல்லாக்கா லுன்காரியம் நிறைவேற
மாட்டாது!—எப்படி யிருப்பினும் முதலிற் குலாந்தக
னைத் தொலைத்து விடுதல் மேலானது!—அஃதெனக்
கெவ்வளவோ வெளிதான காரியம்!—[மௌனம்] சீ! சீ!!
யானெதற்காக வீணே குலாந்தகனைக் கொல்லவேண்டும்?
அவனைப்பற்றித்தான் மகாராசா சுத்தமூடனென்று என்
ணங் கொண் டிருக்கின்றனரே!—இருந்தாலு மவனைத்

தொலைக்கத்தான் வேண்டும்! யானெவ்வளவு இனையனா யிருக்கின்றேன்! என்னைக் கிழவனென்கின்றான்! யான் கலாவதியைப்போலப் பத்து மனைவியரை மணந்துகொண்டு வைத்தாளச் சத்தியுள்ளவனா யிருக்கின்றேன்! அத்தன்மைய வெனக்கு நாற்பது வயதானதனாலே யென்னை குறைவு? நாற்பதில் நிரட்டியாயினாற்றா நென்னை குறைவு?—ஆகா! இவ்வளவும் யானந்தப்பயல் குலாந்தகனிடம் முன்னொருநாட் சொன்னதனாலே யல்லவா நேரிட்டன! யானென்னை மூடத்தனஞ்செய்தேன்! இன்னும் யானவனிடத்திற் சொல்லியிருக்கின்ற பல இரகசியங்களையும் வெளியிட்டு விடுவானாகிற் கேடுகள் மேன்மேலுங் கிளைக்குமே!—அதற்கென்செய்வது?—[மௌனம்.] இனியொரு கணமேனும் யோசனைசெய்யக்கூடாது. அந்தக் குலாந்தகப்பயலை யெப்படியாவது கொன்றே தீர்க்கவேண்டும்! இதுகாறு மென்னை விரோதித்துக்கொண்டவரு ளொருவனாவது உயிர்தப்பினதில்லை! என்னோடு மாறுபட்டு என்னைக் காணாது மனோமோகிரி வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்த,

கானப் பிரியனை வானுல கனுப்பினேன்!
 விருபா அக்கனை விண்ணுல கேற்றினேன்!
 குருப ராமனைக் குத்திக் கொன்றனென்!
 கமல நாதினைச் சமன்விருந் தாக்கினேன்!
 நட்டுவர் தலைவ னாகனை மாளிகை
 -கட்டிக் கொடுத்த குட்டிச் செட்டியை
 மர்த்தனஞ் செய்து மறலிபால் விடுத்தேன்! (கருந்)

அப்படியிருக்க, எனக்குப் பகைவனாய்வந்த வக்குலாந்தகப்பயலைக் கொல்லாமல் விடுவேனோ?—அவனைக் கொன்றாலன்றி யென் னெண்ணஞ் சித்தியாது! பார்த்துக்கொள்வேன்!
 [சுகசரீரன் போகின்றான்.]

நான்காங்களம்.

இடம்: சோழ னரண்மனையி லாத்தாந
மண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: விகடவசநன், குலாந்தகன்.

விகடவசநன்:—ஏடா! குலாந்தகா! மகாராஜா வுன்னைக்கேட்
டா லென்னேடா சொல்வாய்?

குலாந்தகன்:—அவன்றா னந்த மதுரை வீரன் கலாவதியை
முத்தமிட்டானென்பேன்!

விகடவசநன்:—ஓ! ஓ!! அங்ஙனஞ் சொல்வையேற் காரியங்
கெட்டுப்போகும். ஏனெனில் நீயவன் உடையைத் தரித்
துக்கொண்டு கலாவதியினிடஞ் சென்றபோதினு முன்னை
யம்மதுரை வீரனென்று அவள் நினைக்கமாட்டாள்!

குலாந்தகன்:—ஆமாமாம். இப்பொழுதுதான் றெரிந்தது!!—
சிறைச்சாலையி லிருக்கிறவ னிங்கெங்கே வந்தானென்று
நினைப்பாள்! ஆகையினாலே முத்தமிடவில்லை யென்பேன்!
முத்தமிடவில்லை யென்பேன்!!

விகடவசநன்:—இஃதென்னை! இவன் எங்களப்பன் குதிரிற்கு
ளில்லை யென்பான் போலும்! (குலாந்தகனை நோக்கி)
அடே! நீ யிதைக்குறித் தொன்றுஞ் சொல்லாதே! எங்
கள் வீட்டில் மதுரையினின்றும் போந்தவர் இருவருள
ரென்று மாத்திரஞ் சொல். அதற்கப்புறம் ஒன்றுஞ்
சொல்லாதே! முத்தமிட்ட சங்கதியைப்பற்றிய பேச்சை
யே யெடாதே!

குலாந்தகன்:—இல்லை, இல்லை. எடுக்கவில்லை.—ஆனாலும் அந்
தப்பயல் முத்தமிட்டானே! அதை விட்டுவிடலாமா?—

விகடவசநன்:—சரி. உனக்குக் கலாவதி வேண்டுமா வேண்
டாமா?

தலாந்தகன் :—வேண்டும்! வேண்டும்!! வேண்டும்!!!

விகடவசநன் :—அப்படியாயி னவர்க ளிருவரும் முத்தமிட்ட சமாசாரத்தையே யெடுக்கக்கூடாது!

தலாந்தகன் :—இல்லை. இல்லை.

சயதுங்கனு மேதாநிதியு மற்றைய ஆத்தானிகரும்
வருகின்றார்கள்.

(அவர்கள் தத்தம் நிலைமைக்கேற்றபடி யிருக்கின்றனர்.)

சயதுங்கன் :—என்ன மேதாநிதியாரே! அவர்களே னின்னும்
வரவில்லை?

மேதாநிதி :—அதற்காகத்தான் நம்முடைய சகசரீரர் போ
யிருக்கின்றனர்! இதோ வந்துவிடுவார்கள்!.

சயதுங்கன் :—என்ன * விகடவசநரே! மௌனமா யிருக்கின்
றீர்? உமக்கென்ன? உடம்பு செவ்வையிலையோ? ஏதோ
ஒருடாதிரியா யிருக்கின்றீரே!

விகடவசநன் :—விகடனிடத்திலே வசனமேது?—என்னைத்
தான் சரீரமற்றவ னென்கின்றீர்களே! பின்னே யுடம்பு
செவ்வை யில்லையோ வென்று கேட்பானேன்? உடம்பு
செவ்வை யில்லைதான்!

சயதுங்கன் :—அப்படியாயின் றீர் அநங்கனே?

விகடவசநன் :—இல்லை. அவனுக்கும் மேலானவனே! அவன்
சிவபிரானென்று பாராது மலர்க்கணைகளை யெய்து உட
லிழந்தான்! யான் மகாராஜாவென்று பாராது சொல்
லம்புகளை யெய்துகொண்டு சும்மா இருக்கின்றேன்.

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

* 'விகட' என்றதன்கணுள்ள ககாரத்தை முதற்ககாரம்
போல வலித்து உச்சரிப்பது மூன்றாக் ககாரம்போல மெலித்து
உச்சரிக்கின்றனன், அதுபற்றிப் பொருள் வேறுபடல் காண்க.

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனுஞ் சுகசரீரனும்
வருகின்றனர்.

சிதாநந்தன்:—(பாடுகின்றான்.)

வந்தனம் வந்தனஞ் சோழ மன்னவ!

எந்தமை யழைத்த காரிய மியாதோ? (கருசு)

(சிரஞ் சிறிது குனிகின்றான்.)

சயதுங்கள்:—வம்மின். இப்படி யிருமின். நீவிரிருவிரு மெமது
பகையரசனாகிய பாண்டியனது நாட்டுப் போர்வீரரென
நமது மந்திரியார் சொல்லத் தேர்ந்தனம். எமது நாட்
டினு ளெமதுபகை நாட்டாரெவரும் வரக்கூடாதென்று
நீடெலாம் பறைசாற்றியிருப்ப, நீவிரிருவீரும் அவ்வுத்
தர வினைக்கடந்து வந்துவிட்டீர்களாயினு மெமது மந்திரி
யார் மேதாநிதியவர்கள் நும்மிருவரையுங் குறித்து மிகவு
முயர்வாகச் சொல்லுதலினாலே நும்மிருவர்குற்றத்தையும்
பொறுக்கின்றனம்!

சுகசரீரன்:—(ஆச்சரியத்துடன்) பொறுக்கின்றனம்! பொ
றுக்கவே கூடாது! மகாராசா! இவர்கள் மிகப்பொல்லா
தவர்கள்! பாண்டி நாட்டாரெலாம் பரமதுட்டர்கள்!

சிதாநந்தன்:—(சுகசரீரனைவெகுண்டுநோக்கி) என்சொராய்?
தியோய்! எம்மை யின்னர் இத்தகையரென் றறிதி
லாது இவ்வாறு தூஷித்த வன்மன் சிரத்தை வீரபத்திரக்
கடவுள் சிவபெருமானைப் பழித்த தக்கன் றலையைக்
கொய்தாங்கு கொய்கின்றேன்! பார்!

(வானையோச்சி யெழுதலுஞ் சுகசரீரன் எழுந்தேர்டி
மந்திரியார் பின்புறம்பயந்து நிற்கின்றான்.)

லீகடவசநன்:—ஐயா! ஐயா!! இவர்குகசரீரர்! இவரின்னும்
பலமாதர் சுகங்களை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்
றனர்! இப்போ தென்னவஞ்செய்து வையாதீர்!—

(சிதாநந்தனைப் பிடித்துக்கொள்கின்றான்.)

சீதாநந்தன்:—விடுமின். அப்பயலுக்குப் செய்கின்றேம்வழி!—

சத்தியப்பிரியன்:—என்னப்பா? நீயிவ்வாறு செய்வது நியாயமன்று. விடு. விடு. — (பாடுகின்றான்.)

* “கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடியசெய் தாளைப்
பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால்” (க௫௫)

ஆதலின்யானோனு மொருபேதை யென்னவாவது சொன்னால் அவற்றிற்கெல்லாம் மகா புத்திமானாகிய நீ கோபங்கோடலாகுமோ— (பாடுகின்றான்.)

* “ஆய்ந்த வறிவின ரல்லாதார் பல்லுரைக்குக்
காய்ந்தெதிர் சொல்லுபவோ கற்றறிந்தார்” (க௫௬)

(சீதாநந்தன் கோபந்தணிகின்றான்.)

மேதாநிதி:—ஏ! சுகசரீரோ! இன்றைக் கும்மைப்பிடித்த புண்ணியமேதோ இருந்து பிழைத்தீர்! போம்!

சுகசரீரன்:— எனக்குப் பயமாயிருக்கின்றது! யானிங்கேதா னிருப்பேன்!

முதலாத்தானிகள்:—சரி. அதற்கென்ன? இங்கேயே யிருமே.

சயதுங்கள்:—(சுகசரீரனைநோக்கி)என்ன சுகசரீரோ! இன்றைக்கு நீர் பைத்தியம்பிடித்தவர்போலு மாரம்பித்தீர்!

சுகசரீரன்:— யானப்படி யென்னசொன்னேன்? மகாராசா!
“பொல்லாதவர்கள்” என்றுதானே சொன்னேன்! அதற்காக என்னைக் கொல்லத்தொடங்கி விடுகிறதா?

சயதுங்கள்:—சரி. சரி. நீர் பேசாதிரும். (திரும்பிச்சீதாநந்தனைநோக்கி) அதுநிற்க. நாமது செய்கை மிகவும் நன்று! நீவிர் நமது சுகசரீரப் பிரபுவவர்கள் ஏதோ சொல்விட்டனொன்று அவர்மீது கோபமூண்டு அவரைக்கொல்லுதற்கெழுந்தீர்! மகாராசாவவர்க ளிருக்கின்றனரோ யென்று

* பழமொழி.

சிறிதேனும் யோசித்தீரல்லீர் ! இஃதொரு புறமி ருக்க இன்னும் நீரொமது குமாரத்தி கலாவதியைப் பெறுவதற்கு இஷ்டமாயின் அங்கிசான்றாய்ப் பெறுதலை விடுத்துக் கள வுழியாய்ப் பெறுவான் கருதியடாத காரியஞ் செய்தீரொ ன்று நமது மந்திரியார் குமாரர் குலாந்தகர் சொல்லுகின் றனரே. அதுமெய்தானே?—

(விகடவசநன் குலாந்தகனை யெழுப்பிவிடுகின்றனன்.)

தலாந்தகன்:—இல்லை. இல்லை. மகாராசா ! அவரடாதகாரிய மொன்றுஞ் செய்யவில்லை!—

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

விகடவசநன்:—ஐய கனவான்களே ! நகையாதீர் ! நகைத்தீர் களோ நய்து குலாந்தகர் உண்மையையுரைத்து விடுவார்! பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

சயதுங்கள்:— என்ன குலாந்தகரே ! நேற்றொன்று சொன் னீர் ! இன்றைக்கொன்று சொல்லுகின்றீரே !

தலாந்தகன்:— ஆமாம். மகாராசா ! நேற்றுச் சொன்னது மெய் ! இன்று சொன்னது பொய் !

விகடவசநன்:—அடே ! யென்னையா குழறுகின்றீர் ?

தலாந்தகன்:—ஐயா ! விகடவசநரே ! கொஞ்சம் பொறும் ! இடோ சரியாய்ச்சொல்லி விடுகின்றேன்.— (சயதுங்களை நோக்கி) மகாராசா ! நேற்றுச்சொன்னது மெய் ! இன்று சொன்னது பொய் !

விகடவசநன்:—திரும்பவும் குழறுகின்றீரே !

சயதுங்கள்:—இஃதென்னை குலாந்தகரே !

தலாந்தகன்:—ஆமாம். இன்றைக்குச் சொன்னதுதான் மகா ராசா மெய் !

சயதுங்கள்:— சரி. சரி. வெகு நன்றாயிருக்கின்றது!— இஃ தெப்படி யிருப்பினு மிருக்கட்டும். ஏ!பாண்டியவீரர்கள்!

இதனுண்மை யிப்படியிருப்ப, நீவிரிருவிரு மெமதுநாட்
டினு ளெமது அதுமதியன்றிப் போந்தமையினும், சுக
சரீரணா நீவீர்கொல்லுதற் கெழுந்தமையினும் மெம்மொடு
மற்போர் புரியவேண்டும். அதன்கண், நீவீர் தோற்றுப்
போவீர்களாயின், தோற்றதற் கடையாளமாக நீவிருமது
சிகைகளை யிழக்கவேண்டிவரும். மற்றைப்படி வெல்வீர்க
ளாயின் நும்மை யெமதுநாட்டுச் சேனாபதியாக்கி விடு
கின்றேம். அப்படிச்செய்ய வுமக்கு விருப்பமில்லையாயின்,
இப்பொழுதே யெமதுநாட்டினை விட்டகல வேண்டும்.
அதுவு மெமது மந்திரியார் மேதாநிதியாருக் காகச் செய்
கின்றேம்! இவ்விரண்டினி லுமக்கெது செய்யச் சம்மதம்?

சத்தியப்பிரியன்:—யாங்கள் சிறிதுயோசனை செய்த பின்னர்ச்
சொல்லுகின்றோம்.

சீதாநந்தன்:—அற்றன்று. இதற் காலோசனையென்?—

(பாடுகின்றான்.)

மல்லயுத்த மாவீர வள்ளால் சயதுங்க
வல்லவனே வண்சோழ மன்னவனே—தொல்லுதம்யா
மெப்பொழுது போர்நிகழு மென்றிருப்பே மா தலின
னிப்பொழுதுஞ் சன்னத்த மே. (௧௫௭)

ஆதலிற் சமுகத்தி னுத்தரவினைத் தானெதிர்பார்க்கின்
றேம்!—

சயதுங்கள்:—(கம்பீரத்துடன்) அப்படியாயின் நாளை மாலைப்
பாலியாற்றிற்கும் வேகவதி யாற்றிற்கும் நடுவனுள்ள
வெளியிடத்திற்குத் தவறாதுவந்து சேர்மின் அவ்விடத்தில்
யாம் யுத்தஞ் செய்வோம்!

சீதாநந்தன்:—ஆ! அங்கனமே! அதற்கொரு தடையுமில்லை.

சயதுங்கள்:—அப்படியாயின் நீங்களிப்போது போகலாம்.

[சீதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் போகின்றனர்.]

என்னமேதாநிதியாரோ! இவ்விருவரும் நல்லதையசாலிகளா யிருக்கின்றனர்! யாம் 'மல்லயுத்த மகாவீர சயதுங்க சோழர்' எனப் பட்டம் படைத்திருக்கின்றனம், அத்தகைய சீர்த்திவாய்ந்த நம்மைக்கண்டும் அஞ்சாது வெகுதைய மாக யுத்தஞ்செய்வோமென் றொத்துக் கெண்டனரோ! என்னவோ? பார்ப்போம்.

மேதாநிதி:— அவர்கள் இதில்மாத்திரமன்று; சகலசாஸ்திரங்களினும் வல்லுநர்! அவர்களது கல்விக்கேற்றபடி அன்பு, ஒழுக்கம், புத்தி, அழகு எல்லா மவர்களிடத்திற் குடி கொண்டிருக்கின்றன! அத்துணைச் சிறப்புடையோர் தங்களோடு யுத்தஞ்செய்து தோற்பாரால் அஃததிசயமேயன்றித் தங்களை யவர்கள் வெல்வாரோ லஃததிசயமே யன்று.

சுகசரீரன்:— அப்படியா நினைக்கின்றீர்கள்? நம்முடைய மகாராசாவுக்குமுன்னரவர்கள் கொதுகுக எல்லவோ? அவர்களிருவருஞ் சிகையிழந்தபின்ன ரன்றோ சொல்லப்போகின்றேன்!—

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) அவர்கள் கொதுகுகளோ அல்லது நம்முடைய மகாராஜாதான் கொதுகோ என்பது நாளை மாலைத்தானே தெரியும்!

சயதுங்கன்:—என்ன? விகடவசநரோ! நீருமக்குள்ளே ஏதோ பேசிக்கொண் டிருக்கின்றீர் போலுந் தோன்றுகின்றதே!

விகடவசநன்:—அப்படி யொன்றுமில்லை. நம்முடைய சுகசரீரதுபுத்திசாலித்தனத்திற்காகச் சந்தோஷப்பட்டு, ஏதோ அவருக்குப் பலமாய்ப் பிடித்திருக்கின்ற தென்றேன்! அது தான். மகாராஜா!

சயதுங்கன்:— என்னபிடித்திருக்கின்றது? பைத்தியந்தான்! வேறென்னை?

(சயதுங்கனெழுவும் யாவரு மெழுகின்றனர்.)

ஏன்மந்திரியாரோ! நீங்களே னுமதுகுமாரன் குலாந்தகனைப் பற்றிக் கவனியா திருக்கின்றீர்? நீவிரிப்படி யிருக்கக் கூடாது! முன்னிருந்ததைக்காட்டிலு மிப்போது அதிக மாயிருக்கின்றதுபோலத் தோன்றுகின்றதே!

(சயதுங்கள் நடக்கின்றன.)

[குலாந்தகன் மெதுவாய்ப்போய் விடுகின்றன்.

மேதாநிதி:—நமதரண்மனை வைத்தியர் அகோபலர்தாம் பார்க்கின்றனர். எங்கும் வெளியேபோகாதிருப்பிற் சீக்கிரஞ் செளக்கியமாகு மென்கின்றனர்! அவனதைத்தான் கவனிக்கிறவழியா யில்லை!—

சயதுங்கள்:—நாம் சொல்லுகின்றே மவனுக்கு. எங்கே? அவனெங்கே காண்கிலம்!

முதலாத்தானிகள்:— அவரப்பொழுதே போய்விட்டனோ!—

விகடவசநன்:—இவற்றிலெல்லா மவர் புத்திசாலிதாம்!

சயதுங்கள்:—ஐயா! மேதாநிதியாரோ! நீங்களவனை நம்மிடத்திற் கனுப்புமின்.

மேதாநிதி:—ஆ! அப்படியே செய்கின்றேனீ!—

[யாவரும் போகின்றனர்.

ஐந்தாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையி
னந்தப்புரம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சுகசரீரன், மனோமோகிரி.

சுகசரீரன்:— அம்மா! யான் மந்திரிமகன் குலாந்தகனுக்கன் றே பயந்திருந்தேன்! இப்பொழு தவனிலும் டெரியபகை வனெருவன் முனைத்திருக்கின்றனன். அவனுங் கலாவதி

யுங் கா தல்கொண்டு ஒருவர்க் கொருவர் முத்தமிட்டுக் கொள்ளுகின்றனராம்.

மநோமோகிநி:—அஃதுண்மைதானென்று தெரிகின்றது. யானும் நீர்சொன்ன மாதிரியாகவே கேள்விப்பட்டேன்! நம்ம மரகதம்வந்து மந்திரிமகன் குலாந்தகன் அவர்களிருவருமப்படிச் செய்ததைப்பார்த்ததாக மகாராசா வவர்களிடஞ் சொன்னானென்று சொன்னாள்! சிறிதுநேரத்திற் கெல்லா மரசரு மென்னிட மிதைப்பற்றிக் கூறினார்.

ககசரீரன்:— அதனாலே யேதாவது நமக்குக் கேடுண்டாகுமோ? ஏனம்மா?

மநோமோகிநி:— இவையெல்லாம் அற்பகாரியமென்று விட்டுத் தள்ளாம லென்னவெல்லாமோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்! அவளென்ன வேண்டுமென்றாலுஞ் செய்துகொள்ளட்டும். நீரோன் பயப்படுகின்றீர்? உமக்கென்ன? எப்படியாவது உம்முடைய காரியம் முடிகின்றது. யானவளை யெப்படியாவது சரிப்படுத்திவிடுகின்றேன். இந்தக் காரியத்திற்கோ இவ்வளவுயோசனை?

ககசரீரன்:— நீங்க ளெப்படியாவது சரிப்படுத்திவிடுவீர்கள். அதற்காட்சேப மொன்றுமில்லை.— [மௌனம்] இருந்தாலும் அம்மதுவைரனையுங் குலாந்தகனையுந் தொலைத்து விட்டால் அதுமிகவும் நல்லதென்று நினைக்கின்றேன்!

மநோமோகிநி:—ஃஃ!! அஃதாசுமா? மகாபாவமன்றா? என்னமுழுதிப் போகின்றனவென்று இவ்வாறு தூர்க்கிருத்தியஞ் செய்வதற் கெண்ணங் கொள்ளுகின்றீர்! வேண்டாம்! வேண்டாம்!!—

ககசரீரன்:— வேண்டாமென்றா லாகிறதா? இக்காரியங்களிலெல்லாம் பாவடிண்ணியம் பார்த்து முடியாது! என்னவோ முரட்டடியாயடிக்கவேண்டிவதுதான். அம்மா!

மநோமோகிநி: — அஃதென்னே? என்னைக்கேளாதீர்! இவையெல்லாமும்மபாடு, யானிவ்விடயங்களைப் பற்றிப் பேசவுமெனக்கு நாவெழாது; எனக்குத் தெரியவுந் தெரியாது! உமதிஷ்டம். எப்படியாவது செய்யும்!—

சுகசரீரன்:—அப்படிச் சொல்லப்படாதம்மா! அம்மதுவைவீரனைத் தொலைத்தால் மகாராசாவுக்குக்கூடக் கொஞ்சம் சந்தோஷமாயிருக்கும். ஏனென்றால் அவன் நம்ம மகாராசாவோடுகூடக் கொஞ்சமேனு மரியாதையில்லாமல் மல்லயுத்தஞ் செய்கிறேனென்று மிகவு மகங்காரமாய்க் கூறினான்! என்னையுந் சபாமண்டபத்திலே வாளோச்சிக் கொல்லவந்தான்! நல்லவேளை விகடவசநரிருந்து காப்பாற்றினார்! இல்லாவிட்டால் நென்னைக் சூத்திக்கொன்றேயிருப்பான்!—ஆகையினாலே அவனைத்தான் முதலிற் கொல்லப்போகின்றேன்!—

மநோமோகிநி: — மகாராசாவோடுகூட மற்போர்புரியும் வன்மைவாய்ந்த பிரபலவீரனை நீவிரோ கொல்லப்போகின்றீர்? ஏனையா வீண் மநோராச்சியமெல்லாம் பண்ணுகின்றீர்? உம்மாலே யந்தக்காரியஞ் செய்து முடிப்பதற்குக் கூடாது. வேண்டாம்! வேண்டாம்!! இட்பொழுதே சொன்னேன்! கொல்லப்போய்க் கொலையுண்டிவாராதீர்!— அவ்வெண்ணத்தை விட்டுவிடும்! விட்டுவிடும்!! இவையெல்லாம் நம்மாலாகாத காரியங்கள்! பார்த்துக்கொள்ளும்!

சுகசரீரன்:— யானவனுக் கெதிரோபோய்க் கொல்லுவேனென்று நினைத்தீர்களோ?—யானொளித்துக்கொண்டிருந்து சமயம்பார்த்துக் குத்திவிடுகின்றேன்!

மநோமோகிநி: — சொல்ல வேண்டியதில்லை யமது வீரத்தனம்! அப்படிச் செய்தாற்றான் உம்மைக்காட்டிலும் பெரிய சுத்தவீரர் இவ்வுலகில்லை யென்பார்கள். போம் ஐயா போம்! கிணைத்தண்டு பிடுங்க ஏலேலப்பாட்டோ?—இப்பேதைக் கலாவதியை யடைவதற்குக் கொலையுந் செய்ய

வேண்டுமா?—யான் முடித்துவைக்கின்றேன். நீர் பேசா திருமையா!— (பாடுகின்றார்.)

* “மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புக் காவலன் காவ லன்றித் தங்கா.” (கருஅ)

என்பது நீரறியாத தன்மே.

சுகசீரன்: — ஆமாம். தாங்களவனைப் பலவந்தமாய் எனக்கு மணஞ்செய்துவைத்தாலு மவளோடு யானெப்பொழுதும் இன்புற்றிருக்கக் கூடுமோ? ஆதலாம் றானவர்களைத் தொலைக்கவேண்டு மென்கின்றேன்.

மநோமோகிநி:— அடையென்னையா! ஒருபுருடனை மணந்து கொண்டபின்னர் மறுபுருடனை மனத்திலெண்ணவுங் கூடுமோ? அப்படியிருக்க மறுபுருடனை மணந்துகொண்டாலதனினு மிழிந்ததுண்டோ? அப்பொழுது கற்பழிந்து போகாதோ? அப்படிப்பட்டவ னென்னைப்போல விலைமக ளாகவே யிருப்பாள்!—

சுகசீரன்: — இந்தக்காலத்திலே கற்பாவது கிற்பாவது! எல்லாம் பிறருக்குத் தெரியாதிருந்தாற் கற்புத்தான்!

மநோமோகிநி:—ஓ!ஓ!! அப்படிச் சொல்லாதீர்!—மற்றைப் படி அதனென்ன விப்போது?

சுகசீரன்:—அதுதான் நானவர்களைத் தொலைக்கவேண்டுமென்கின்றேனே!—

மரகதம்வருகின்றார்.

மரகதம்:—அம்மா! மகாராசா வவர்கள் வருகின்றார்!—

மநோமோகிநி:—அப்படியானால் சுகசீரனோ! நீருத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளும்!— வேண்டாமென்றாலும் உமக்கு மன வருத்தம். இவ்வுடமெப்படியோ அப்படிச் செய்யும். போம்.

குகசரீரன்:—(தனக்குள்) பிறரைத் துணைவேண்டினு லிப்படித் தான் முடிசின்றது. ஆகையால், (பாடுகின்றான்.)

* “எமக்குத் துணையாவார் வேண்டுமென் றெண்ணித் தமக்குத் துணையாவார் தாந்தெரிதல் வேண்டா பிறர்க்குப் பிறர்செய்வ துண்டோமற் றில்லை தமக்கு மருத்துவர் தாம்.” (கருக)

[குகசரீரன் போகின்றான்.

மநோமோகிநி: — (தனக்குள்) பயித்தியக்கார மனிதன் ! இவன் அரசனுறவினனாம்! இவனே அரசன் மருகனாவான்? என்ன அசாத்திய யோசனையெல்லாம் யோசிக்கின்றான் ! இவையெல்லாம் கைகூடுமோ ? மூலையி லொளித்துக்கொ ண்டிருந்து கொல்வேனென்கின்றான் ! அவனிவனைப்போ லெத்தனையோ மடங்கு சாமர்த்தியமுடையனா யிருப் பான் ! ஒருவேளை அம்மதரைவீரனை வெல்லவேண்டு மெ ன்று லேதாவது தந்திரத்தினாலே வெல்லவேண்டுமேயன் றி வேறெதனாலும் முடியாது ! இவையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளாமல் என்னவோ பைத்தியம் பிடித்தவன்போ லக் குழறுகின்றான் ! காமத்துக்குக் கண்ணேது?—

சயதுங்கள் வருகின்றான்.

(மநோமோகிநி யெழுகின்றான்.)

சயதுங்கள்:—எம்மின்பத்தையலே ! மநோமோகிரீ ! என்ன? உன்முகமொளி மழுங்கியிருக்கின்றது ! அதைப்பார்க்கும் போது நீயேதோ சிந்தனைசெய்துகொண் டிருந்தனைபோ லுங் காணப்படுகின்றதே !

மநோமோகிநி:—என்னரசர்க்கரசே ! எனக்கென்ன மனவரு த்த மிருக்கின்றன ? ஒன்றுமில்லை! — ஆனலின்மைக்கு அந்த மதுரைவீரன் றங்களை யொருபொருட்டாக எண்ணு மல் மிகவு மலட்சியமாய்த் தங்களோடு மல்லயுத்தஞ் செய்

வதாக ஒத்துக்கொண்டா நென்பதைக் கேள்வியுற்றது
முதலென் மனமேதோ சஞ்சலப்படுகின்றது!—

சயதுங்கள்:— இதற்காகவோ நீ சஞ்சலப்படுகின்றனை?—இத
ற்குச் சஞ்சலமும் வேண்டுமோ? விட்டுவிடு! சுத்தவீரர்
சயதுங்கரைச் சேர்ந்தஞ் சஞ்சலமா?—என் செல்வமே!
மநோமோகிரீ! எல்லாமீசன் கற்பித்தவாரே முடியும்!—

(பாடுகின்றான்.)

ஆதியி லீசன்றா னமைத்த வாறன்றி
யேதும்வே ருகியீண் டியலற் றாலதோ
முதறி வுடையவென் முத்த வாணகைக்
காதலி யேயெந்தங் காம வல்லியே!— (க௬௦)

மநோமோகிரீ:— இருந்தாலும் நாம் நம்மாலான முயற்சி
செய்யவேண்டாமோ?—

சயதுங்கள்:— யாமென்ன முயற்சிசெய்ய வேண்டுமென்கின்
றனை!—

மநோமோகிரீ:— என்னவோ தங்களுக்குத் தெரியாதனயா
னென்னசொல்லப் போகின்றேன்?—

சயதுங்கள்:—ஏதோ இன்றைக்கு ஆச்சரியமாய்த்தா னிருக்
கின்றது!— அந்த மழவிளங்குமரன் அறைகூவிப் போன
துமுதல் எமது மனமும் கொஞ்சம் நடுங்கத்தான் நடுங்கு
கின்றது!—

மநோமோகிரீ:— (பாடுகின்றான்.)

(க௬) இராகம் - ரீதிகௌளை. தாளம் - ஏகம்.

ப ல் ல வி.

என்னிறையே யிதுவென் னதிசய
மெல்லாரையும் வென்ற வீரனே,

அ நு ப ல் ல வி.

மன்னர் மன்ன னீயே மதிமாழ் குறினே
மற்றை மாந்த றென்ன மாபாடு படார்? (என்னி)

ச ர ண ம்.

வித்தை கற்றவென் வேந்த னேசுல
மேன்மை வாய்ந்து மிளிர்மற்போர் வல்லனே
சுத்த வீர ரோறே துணையா யடியேன்
றுன்னி நிற்புழியுந் துன்பமுண்டு கொலோ? (என்னி)

என் மனத்தி லென்னையோ வொன்று படுகின்றது! —
அதனைச் சொல்லுகின்றேன். கேளுங்கள். என்னிடத்தி
லொரு மருந்திருக்கின்றது. அதிற் சிறிதுட்கொண்டால்
உடனே யது தன்னை யுட்கொண்டவ ரறிவை மயக்கி
விடும்!—

சயதுங்கள்:— அதைப்பற்றி யிப்போதென்ன?—

மநோமோகிந்:— அதையந்த மதுவாவீரனுக்குக் கொடுத்துட்
கொள்ச் செய்யலாமென்றுதான் பார்த்துகின்றேன்!—

சயதுங்கள்:— அதை யெப்படி நீயவர்களுக்குக் கொடுப்பாய்?

மநோமோகிந்:— இதுதானே ஒருபெரிதான் காரியம்! அதை
வெகு எளிதாய் முடிக்கலாமே!—

சயதுங்கள்:— எப்படி முடிப்பாய்?—

மநோமோகிந்:— யானொரு மகாருவியைப்போல வேடம்
புனைந்து கொண்டு அவர்கள் யுத்தரங்கத்திற்கு வருமுன்
அவர்கள் வரும்வழியி லுட்கார்ந்திருப்பேன்!— அவர்கள்
மிகவும் பக்தியுடையராயிருக்கின்றனர்!— ஆதலாலவர்கள்
என்னைவணங்காமற் போகமாட்டார்கள்! ஆகவேயவர்கள்
என்னிடம்வந்து வணங்கினவுடனே யவர்களையாசீர்வாதம்
பண்ணி யிந்தமருந்துப் பெட்டியை யவர்களிடங்கொடுத்தி

து “ நீங்கள்யுத்தவீரர்கள் போற்காணப் படுகின்றதனாலே யுத்தத்திற்குப் போகிறதற்குமுன் இதனை யுட்கொள்வீர்களாயின் யாவரையுஞ் சயித்துவிடலாம்” என்பேன்! அப்படியேயவர்களும் வாங்கிக்கொள்ளுவார்கள்! இதற்காட்சேபமே யில்லை!

சயதுங்கள் :—அப்படியேயவர்கள் வாங்கிக்கொண்ட பின்னரு மென்னைச்சயித்து விடுவார்களாயின்?—

மநோமோகிநி :—என்னை யிவ்வூரைவிட்டுத் துரத்திவிடுகின்றது!— “

சயதுங்கள் :—எல்லாவற்றிற்கும் நாளைப்பார்ப்பமே யுனதுத்தியின்பஓலை!— (பாடுகின்றான்.)

ஒருமாவிற் பெருமானே: யுனையன்றிக் கதியில்லை
 திருமாலுந் தேடரிய செழுஞ்சோதித் தண்குன்றே
 யிருமானைத் தலையுடலி னிருத்தியதே யன்றியினு
 மொருமானைக் கரத்தினிலே யுகந்தேந்து முத்தமனே! (கசூக)

[இருவரும் போகின்றனர்.]

நான்காம் அங்கம் முற்றிற்று.

அ ங் க ம்—(௩).

முதற்களம்.

இடம் : வயந்தச்சோலை.

காலம் : காலை.

பாத்திரங்கள் : சிதாநந்தன், கலாவதி.

சிதாநந்தன் :—என்னருமைச் சந்தரவல்லீ!—(முத்தமிட்டு) நீ யேன் மனவருத்தப்படுகின்றன? (பாடுகின்றான்.)

ஏடு துற்றந லேரயி லெற்கே

மாடு சான்றதென் மாமணி ரங்கத்

தாடு வானரு டானுள காறுங்

கூடு தீங்கெனே கூறுதி மஞ்ஞாய்! (ககூஉ)

யான் நினது தந்தையாரோடு போர்புரிந்து தோற்பே னென் றெண்ணினையோ?—

கலாவதி :—என்னுயிர்த் தலைவனே! மாவீரவழுதியர்குல தில கமாகிய நின்னைக்கண்டவர்களே சுத்தவீரர்களாவார்களா யின், நின்னையே நாயகனாகப் பெற்றயான் எவ்வளவு மன வுறுதியுள்ளவளா யிருக்கவேண்டுமென்பதை நீயே யுண ர்ந்துகொள். யான்மனவருத்தப் படுவதற்குக் காரணம் நீ தோற்பாயென்பதன்று; மற்றென் றந்தையார்க்கு மற் போரினிற் கைகாலொடிதற்கேடுவாராதிருக்க வேண்டுமே யென்பதுதான்! மற்றைப்படி வேறன்று!

சிதாநந்தன் :—என்னன்பே! அமுதே! ஆருயிரே! என்னையங் வளவிரக்க மிலானென்றெண்ணினையோ? நின்றந்தையார் சயதுங்கரெனது மாமனரல்லரோ? இவ்விடயத்தில் நீ விரும்பியவண்ணமே செய்கின்றேன்! நீயவருடன் போர் செய்தல்வேண்டாமென்றாலும் நின்றாவிடுகின்றேன்!—

(பாடுகின்றான்.)

கந்தரகலாவதியென்றுயசுருமாரீ
 கந்தரமெனுகுழலி காமரசவல்லீ
 பந்திணைநி கர்த்திபியோதரியம்பா
 யிந்துவதனெயெனவி யற்றிபிதல் வேண்டும்? (ககூ)

கலாவதி:—எனையாளுந்தலைவனே! (பாடுகின்றாள்.)

கமலத் தனிம்பெரிய கண்டருறுவானே
 குமரன் றனைப்பொருவு கோதில்குணவானே
 விமலம் பொருந்தியவென் வீரர்பெருமானே
 சமரஞ் செயற்கவெனச் சாற்றுநரும் யானே? (ககூ)

சுத்தவீரனாகிய நின்னைமற்போர்புரிய வேண்டாமென்ப
 வள் அறிவல்லியேயல்லளோ? அப்படிச் சொல்வேனாயின்
 யான் சிதாநந்தர்தலைவி யென்பதற்கும் சயதுங்கர் மகளை
 ன்பதற்கும் உரியவளல்லேன்!— மற்று நீங்களிருவரும்
 போர்புரியவேண்டியது இன்றுமாலையன்றோ? இடமெவ
 ணைப்பட்டிளது?

சிதாநந்தன்:—ஆமாம். இன்றுமாலையான்! போர்புரியுமிட
 மென்னையேர் பாலிக்கும் வேகவதிக்கும் நடுவணுள்ள
 யாற்றிடைக்குறையாம்! போர்முடிந்ததும் இவ்விடத்தில்
 நின்னைச்சந்திப்பேன்! தவறாது வந்திருப்பாயென்றே யெ
 ண்ணுகின்றேன்!

கலாவதி:—ஆ! அவ்வணமே யிவ்விடம் வந்திருக்கின்றேன்.
 தவறுவேனோ? (பாடுகின்றாள்.)

(கசு) இராகம் - பியாக். தாளம் - ருபகம்.

என்றன் கோவே யீண்டு நின்னை யினிதிற் காண்பனூல்
 வென்ற பின்ன ரோடி வாராய் வெற்றி வேந்தனே!

கோம கனே நாமி ரண்டு பேருங் கூடியே
 டெய முற்றி ரூத்தற் கென்னை யோசொல் தாமதம்?

என்னின்பவள்ளலே! இனிநாமிப்படி யிருப்பது நியாய
மன்றே! (பாடுகின்றான்.)

(கரு) இராகம் - நாட்டைக்குறிஞ்சி. தாளம் - சாப்பு.

ப ல் ல வி.

மன்னவர்க்கு மன்னனே வளர்புய மந்தரனே
மதிசூலத்தில் வயங்குவய சந்தரனே

அ நு ப ல் ல வி.

இன்னு மேனோ விவ்வா றுண்மை
யென்னை யானு மெழிற்கு மாரனே (மன்ன)

ச ர ண ங் க ள் .

கமலநற் கண்ணினாய் காவலர் கோவே
காரிகை விழிவண்டி கண்டுணும் பூவே
விமலவான் மாக்களுண் மென்பய னாவே
வித்தக வென்னுள மேவிய தேவே (மன்ன)

அகிலமெ லாமர சாளுமென் னாதா
அடியளுன் றுணைவியா யார்தலொன் னாதா
சகலமு மேகற்ற தண்ணளி நீதா
தாமத மென்கொலோ தாமரைப் பாதா (மன்ன)

அண்ண லேயெனை யானு மிறைவனே
யற்பு தப்பர மாநந்த வள்ளலே
வண்ண மார்மணி வாசகர் பாசரம்
வாசிப் போர்மனந் தம்மை வசீகரம்
பண்ணல் போலிது காறும் பழகிய
பாவி யேனெஞ்சம் பைந்தொடி யாழியா
வெண்ணு மூன்றையுங் கொள்ளுகொண்டேகிணு
யிருவ ரும்மினி யின்புற் றிருப்பமே. (ககரு)

சிநாநந்தன்:— ஆம். ஆம். அட்படியேயிருக்கலாம். அதற்குத்
தடையொன்றுமில்லை. யானென் மாமனார் சயதுங்கரை

வென்றாலவரென்னைத் தமது நாட்டுச்சேநாதிபதியாக்குவ
தாகச்சொல்லியிருக்கின்றனர்! அவ்வாறே யான்போரில்
வெற்றியடைந்து சேநாதிபதியாக மாட்டேனோ? அன்றி
யும், (பாடுகின்றான்.)

* “யாயும் யாயும் யாரா கியரோ

வெந்தையு துந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்

யானு நீயு மெவ்வழி யறிந்துஞ்

செம்புலப் பெய்நீர் போல

வன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே.”

(கச்சு)

இவ்வாறு நம்மிருவரையும் தலைப்பெய்து கடைக்கூட்டிய
ஐறைவன் நம்மைப் பிரிக்கவுங் கிற்பனோ?

கலாவதி :—அஃதொருநாளும்மில்லை. அதுநிற்க. எந்தையார்
என் பிரிய நாயகனை யிராசகுமாரனென் றெண்ணுது ஒரு
சாமானிய வீரனென்று நினைத்தனர்போலும்! அல்லாக்
கால் வேறுமாதிரி சொல்லியிருப்பார்!

சிதாநந்தன் :— என் காதலே யுருவாய்ப்போந்த கலாவதி!
(முத்தமிட்டு) வேறென்னை மாதிரி சொல்லியிருப்பார்?
‘என்மகள் கலாவதியைக் கைக்கொள்’ என்று சொல்லி
யிருப்பாரோ? —(கலாவதி புன்னவக செய்தலுஞ் சிதா
நந்தன் கலாவதியைத் தழுவிக்கொண்டு) அதோபார்!
உன்னடைகருத் தோற்ற ஓதிமங்க ளெல்லா முன்னைக்
கண்டு ஓடி யொளிக்கின்றன! (பாடுகின்றான்.)

அஞ்சங்கா ணீவிரென்ற னன்புறுக லாவதியிற்
கஞ்சமெனக் கூறியுமென் னஞ்சுகின்றீர்-கிஞ்சித்தே
யன்னநடை யாலவனை யாதலினுன் வெட்கமுற்றவ்
வன்னப்பேர் பெற்றுமெனு மவ்வார்த்தை-மன்னு
முலக முழுவதுமே யுந்தமைப்பார்த் தெள்ள
விலகி வனந்தனிலே மேவி-யிலகும்

* சூறுந்தொகை.

பதுமா தந்திருந்து பாரினில்யோ கஞ்செய்
வதுமாந்தர் கண்டுமரா ளங்கா-ளிதுவேண்டா
மென்னுமுரை யுன்ன மெனச்சொற்ற தாலுங்கட்
குன்னப்பேர் வைத்துவிட்டா ரோ ? (கசுஎ)

விகடவசநன் வருகின்றான்.

விகடவசநன் :—அதற்கையமில்லை! அதற்கையமில்லை!

கலாவதி :—ஐயா! விகடவசநரே! இங்கேவயந்தச் சோலையி
லேது வந்தது? அத்திப்பூ இன்றுதான் பூத்ததுபோலும்!

விகடவசநன் :—அத்திப்பூவா? கற்பகதருவிற் படர்ந்த காம
வல்லிக் கொடியன்றோ பூத்தது!—அஃதப்படியிருக்க, இங்
கே யிவர்களிடத்திலே யானொருவேலையாய் வந்தேன்!

சிதாநந்தன் :—உம்மிடத்தி லேதையாவேல்? 'வேலை' யென்
கின்றீரே! நீவிர் யாவர் முருகவேளோ?

விகடவசநன் :—இல்லை. இல்லை. யானவர்க்கு மூத்தனன்!
அது நிற்க. நம்முடைய குலாந்தகரிங்கே வந்தனரோ?

கலாவதி :—விகடவசநரே! அவனிங்கு வரவில்லையே! நீரிதற்
காகத்தானோ வந்தீர்? வேறேதாவது காரியமுண்டோ?

விகடவசநன் :—வேறொன்று மில்லையம்மா! இனித் தங்களரு
கிலிருக்கின்ற ராஜகுலராஜவீரர் தங்களைக்கண்டு காதல்
கொள்ளுதற்கு முன்னமேயே யிரண்டு அழகிய மாதரார்
மீது நேசமுற்று அவர்களை மணந்துகொண் டிருக்கின்
றனர்! அதுதவிர இன்னு மிருவரை மணந்துகொள்ள
வும் போகின்றனர்! அவ்வா றிருக்கத் தாங்க ளிவர்மீது
காதல்கொண்டு இவரைமணந்துகொள்வதிற்பயனென்ன?

கலாவதி :—என தானந்தவள்ளலே! (பெருமூச்செறிந்து விம்
மி) இவர் கூறுவதுண்மைதானோ?

சிதாநந்தன் :—(தனக்குள்) இவன் யாவன் இல்லாத வீண்வம்
பெல்வா மிழுத்துவிடுவான்போலும்! என்ன? விகடவசந
ரே! உமக்கேதாவது பைத்தியமுண்டோ?

விகடவசநன் :—எனக்குப் பைத்தியமில்லையையா ! நாமக்குத் தான் சிறிது சித்தப்பிரமை யுண்டுபோலுங் காணப்படுகின்றது! ஏனெனில் நீவி ரிரண்டு ஸ்திரீகளைக் கல்லியாணஞ் செய்துகொண்டது மன்றிப் பொய்யுஞ் சொல்லுகின்றீரே! யானிந்தமாதிரி பொய்சொல்லுஞ் சுத்தவீரர்களை வேறெங்குங் கண்டிலேன்! இஃதென்னை! ஆச்சரியமா யிருக்கின்றதே!

கலாவதி:—என்னுயிர்க் குரிசிலே! எங்கள் விதூடக ரிதூகாறும் பொய்சொன்னவ ரல்லரே! (பெருமூச்செறிக்கின்றான்.)

சீதாநந்தன்:—என்னை யாட்கொண்டதேவீ! அவர் விதூடக ரென்பதையும் விகடவசந ரென்பதையு மறந்து விட்டு இவ்வா றென்மீது கோபங் கொள்ளலாமோ?

(பாடுகின்றான்.)

*“ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர் கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச் செய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின் னானை கடக்கிற்பார் யார்.” (கசஉ)

சுதூர வசந மாருந் தையலே யென்ற னன்பே மதூர முடைய வென்மா மாலினீ செய்ய மாணே யதர மினிய நல்லா னந்தமேய் தேற லாளே யிதர மகளிர் மேலெற் கெண்ணமே யில்லை யில்லை. ()

(கச) இராகம் - தேசிகத்தோடி. தாளம் - ஆதி.

ப ல் ல வி.

தேனி னின்ப நல்கு வாணியென்
மேவி யான கலாவதி

ச ர ண ம்.

கான மாரி பெய்த லுற்றவேன்

காள மாமுகி லாகுவாய்

மானி னீமகிழ் கூர்தி வேறே

மாத ராரை நினைத்திலேன்

(தேனி)

(விகடவசநரை நோக்கி) என்ன? விகடவசநரே! இப்படிச் செய்வ துமக்குத் தகுதியன்று!

விகடவசநன் :—என்ன அம்மா! இவரிரண்டு பெண்டிரை விவாகஞ்செய்து கொண்டதென்னையோ வுண்மைதான்! அந்தப் பெண்டி ரின்னின்னவரென்று வேண்டுமென்ற லுஞ் சொல்லுகின்றேன்!—ஏனையா நீவிர் நாமகனையும் வெற்றித்திருவையு முன்னரே மணந்துகொண்டிலீரோ?

(யாவரும் நகைக்கின்றனர்.)

சீதாநந்தன் :—நன்று! நன்று!! மிகவும் நன்று!!!

(பாடுகின்றான்.)

இடையறு தனத்தபே ரிளம்பெட் தேர்தலின்

மடந்தையர் தாளுதை மாட்சித் தாதல்போன்

மடமைசா லரசிகர் மகிழ்வின் மாண்புதே

ரடலிர சிகரம ராற்ற நன்றரோ.

(௧௭0)

கலாவதி :—இதுவுமொரு விநோதமே!

விகடவசநன் :—அம்மா! இப்பொழு திவர்பாடிய பாடலின லே தங்களுக்கு இவர் பேரிளம்பெண்முயக்கமும் மடந் தையர் தாளுதையும் பெற்றவர் என்று தோன்றவில்லை யா? பாருங்கள். இவர்பாவே யென்கூற்றை வலியுறுத்து கின்றது!

கலாவதி :—சரி. சரி. நமக்குப்போக நேரமாயிற்று,

விகடவசநன் ;— (பாடுகின்றான்.)

* “பரிவுற் றுற்பய னின்றியும் பாவைமார்
முரிவுற் றுர்களின் மூர்ச்சனை செய்பவால்.” (க௭க)

என்னு முண்மையினை நீவிரின்னு முணர்ந்திலிரோ ?

சிதாநந்தன் :—ஐயரே! இதுவு முணர்ந்தேன்! நீவிரென்
மாட் டன்புடையீ ரென்பது முணர்ந்தேன்!

விகடவசநன் :—அற்றேல் யாம் போய் வருதும்.

[விகடவசநன் போகின்றான்.]

சிதாநந்தன் :—நல்ல விதுடகன்! மற்று, (பாடுகின்றான்.)

மற்போர்க் கண்ணின் றுதையை வென்றே மகிழ்வெய்தி
யெற்பா டின்முன் னீண்டுறு வேன்மெல் லெழிலாரும்
வற்போல் கொங்கை மத்தம யூரத் தியலானே
கற்பார் பாவாய் காசினி யின்மேற் கலைமானே! (க௭உ)

நீயென்னைவந் தின்று மாலையீங்குக் காண்பாய்!

கலாவதி :—ஐ! அங்ஙனமே!

சிதாநந்தன் :—என் பிரிய தேவீ! (பாடுகின்றான்.)

கலாவதி

நிலாமணிச்

சிலாதலத்

துலாவுவாம்.

(க௭ங்)

வருதி.

[யாவரும் போகின்றனர்.]

இரண்டாங்களாம்.

இடம்: வயந்தச்சோலையில்வாவிக்கரை
காலம்: பிற்பகல்.
பாத்திரம்: மனோமோகிநி.

(மனோமோகிநி யிருடிவேடம் பூண்டு
பதுமாதநத்திருக்கின்றார்.)

மனோமோகிநி:—(தனக்குள்) யான் நினைத்தகாரியம் நிச்சய
மாய்க் கைகூடும். அதற்குச் சந்தேகமே யில்லை! யானிவ்
வேடந் தரித்தபின் என்னை நிலைக்கண்ணாடியிற் பார்த்
தேன்! சாக்ஷாந் மகாருஷி யாகவே தோன்றினேன்!
ஆகையா லப்பாண்டியவீர ரிருவரு மென்னை மகாருஷி
யென்றே நினைப்பார்கள்! ஆயினு மொருவேளை யென்னு
டைய குரலினாலே யென்னை யின்னொரென்று அவ்வீரர்க
ளறிந்து கொள்வார்களாயின் என்ன செய்வேன்? இவ்
வளவுசெய்ததும் வீணாகவன்றோபோய்விடும்! [மௌனம்]
என்ன? மனோமோகிநி! நீயே பயப்படுகின்றனை! உன்னு
லாகாத காரியமு முலகிலுண்டோ?—அவர்க ளென்னை நிச்
சயமாய் மகாருஷி யென்றே யெண்ணுவார்கள். அப்
பொழுது யானிம்மருந்தைக் கொடுத்தி அவர்களை வஞ்
சிப்பேன்! இதுமட்டும் யான் விரும்பியவண்ணம் முடிய
வேண்டியதுதான்! அப்புறஞ் சயதுங்கராச னெனதடி
மையே யென்பது திண்ணம்!—(திரும்புகின்றார்.) ஆகா!
அதோ அவ்வீர ரிருவரும் யுத்தசந்நத்தராய் வருகின்றனர்!
யானினிமேற் சிறிது வேதாந்தமாய்ப் பேசவேண்டும்!
த்வம் ஸந்மயோஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் சிந்ம
யோஸி! சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் ஆந்நமயோஸி!
சிவோகம்! சிவோகம்!! த்வம் ஸச்சிந்மயோஸி! சிவோகம்!
சிவோகம்!! த்வம் ஸதாந்நமயோஸி! சிவோகம்! சிவோ
கம்!!

சிதாநத்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

(சிதாநந்தன் றனதுடை காணப்படாமையினாலும் அஃ திருந்துழிக் குலாந்தகனதுடை வைக்கப்பட்டிருந்தமையினாலும் அவனதுடையைத் தரித்துக்கொண்டு போர்க்கோலம் பூண்டிருக்கின்றான்.)

சிதாநந்தன்: — அப்பா! சத்தியப்பிரியா! அவ்விடத்தொருமகாருவி யிருக்கின்றனர்! பார்த்தனைகொல்?—

சத்தியப்பிரியன்: — ஆமாம். அவரின்றுதா னிங்கு வந்துளர் போலும். நேற்று நாம் இவ்விடம் வந்தனமே! அப்பொழுதிவரைக் கண்டிலமே!—

சிதாநந்தன்:—ஏதோ தலயாத்திரையாய்ப் போகின்றனர்போலும்! ஆசையினாலேதான் இக்கச்சியம்பதி மூதுமோழனுளொன்றாதல்பற்றி யிங்கே தங்கயிருக்கின்றனர்.

சத்தியப்பிரியன்: — நாமிருவரும் அவர்சந்நிதிக்கட் சென்று அவர் தம் ஆசிகளையும் டெற்றுக்கொண்டு புத்தரங்கத்திற்குச் செல்வோம்.

(இருவருமிருடியை யணுகுகின்றனர்.)

சிதாநந்தன்:—(இருடியைஉணங்கிப் பாடுகின்றான்.)

ஆரரு னூருவாய்ப் போர்த வற்புத குரவீர் ஞாநவாரிதி யனையீர் னுந்த மன்னுறு கருணை நோக்காந்
காரறற் கூந்தற் செவ்வாய்க் கலாவதி தனையென் வாழ்க்கைச்
சீருறு துணைவி யாகச் சேர்ந்திடச் செய்தி ரன்றே. (கசுசு)

(இருடியார் தலையசைக்கின்றார்.)

ஓ! முனிபுங்கவளோ! யாங்க ளென்னபுண்ணியஞ் செய்தனமோ? தங்களைத் தரிசிக்கும் பாக்கியமடைந்தேம். தங்களது கிருபாகடாட்ச மணுவளவேனு மெம்மீதுளதே லுலகங் காத்து உயிரோம்புதற்குத் தடையேயில்லை.

(இருடியார்மீட்டிந் தலையசைக்கின்றார்.)

மநோமோகிநி: — த்வம் சிதாநந்தமயோலி! சிவோகம்! சிவோகம்!!—

சத்தியப்பிரியள்:—(இருடியைவணங்கிப் பாடுகின்றள்.)

தூண்குறி யொன்று மில்லாக் கோமளத் தலைவ மாயை
யணங்கினை யணுகா வண்ண மகற்றிய மணுள யாண்டு
மிணங்கிடு மறிவே யென்று மிலகிடும் பொருளே நின்னை
வணங்கிடு முகத்தா னுயே நென்னையே வணங்கி னேனே.()

மநோமோகிநி:—(இருவரையும்நோக்கி) மைந்தர்காள் ! நீவி
ரிருவருஞ் சிறந்த வீரர்கள்போலக் காணப்படுகின்றீர்க
ளே ! நும்மிருவருக்கு மிறைவன் றிருவருள் புரிவா
ராக.—சிவோகம் ! சிவோகம்!!

சிதாநந்தன்: — அடிகாள் ! அடியனென் இவ்வூர் அரசன் சய
துங்க சோழனோடு மல்லயுத்தஞ் செய்வான் கருதிப்
புறப்பட்டுப் போகின்றேன். அதன்கண் எளியேனுக்கு
வெற்றி கிடைக்குமாறு ஆசீர்வதிக்கும்படி வேண்டுகின்
றேன்.

மநோமோகிநி:—ஆமாம். இந்ததேசத்துராஜன் தானேமல்ல
யுத்தத்தில் மகாவீரனென்று மனப்பால்குடித்துத் செருக்
கித்திரிகின்றன நென்று கேள்வி. அவனை நீங்கள் வெல்ல
வேண்டுமாயின் இதோ இந்தப்பெட்டியில் அமிர்தகுளி
கை யிருக்கின்றது. இதை நீங்கள் போர்தொடங்குதற்
குச் சிறிது முன்னரே யுட்கொள்வீர்களாயி னுங்களுக்கு
விசேஷசக்தி யுண்டாகும் ! அப்பொழுதிவ்வூ ரரசனை
மிகவுமெளிதாய் வென்றுவீடலாம். — சிவோகம் ! சிவோ
கம்!!

(மநோமோகிநி மருந்துப்பெட்டியைக் கொடுக்க
இருவரும் வணக்கத்துடன் வாங்கிக் கொள்வனரார்.)

ஆனாலிதனை யுட்கொள்ள மாத்திரம் மறந்து விடாதீர்!—
சிவோகம் ! சிவோகம்!!

சிதாநந்தன்:—ஆ ! அங்கனமே செய்கின்றேம்.

சத்தியப்பிரியன்:—அதுநிற்க. தாங்கள் செய்த விவ்வுதவிக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகின்றேம்!—ஆகா! என்ன வறிவின்மை! என்னவறிவின்மை!!—

மநோமோகிநி:—என்ன! என்ன!!—(முகம்நிறமரறுகின்றது.)
சிவோகம்! சிவோகம்!!

சத்தியப்பிரியன்:—இவனு மவனு மொருவனா யிருக்கும்போது இவன் அவனுக்குக் கைம்மாறு செய்வதாக நினைத்த அறிவின்மையைக் குறித்தே யிவன் மனமுனைகின்றனன்!—

மநோமோகிநி:—இதுதானே? வேறொன்று மில்லையே! சரி. சரி. எனக்குக் காலமாயிற்று. நீங்கள் போங்கள்!—சிவோகம்! சிவோகம்!!—(முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கின்றான்.)

[இருவரும்போகின்றார்கள்.

நாம் நினைத்தபடியே காரியம் முடிந்தது! ஆகா! இவர்களது கப்பீரத்தோற்றத்தைக் கண்டாற் காலனும் பயப்படுவானே! பீமசேனனும் பின்வாங்குவானே! இவ்விருவரி லொருவன்மிக்க அழகுடையவன்! இவனைக்கண்டா லிரதியும் அநங்கனை வெறுப்பாள்! சசியும் ஆயிரங்கண்ணனை யொறுப்பாள்! கமலையுங் கரியனைத்தறப்பாள்! வாணியும் அரைவனை மறப்பாள்!—ஆகா! இவனைப்பார்த்தவுடனே யாவர் மனத்தையும் மோகிக்கச் செய்யு மெனதுமனமே கலங்குமாயின் மற்றவரைப்பற்றி யென்னசொல்லட்டும்? இவன்றன் வனப்பின் மயங்கியேயன்றோ கலாவதி யிவனை வயந்தச்சோலையிற் றழுவி முத்தமிட்டனள்!—ஏட! கலாவதி! உனக்கேற்ற நாயக னெங்கிருந்தேடி யகப்பட்டனன்? (பாடுகின்றான்.)

ஏதில ரற்ற வெனாதயிர்க்
காதலன் பெற்ற கலாவதி
பூதல முற்றும் புகழ்ந்தவ
னாதர முற்ற வுனன்பனே,

(களசு)

உனக் கெவ்விதத்திலுந் தக்க நாயகன் அவனே!—அப்படியிருக்க யான் பலவற்றை வீணே யோசித்துப் பயனென்ன? இந்தப்பாதகன் சுகசரீரனுக்கோ வுன்னைக் கொடுப்பது? அப்படிச் சொன்னவாயை யுடனே கழுவவேண்டும்!—ஆகா! அந்தவீர னென்னருகில் வந்து என்னைவணங்கிப்பாடித் தான் கலாவதியை மணந்துகொள்வதற்கு யானருள் புரியும்படி யென்னை வேண்டிக்கொண்டபோது என் மனமிளகியதை யென்னென்று சொல்வேன்!— அவன் விருப்பத்தின்படி அவன்றான் கலாவதியை மணந்து கொள்ளட்டுமே!— [மௌனம்] அப்படியாயின், நமது பதவியு மதிகாரமும் போய்விடுமே!— ஓ! ஓ!! இஃதென்னையோ சனை!— நாமெடுத்த காரியத்தைத் தவறவிடலாமோ?— விடக்கூடாது! விடக்கூடாது!! அந்தக் கலாவதி நம்மையன்று எவ்வளவு அலட்சியமாய்ப் பேசினாள்! அன்னுனை விட்டுவிடுகின்றதோ?— [மௌனம்] அந்தவீரர்களை நினைக்கும்போதெல்லா மென்மனம் நடுங்குகின்றதே!—இத்தகைய சூரர்களை நம்மரசர் சயதுங்கர் எங்கே வெல்லப் போகின்றனர்?— [மௌனம்] இருக்கட்டும், எல்லாவற்றிற்கும் யாமும் மருந்து கொடுத்திருக்கின்றனமே! இவர்கள் பத்திரத்தையோடு மருந்துவாங்கிக் கொண்டதைக் கருதினாற் கட்டாய முட்கொள்வார்களென்றே தோன்றுகின்றது!—அப்படியே யவர்கள் உட்கொள்வார்களாயின் வெற்றி நம் சயதுங்கருடையதேயாம், அதற்காட்சேப மொன்றுமில்லை!

[மநோமோகிதிபோகின்றாள்

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழ னரண்மனை யிற் கலாவதியின் கன்னி மா டம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரம்: கலாவதி.

கலாவதி:—(தனக்குள்) இனிமேல்வரும் மல்லயுத்தத்தி லென் னின்டச்செம்மல் சிதாந்தன் சயிப்பானோ அன்றி யெந் தையார் வெல்லுவாரோ? என் றந்தையாரோ எத்தனை டோ பகையரசர்களை வென்று வாகையந்தார் மிலைந்து 'மல்லயுத்தமாவீரர்' என்று வெற்றிக்கொடி பறக்கவிட் டிருக்கின்றனர்! எனது பிராண நாதனோ முருகவேளே யென் றெவ்விதத்தினுஞ் சொல்லத்தக்கவன்! இவர்க ளிரு வரும் யாவர் வெல்லுவாரோ? தெரிகிலேனே!—ஏ! சக தீசா! நீபென் மனத்தை யின்னணங் கவற்றுகிற்பது நின்ற னருட்டன்மைக்கேற்குமேயோ?—ஓ! ஆயிரம்பெய ருடையண்ணலே! நீ கருணாகரப்பெயரின னல்லையோ?— ஏ! சதாசிவா! நினைப் பஞ்சகிருத்திய பதியெனப் பக ருதல் பொய்யோ? அதுக்கிரக சத்தியென்பது நன்பாற் சிறிது மின்று கொல்?—(பாடுகின்றாள்.)

ஓளியாகி யுலகாஓ யுயிராகி நிற்குமுனை யளியாருங் கோமானென் றுகமங்க ளறைந்திடமே யளியாருங் கோமானென் றுகமங்க ளறைந்துமெனைக் களியாரச் செய்கிற்பான் கருதாம லிருப்பதெனோ! ()

[மௌனம்.]

ஐயோ! பாவீ! மனோமோகிரீ! தூர்க்குணமே குடிக்கொண் ட சுகசரீரனையோ யான் மணப்பது? அந்தோ! என் றந் தையாரே! சயதுங்கவீரரே! என்னை யிவ்விடர்க் கடலி னின்றுங் கரை யேற்றீரோ?—ஏ! கருணாநிதே! என்

மந்தையார்க்கு நீ நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தாயோ?—
[மௌனம்] ஓ! சிதாநந்தச் சிங்கமே! நீ வெற்றி பெற்ற
வுடனே சிறிது பொழுதந் தாமதியாது வருவாய்!—ஓ!
காமாட்சியம்மே! நீ யென்னருமைத் தலைவன் வெற்றி
யடைபுமாறு கருணை புரிவாய்!—என்னருமைத் தாயே!
கமலாட்சி! கற்புக்கரசியே! யானும் நினக்குத் தக்க புத
ல்வியென்று பேரெடுக்குமாறு என்னிறைவன் சிதாநந்தன்
சயங்கொள்ளும்வண்ணந் திருவுளஞ்செய்வாய்!—ஐயோ!
யா நென்னை பேதைமையால் நின்னை வேண்டினேன்!
பதிவிரதாசிரோமணியாகிய நீ நினது நாயகர் என்ன தவ
று செய்யினும் அவற்றைப் பாராட்டாது அவரது நன்மை
யையே நாடுபவளாயினேயே! உன்னிடத்தில் யான் முறை
யிட்டுப் பயனென்ன? நீ யொரு நாளேனும் நினது காத
லர் கனவில்வந்து அவர்க்குப் புத்தி புகட்டினாயல்லையே!
ஓ! இடர்களையிழைவா! திக்கற்றர் துணைவா! நீதா நென்
னைக் காட் பாற்றல்வேண்டும்!—(பாடுகின்றாள்.)

தத்தாந் தக்கத திங்குணத் தொமெனவே

தன்னேரி லாவெள்ளிமன்

மத்தா ம்றவெ மண்ணலே நினதுதா

ளன்பிற்று திக்கின்றனென்

கத்தா வென்றனை யானுந் தலைமகன்

காதற்சி தாநந்தனென்

பத்தா வென்றிவ னுற்றிடப் புரிசுவாய்

பண்போடு மாதேவனே!

(களஅ)

வீந்தையொ டெழிலும் வீரமொ டருளு

மிளிர்சிதா நந்தநா யகனென்

மந்தையை யினிமே நிகழ்ந்திடு மற்போர்

தனில்வெல்லு மாறருள் புரிவாய்

மந்தைமேய் கண்ண னலரினோன் காணு

வள்ளலா யிருப்பினு மெளியேள்

சிந்தையுங் கோயில் கொண்டதே வாதி

தேவனே சிவபெரு மானே!

(கஎசு)

[மெளனம்.]

ஓகோ! நேர மதிகமாய் விட்டதோ? இனித் தாமதியேன். என் ஆந்த நாயக னாஞ்ஞாபித்தவண்ணம் யான் மிகவிரை வாய் வயந்தச் சோலைக்குச் சேறல்வேண்டுமே! அதுவு மன்றித் தூர்க்கையம்மை கோட்டத்திற்கும் போதல் வேண்டுமே! அப்படியிருக்க இன்னு மென் றேழியர் வந் திலரே! என்ன செய்வேன்?—[சிறிது நேரம் மெளனம்.]

வாசந்திகையு மாணிக்கமாலையும் வருகின்றனர்.

மாணிக்கமலை:—ஏ ! வாசந்திகே! யான் கூறினபடியே நீ நடந்திருப்பாயான லிவ்வளவுமட்டும் விளைந்திராது. எனக் கென்னே இட்டோ ரெப்படி முடியுமோவென்ற அச்ச மும் மனகலக்கமும் நீ யெவ்வளவு வலியுறுத்திக் கூறி னாலு மிருந்துகொண்டே யிருக்கின்றன.

கலாவதி:—என்ன? என்ன?

வாசந்திகை:—ஒன்றுமில்லை. அவளென்னே தான்வழக்கமா ய்க் கூறுவதுபோலச் சில புகன்றனள். அம்மட்டே.

மாணிக்கமலை:—என்ன இருந்தாலுந் தலைவன்மீதுள நேசம் அவ்வளவு பெரிதேயோ?

கலாவதி:—ஏ ! மாணிக்கமாலாய்! (பாடுகின்றாள்.)

* “நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று

நீரினு மாரள வின்றே சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு

பெருந்தே னிழைக்கு நாடொடு ரட்பே.” (கஅ0)

வாசந்திகை:—அம்மா! கலாவதி!—(பாடுகின்றாள்.)

* குறுந்தொகை.

* “தீங்கனி யிரமொடு வேம்பு மனைச்செரீஇ
 வாங்குமருப் பியாழொடு பல்லியங் கறங்கப்
 பையப் பெயர்த்து மைவிழு திழுதி
 யையவி சிதறி யாம்ப லாதி
 யிசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி
 நெடு”ங்கோட் டத்தி”ற் கடிநறை புகைஇக்
 காக்க வம்மோ காதல”ஞ் செல்வீ! (௧௮௧)

தாமதஞ் செய்யேல்! கோட்டத்திற் பூசாரிவந்து அப்பொ
 முதே முதற் காத்துக்கொண் டிருக்கின்றனனே!

கலாஸ்தி :—அற்றேற் செல்வோம் வாரீர்!

[யாவரும் போகின்றனர்.

நான்காங்களம்.

இடம்: வயந்தச்சோலையி னொருசார்.
 காலம்: மாலை.
 பாத்திரம்: சுகசரீரன்.

(சுகசரீரன் போர்க்கோலம் பூண்டிலாவுகின்றனன்.)

சுகசரீரன் :—இந்தவழியாய்த்தான் அந்த மதுரைவீர ரிருவ
 ரும் வரவேண்டும். பார்த்துக்கொள்வோம். நாமவ்விரு
 வரையு மின்று கொல்லத்தவறினாற் பின்பு ஒருநாளாங்
 கொல்ல முடியாது! அப்புறங் கலாவதி நமக்குக் கிடைப்
 பது மரிது!—[மௌனம்] கலாவதிக்கோ நம்மை மணந்
 துகொள்ள விருப்பமில்லை. அப்படி யிருக்க நாமவண்மீதி
 லாசை கொள்ளுவானேன்?—ஓ! ஓ!! அவளல்லாமற்
 போனா லிச்சோழராச்சியம் நமக்கெப்படிக்க கிடைக்கும்?
 அவளை மணந்து கொண்டாற்றானே நாம் மகாராசர்வாதல்

கூடும். ஆகையா லந்தக் கலாவதியை யெப்படியாவது மணந்துகொள்ள வேண்டும். இவ்விடயத்தில் நம்முடைய மனோமோகிரி கூறியதே சரியானவழி! அவளைப் பலவந்தப் படுத்தியாவது வஞ்சகஞ்செய்தாவது மணம்புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்தற்கு அவளை முத்தமிட்ட அந்தப் பயலை வேலைசாய்க்கவேண்டும்! அவளை யெமலோகத்திற் கனுப்பாவிடில் நம்மெண்ணஞ் சித்தியாது!—[மௌனம்.] அப்படியே நாமிவர்களைக் கொண்டு கலாவதியை மணந்து இராச்சியாதிகாரம் பெற்ற பிறகு மனோமோகிரியை நாடப்படாது. அப்படிச் செய்தாற் கலாவதிக்குக் கோபம்வரும். அந்த மனோமோகிரிக்குத் தான் பட்டமகிஷி யாகவேண்டு மென்னு மெண்ண மிருந்தா லென்னசெய்கிறது? — [மௌனம்] அதற்குமொரு யுத்தி யிருக்கின்றது!—அப்பொழுது மகாராசாவையும் மனோமோகிரியையும் வேலைநீர்ததுவிட்டாற் போகிறது! ஆகையா லிவைகளெல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமாக அந்த மதுரைவீரனை முதன் முதலிற் றெலைக்கவேண்டும்! மற்ற யோசனைகளை யப்புறம டார்த்துக்கொள்வோம்.—சுவாமீ! இந்தக் காரியத்தின்மட்டு முதலிசெய்வீராயி னும்மை யொருநாளும் மறவேன்!—ஏகாம்பரேசா! யான் மகாராசாவான பிறகு பலவிதமான திருப்பணிகளுஞ் செய்விக்கின்றேன்! நீ யென்காரியங்களை மாத்திரங் கைகூடும்படி செய்!—(பாடுகின்றான்.)

ஆசையுடன் யான்பல் லபிடேகஞ் செய்கும்பே
 னீசரனே தீயனவென் றெண்ணுதே நாய்விற்ற
 காசு குரைக்குமோ காண். (௧௮௨)

(திரும்பிப்பார்த்து) ஆகா! என்னதீர்ஷ்டத்தை யென் னென்று சொல்லுவேன்!—அதோ தனியாய் வருகின்றான் கலாவதியை யடித்துக்கொண்டு போகப் பார்த்த மதுரை வீரன்!—சுவாமீ! நீர் மகாவரத ரென்பதை யின்றுதா னு ணர்ந்தேன்! 'வரதராசர்' என்ற பெய ருமக்கேதகும்!—

இதோ வந்துவிட்டான்! யான் கொஞ்சம் பதுங்கி நிற்
பேன்!

குலாந்தகன் வருகின்றான்.

(அவன், சிதாநந்தனது உடையைத் தரித்துக்கொண்டுஞ்
சிதாநந்தனைப் போல வேடம்பூண்டு மிருக்கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஏ! கலாவதி!

சுகசரீரன் :—(ஈட்டியை யோங்கிக்கொண்டு) கலாவதியா?
கலாவதியை நீயா சுகிப்பவன்?

(குலாந்தகனைச் சூத்துதலு மவன் கீழேவிழு கின்றான்.)

குலாந்தகன்:—ஐயோ! அப்பா! என்னை யிந்தப்பாவி சுகசரீ
ரன் குத்திவிட்டான்! இனியான் பிழையேன்! பிழையேன்!!

(மூர்ச்சை யாகின்றான்.)

சுகசரீரன் :—இரண்டு பகைவர்களில் முக்கியமான வொரு
வன் றொலையான்!—ஏடா! மதுரைவீரா! நீயா கலாவதி
பைத் திருட்டுத்தனமாய் முத்தமிட்டவன்? ‘காத்திருந்
தவன் மனைவியை நேற்றுவந்தவன் கொண்டுபோனான்’
என்றதுபோல யான்மனைவியாய்க் கொள்ளும்படி யெண்
ணிக் காத்திருந்த கலாவதியை நேற்றுவந்த நீயோ கொ
ண்டுபோகப் பார்த்தவன்? அதுவு மல்லாமல் நீயென்னை
யிராச சதசிலை கொல்லுதற் கெழுந்தாயல்லையோ? அதற்
குத் தக்கபடி நீ தண்டிக்கப்பட்டனை! அதோ மாதவிக்
கொடி படர்ந்த வேங்கை விருட்சத்தினருகே யாரோ
இருவர் வருகின்றனர்! அவர்களிடொருவன் குலாந்தகன்!
அவர்க ளென்னைப் பார்த்து விட்டார்களோ? எதற்கும் யா
டுளளித்துக் கொள்வேன்! (ஒளித்துக்கொள்ளுகின்றான்.)

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

சிதாநந்தன்:—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! யாரோ இவ்விடத்திற்
பெரிய குரலிட் டமுதார்! ஈதென்னை விந்தை! ஒருவரை
யுங் காண்கிலேன்!

சுத்தியப்பிரியன் :—ஏ! சிதாநந்தச் செம்மலே! இப்படிச் சற்
மே திரும்புதி! (சிதாநந்தன் றிரும்பிப் பார்க்கின்றான்.)
அதோ ஒருவன் ஈட்டியும் கையுமாய் அந்தச் சம்பக மர
த்தருகே மறைகின்றனன்! பார்த்தனையா?

சிதாநந்தன் :—ஆமாம். நாமிருவரு மவனைக் கவனியாதவர்
போ விருந்து அவனென்ன செய்கின்றன னென்று பார்ப்
போம்!

சுத்தியப்பிரியன் :—இதோ அவன் நம்மை நோக்கியே வருகின்
றனன்!

சுகசரீரன் :—ஏடா! பாவீ! குலாந்தகா! நீ யெங்கிருந்தேடா
வந்தனை? கலாவதி வருவாளென்று வந்தனையோ?

(ஈட்டியாற்குத்த வோங்குகின்றான்.)

சிதாநந்தன் :—(விலகிக்கொண்டு) ஏ! பேதாய்! நீ யென்கை
யினு லுயிரிழக்கவோ வந்தனை?

(சுகசரீரனைக் குத்துதலு மவன் கீழேவிழுகின்றான் ; மருந்
துப்பெட்டியும் கைந்நழுவிக் கீழே விழுகின்றது.)

சுகசரீரன் :—ஐயையோ! மோசம்போனேனே! ஐயோ! தெய்
வமே! இப்படித் துன்மரணமாய்ப் போகும்படி யென்ற
லையி லெழுதிவிட்டனையே! (சுகசரீர னிறக்கின்றான்.)

சுத்தியப்பிரியன் :—அப்பா! சிதாநந்தா! இவன்றா னரண்மனை
யி லரசன் முன்னர் நம்மைப் பொல்லாதவர்களென்று
கூறித்தவன்! அரசனை மனோமோகினி வசப்படுத்தின
வன்!

சிதாநந்தன் :—அவ னப்பொழுதே யரண்மனையி லுயிர் துறக்க
வேண்டியவன்! ஏதோ அவனைப் பிடித்த நல்லவேளை விக
டவசநனும் நீயு மிருந்து தடுத்தீர்கள்! எல்லாவற்றிற்கும்
அவன்றானே இவன்? நன்றாய்ப்பார்!

சுத்தியப்பிரியன் :—ஆமாம், அவனே! அதற் கையமில்லை!

சீதாநந்தன்:—அங்கன மாயிற் பாவமன்று. அவன் சாகவேண் டியவன்றான்!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆயினு மென்னை தைரியமப்பா! இதனை யோசிக்கும்போது ஒருவேளை யரசனதேவலா விவனிவ் வாறு செய்யவந்திருப்பினு மிருக்கும்!

சீதாநந்தன்:—என்ன? சத்தியப்பிரியா! நீ கூட இவ்வாறு நினைத்தனை! நன்று! நன்று!! ‘மகாசுத்தவீர’ எனன்று பேர்பெற்றவனுக்கு இத்தன்மையான இழிதொழிற் சிந் தனையு முண்டாகுமோ? மற்றிவனை யரண்மனையில் யான் கொல்லுதற் கெழுந்தமை காரணமாக இவன் யான் போ கும் வழியி லொளித்திருந்து என்னை யெளிதாய்க் கொ ல்லலாமென்று வந்தவனே!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாமாம். மெய்தான். இதுதான் கார ணம்! அதற்கையமில்லை. இனி, (பாடுகின்றான்)

* “தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.” (கஅ௩)

என்ற தேவர் வாக்கிற்கு மாறாக நீ யிவனைக் கொன்றது நியாயமேயோ?

சீதாநந்தன்:—நீ கூறிய பொய்யா மொழி துறவிகளாயினார்க்கு விதித்ததேயன்றி நம்மனோர்க்கு விதித்ததன்று. அன்றி யும், (பாடுகின்றான்.)

கோறலுங் கொல்லாமை யேயாகும் குற்றமிலா வீறு வினைக்கு மெனின். (கஅ௪)

என்ற விடயம் நீ யுணராததன்றே!

சத்தியப்பிரியன்:—நீகூறுவது வாய்மையே. மற்று நாம் யுத் தரக்கத்திற்குப் போக நேரமாகவில்லையோ?

சீதாநந்தன்:—ஆமாம். [இருவரும் போகின்றனர்.]

ஐந்தாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியி னரண்மனைக்கடுத்த
காளிகோட்டம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: கலாவதி, வாசந்திகை, மாணிக்
கமாலை, பூசாரி.

கலாவதி: — ஏடா! பூசாரீ! ஏன் தாமதஞ் செய்கின்றனை?
வினாவினிற் பூசையை நடாத்தித் தூர்க்காபரமேசுவரியை
ப் பிரத்தியட்சமாகு மாறுசெய்.

பூசாரி:—ஆகட்டும் அப்படியே. தாயே! நான் தங்களுக்காகத்
தானிதுவகைக்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன் அம்மா!—

வாசந்திகை:—சரி. சரி. காரியத்தை நடத்து.

(பூசாரி பூசைசெய்யத் தொடங்குகின்றான்.)

மாணிக்மாலை:—ஏன்? கலாவதி! காளியம்மை பிரத்தியட்ச
மாறும் பயமா யிருக்குமே!—

கலாவதி: — அப்படி யவ்வளவு அதிகபயமா யிருக்குமென்று
எனக்குத் தோன்றவில்லை!

வாசந்திகை:—அவையெல்லா மிதோ தெரிந்துபோகும்.

கலாவதி:—சரி. நாம் பூசையைக் கவனிப்போம்.

பூசாரி: — (காளியைநோக்கிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு நிற்
கின்றான்.) அம்மா! தாயே! பராசத்தீ! லோகரட்சகீ! அகி
லநாயகீ! அதருவண பத்திரகாளீ! நீ பிரத்தியட்சமாகி
வரவேண்டும்மா! — (கலாவதியை நோக்கி) அம்மா!
அம்பிகை வெளிப்படுகிற சமயமாயிற்று. நீங்கள் கொஞ்
சங்கூடப் பயப்படா திருக்கவேண்டும்.

கலாவதி:—இல்லை! இல்லை!! பயப்படவில்லை!—

(துதித்துப்பாடுகின்றான்.)

தேவீசகம் மாமோகிரி தேசோமயம் ரூபீ
யாவேறர னூர்தம்மொடு மாடித்திக ழம்மே
பாவேய்புகழ்ப் பாவாயிறை பாலுற்றொளிர் நாரீ
காவேய்குழற் காளீயெமைக் கண்பார்த்தருள் புரியே. (௫)

* “செய்யதிரு மேனியொரு பாநிகரி தாகத்
தெய்வமுத னாயகனை யெய்தசிலை மாரன்
கையின்மலர் பாதமலர் மீதுமணு காரகம்
கன்னிதன் மலர்க்கழல்கள் சென்னிமிசை வைப்பாம்.” (௫)

அரிபிரமர் புனலாட்டக் கங்கைதலை யிருப்பமதி

யமுத மூற்ற

வந்தமில்சீர் நால்வர்தமிழ்ப் பாமழையா னனைப்பலுடை

யணிதற் கின்றி

நரிட ரியாக் கிபவனெலாம் வலசித்தன் வைததயநன்

னாத னன்றி

நூநபண்டி தன்றாதை யெனப் பெற்று நன்மருந்து

நாங்கொ ளாமேற்

புரைபடுகம் மேன்மையென வனற்கண் கைக் கனல்கொண்

புரந டிக்கம்

[௫ம்

புல்லளவு மமையாது பித்தனென வெளிப்போந்து

பொதுமன் றத்துத்

திரிபுறக்கூத் தாடுசெயல் கண்டுதன மொற்றியநோய்

தூர்த்த வெந்தந்

திரிபுரசுந் தரியம்மே நின்னடிப்போ தெப்போதுஞ்

சுந்திப் பேமே.

(௫௮)

(௫௮) இராகம் - கேதாரம். தாளம் - ரூபகம்.

ப ல் ல வி.

விரைவினிலருள் செய்தி யம்ம

மீன லோசனீ யெற்கு

* கலிங்கத்துப்பராணி.

அநுபல்லவீ.

விரைசெறிந்து மிளிருங் கூந்தற்
நிரையினமுத தேவீ வருதி

(விரைவினி)

ச ர ண ம்,

கையினிற் கிளியின யுடையாய்
காண்பரி தாகின்ற விடையாய்
துய்யவெஞ் சூலநற் படையாய்
சந்தர வாழைமென் றொடையாய்

(விரைவினி)

(கைகூட்பிழிர்கின்றார்.)

பூசாரி:—(காளியைநோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றான்.) ஏ! இராச
நாசேசரீ! திரிபுரசந்தரீ! மகாதூர்க்கே! இவர்கள் உன்னி
டத்தில் ஒருவரங் கேட்குமாறு வந்திருக்கின்றனர். ஆகை
யினாலே நீ சீக்கிர மிவர்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாகி யிவர்
கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும்!—

(பாடுகின்றான்.)

உலகெலாம் புரக்கு முத்தமி! வாராய்
பலவினை யாடல்செய் பாவையே! வாராய்
அரனோ டாடுறு மம்மையே! வாராய்
பரம காரணப் பைந்தொடி! வாராய்
பின்னற் படுகுழற் கன்னிகை! வாராய்
சிங்க மூர்ந்திடுஞ் செல்வியே! வாராய்
சங்க மணிந்திடுந் தையலே! வாராய்
மேதி யரக்கனைக் காதிக் கொன்றவென்
மாதர் திலகசு மங்கலை! வாராய்
அகில மெல்லாந் தன்மய மாகிய
செகதி சரியே! சீக்கிரம் வாராய்.

(கஅஅ)

(காளிபூசாரியின்மீது வெளிப்படுகின்றான்.)

காளி:—(உரத்தகுரலுடன் பாடுகின்றான்.)

பயப்படல் வேண்டாம்! பயப்படல் வேண்டாம்!!
நயப்படு மொழியுறு நக்கையே! கேளாய்.

உன்றன் மனத்தி னுளவருத் தமெலாம்
நன்றுணர்ந் திட்டோம். நங்கோ மகளே!
அவற்றை யெல்லா மகற்றிடிப் பொழுதே!
இனிமே னடக்குமல் விரும்போ ரதனி
* லுனது நாயக னுந்தை வென்று
வாகை சூடி வருவான். மாதே!
உந்தையு முன்றன் சிந்தை கலக்கிய
மன்னனு மடையார் வருத்த மென்றும்.
இன்னுங் கேளா யெழிலுறு கன்னியே!
நல்லோ றெல்லாம் நானும் பஸ்குவர்.
அல்லோ றெல்லா மடியோ டழிவர்.
நம்ப னாதியி னுட்டிய வாறே
யிம்ப ருலகினி லினிமையாய் முடியும்.
இப்பே ருண்மையை யெப்பொழு தினிலும்
மறவா திருப்பாய் மறவாள் விழியே! (கஅசு).
(காளிமலையேறுகின்றள்.)

[யாவருஞ்சிறி துநேரம் மெளனம்]

பூசாரி:—தாயே! தங்களுபகாரத்தைத்தான் அடியேன் எதிர்
பார்க்கின்றேன்.— (வணங்கிக் வகநீட்டுகின்றள்.)

கலாவதி:—(நவமணிமலை யொன்றையெடுத்து) நீ யிந்த நவ
மணிமலையைப் பெற்றுக்கொள்.

(கலாவதிக்கொடுக்கப் பூசாரி வாங்கிக்கொள்ளுகின்றள்.)

ஏன்? வாசந்திகே! மாணிக்கமலை! இனி நாம்போக
லாமே. [யாவரும் போகின்றனர்.]

ஐந்தாம்அங்கம் முற்றிற்று.

* இவ்வடியினை யுற்றுநோக்க விருப்பொருள் பயக்கும்.

அங்கம்—௬.

முதற்களம்.

இடம்: பாவிக்கும் வேகவதிக்கு மிடை
யிலுள்ள யாற்றிடைக்குறை.

காலம்: மாலை.

பாத்திரங்கள்: மேதாநிதி, விகடவசநன், ஆத்
தானிகர்கள், கனவான்கள்,
மற்றையோர்.

மேதாநிதி:—இன்றிம் மல்லயுத்த மெப்படி முடியுமோ? தெரி
யவில்லை. அந்த மதுரையிலிருந்து வந்த வீரனும் நம்மு
டைய மகாராஜாவு மொவ்வொரு விதத்தினுஞ் சமமான
வர்களே!

முதலாத்தானிகளீ:—எனக்குத் தோன்றுகிற மட்டில் நம்மு
டைய மகாராசரே செயிப்பாரென்று நினைக்கின்றேன்.
ஏனென்றால் இவரெத்தனையோ கணக்கற்ற வீரர்களோடு
மற்போர் செய்து அவர்களை யெல்லா மொருநொடியில்
வென்றிருக்கின்றனர்!

விகடவசநன்:—ஐயா! கொஞ்சந் திருவாயை மூடிக்கொண்
டிருமின்! (பாடுகின்றான்.)

* “வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.” (கக0)

என்ற விடயத்தை யுணர்ந்திருந்துந் தாங்களிவ்வாறு கூறு
கின்றீர்களே! மற்றைப்படி நான் நம்ம மகாராஜா அவர்

* திருக்குறள்.

கள் அங்கச்சேதம் வாராமல் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமே
யென் நேக்கங்கொண் டிருக்கின்றேன்!

முதலாத்தானிகள் :—அங்கச்சேதம் யாருக்கு? நம்ம மகாரா
சாவுக்கா அந்த மதுரை வீரனுக்கா?

விகடவசநன் :—ஓ! நம்ம மகாராஜாவுக்குத்தான்! அதற்குத்
தடையென்னை? அவருக்குக் கிடையாமற் பின்னை யாருக்
குக் கிடைக்கும் அங்கத்தேசம்?

முதலாத்தானிகள் :—நான் அங்கத்தேசமா கேட்டேன்? அங்
கச்சேத மன்றோ கேட்டேன்!

விகடவசநன் :—உமக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்திருக்கின்ற
தா? நீரேனையா அங்கச்சேதங் கேட்கின்றீர்?

முதலாத்தானிகள் :—யா னெனக்கா கேட்டேன்?

விகடவசநன் :—பின்னே யாருக்கு?

முதலாத்தானிகள் :—மகாராசாவும் மதுரைவீரனும் யுத்தஞ்
செய்யப் போகின்றார்களே! இவ்விருவரில் யாருக்கு அங்
கச்சேத மென்றேன்! அப்படி யிருக்க நீ ரென்ன வெல்
லாமோ பேசுகின்றீரே!

விகடவசநன் :—நீர் நல்ல மகாநாபாவர்தாம் ஐயா! எழுந்
தருளுங்கள். தாங்க ளிருந்த விடத்திற்கு வேறேயாள்
வைப்போம்! மகாராசா வருகின்றசமய மாயிற்று. இப்
போது யாருக்கு வெற்றி கிடைக்குமென் றுலோசிப்பதை
விடுத்துவிட்டு யாருக்கு அங்கச்சேதம் வருமென்று கேட்
கின்றீரே! உம்முடைய புத்தி யுலக்கைக் கொழுந்துங் குந்
தாணி வேருமா யிருக்கின்றதே!

(முதலாத்தானிகரைக் கைதொட் டீர்க்கின்றான்.)

மேதாநீதி :—ஐயா! விகடவசநரே! அவரோடென்ன? உம்மு
டைய வம்பிற்கெல்லா மேற்றவரோ அவர்?

விகடவசநன் :—ஐயா ! மேதாநிதியாரவர்களே ! நீங்கள்தாம் பாருங்களேன் ! மகாராஜா வவர்களுக்கு அங்கச்சேதம் வருமாவென்று கேட்கலாமா ? அப்படிக்கேட்பது மகாபாவமன்றோ ?

மேதாநிதி :—சரி, சரி. விகடவசநரே ! மகாராசாவவர்கள் வருகிற சமயமாயிற்று. கொஞ்சம் பேச்சை நிறுத்தவேண்டும் ! அதோ சோமதத்தனும் வருகின்றான் !

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன் :— (மேதாநிதியாரை நோக்கி) எசமான்களே ! மகாராசா வவர்கள் இதோ வந்து விட்டார்கள்.

நெபத்திபத்துட் காளமுஞ் சங்கமு மொலிக்கப் போர்க்கோலம் பூண்டு சயதுங்கள் மநோமோகிநியோடும் பரிவாரங்களோடும் வருகின்றான்.

யாவரும் :—(எழுந்து நின்று) வெல்க நின்கழல் ! வெல்க நின்கழல் !! வேந்தர் சிங்கமே !

(அரசன் கையுமைத்தலும் யாவரும் வீற்றிருக்கின்றார்கள் ; அரசன் தன்னிருபுறத்திலும் பணிப்பெண்கள் வெண்சாமரம் வீசச் சிங்காதநத்தல் வீற்றிருக்கின்றான்.)

சயதுங்கள் :—(மறைவாய்) ஏ ! பிரியதேவீ ! போனகாரியம் பலித்ததோ வன்றோ ?

மநோமோகிநி :—மநோமோகிநி யெடுத்தகாரியங்களி லெது தவறிற்று ? சொல்லுங்கள். கேட்போம்.

சயதுங்கள் :—எல்லாம் சயித்த பிற்பாடன்றோ சொல்லவேண்டும் ? (மேதாநிதியாரை நோக்கி) என்ன ? மேதாநிதியாரே ! நம்முடைய சுகசரீர ரிவ்வளவு நேரமாயும் வரக்காணோம் !

மநோமோகிநி :—ஏதோ காரியமாய்ப் போனார். இதோ வந்து விடுவார்.

விகடவசநன்:—மகாராஜா! அவர் யுத்தஞ் செய்பவரைப் போன்று,— (மநோமோகிதி யுருத்து நோக்குகின்றான்.) அங்கே மகாராணிபார் உத்தரவாய்விட்டது சொல்லவேண்டாமென்று! (மநோமோகிதி திரும்பிக்கொள்ளுகின்றான்.)

சயதுங்கள்:—சொல்லுமையா சொல்லும், பாதகமில்லை.

விகடவசநன்:—இல்லை! மகாராஜா! கொஞ்சம் பயமாயிருக்கின்றது!—(மநோமோகிதி தனக்குள் உங்கரிக்கின்றான்.) அதோ பார்த்தீர்களா? மகாராஜா?

சயதுங்கள்:—சரி, சரி, சொல்லும், பயப்பட்டாதீர், நாமிருக்கின்றோம்! (புன்னகை செய்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—அப்படிச் சொல்லுங்கள்! மகாராஜா! இதோ சொல்லுகின்றேன். போர்க்கோலம்பூண்டு வயந்தச் சோலையி லேதோ அவசரமான காரியமென்று வெகுவிரைவாய்ப் போனார்! நாலைந்து நாழிகைக்குமுன் பார்த்தேன்! அதுநிற்க, நம்முடைய குலாந்தக ரெங்கே காணோம்?

மநோமோகிதி:—(தனக்குள்) இந்த விகடவசநப் பார்ப்பானுக்கு என்ன சொல்லியுந் தெரியவில்லை! நம்மை யடிக் கடி யிந்த மாதிரி சபைகளி லிழுத்து விடுகின்றான்! இவனை யெப்படியாவது நம்ம வசப்படுத்தலாமென்று பார்த்தாலும் முடியவில்லை! என்னபணங் கொடுத்தாலும் வாங்கமாட்டே னென்கின்றான்! மிகவு முண்மை யுள்ளவன் போலக் காணப்படுகின்றான்! இவனை யிந்தமாதிரி விட்டிருந்தாலேதாவது வம்புகளிழுத்துவிட்டுக்கொண்டேயிருப்பான்! இவனை யெப்படியாவது தொலைக்கும்வழி நாடவேண்டும்!

விகடவசநன்:—நம்ம மகாராணியா ரிந்த விகடவசநனை யென்ன பண்ணலாமென்று யோசிக்கின்றார்கள்! எல்லாவற்றிற்கும் நம்ம மகாராஜா இருக்கின்றார் நமக்கு! அதுகிட

க்க. நான் கேட்டதை மறந்துவிட்டீர்களே! ஏன் மேதா நிதியாரே!

சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

மேதாநிதி:—அந்தப் பேதை யெங்கே தொலைந்தானோ? அ தோ அந்த ஆலவாய் வீரர்களும் வந்து விட்டார்கள். இனித் தாமதிப்பானேன்?

சிதாநந்தசத்தியப்பிரியர்:—(பாடுகின்றார்கள்.)

முச்சடரு முக்கண்ணு முழுதுலகு மொருங்கீன்ற பச்சைமயில் கா தலியாப் பற்றினனைப் பதம்பணியுங் கச்சிரகர்க் காவலனை கழல்புனையும் வேல்வேந்தே யிச்சையுடன் வந்தனங்கள் யாமளித்தும் பெற்றிடுவாய்.

சயதுங்கள்:—வந்தனம்! வந்தனம்!! வம்மின்! வம்மின்!!.

(சயதுங்கனெழுக்கின்றனர்.)

யாவநம்:—ஐய ஐய விஜயீபவ!—

(யாவநுங் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

(சயதுங்கனுஞ் சிதாநந்தனு மிறைவனை வணங்குகின்ற னர். அதன்பின் சிதாநந்தன் மருந்துப்பெட்டியைத் தன் னுடைகளிற்றேடியகப்படாமையினால் கடவுளைத் தியானி க்கின்றனர்.)

சத்தியப்பிரியர்:—ஏன் தாமதித்தல் வேண்டும்? மேதாநிதி யாரவர்களே! போர்தொடங்கலாமே!

மேதாநிதி:—ஐ! அப்படியே செய்வோம்! (சிதாநந்தனைநோ க்கி) என்ன? மதுரையம்பதி மகாவீரரே! சன்னத்தந் தானே?—

சிதாநந்தன்:—யானெப்பொழுதுஞ் சன்னத்தமே!

மேதாநிதி:—ஆனாற்சரி.

விகடவசநன்:—(சிதாநந்தனிடம் ஓடிவந்து காதோடு உரக் கச் சொல்லுகின்றான்.) எங்கள் மகாராஜாவைக் கொஞ் சங் கண்பார்த்துக் கொள்ளுமையா—

(சிதாநந்தன் நகைக்கின்றான். அதன்பின் இருவரும்
மற்போர்புரியத் தொடங்குகின்றனர்.)

[மற்போர் நிகழ்கின்றது.]

[யாவரும் சிறிதுநேரம் மௌனம்.]

மேதாநிதி:—ஆகாகா! அந்தக் கூடலம்பதிக் குமரன் விழுந்து
விடுவான்போலும்!—

(சயதுங்கள் மேலுஞ் சிதாநந்தன் கீழுமா யிருக்கின்ற
னர்; அரசனைச்சேர்ந்த யாவரும் கைகொட்டி யார்க்
கின்றனர்.)

மநோமோகிநி:—ஆகாகா! நம்மரசர் சயதுங்கர் விழுந்துவிடு
வார்போ லிருக்கின்றதே!—

[யாவருஞ் சிறிதுநேரம் மௌனம்]

(சயதுங்கள் தோற்று விடுகின்றான்.)

யாவரும்:—ஆகாகாகா!—

(கோலாகலமெழ யாவரும் ரசனைச்சென்றெடுக்கின்றனர்.)

சயதுங்கள்:— (எழுந்து சிதாநந்தனை நோக்கி) ‘மல்லயுத்த
மகாவீர சயதுங்கர்’ எனப் பெயர்பெற்ற வெம்மீதும்
வெற்றிகொண்ட வீரர்பெரும்! நீயும் நின்நேசனு மெம்மை
யரண்மனையில் வந்து காண்டீர்!—

சிதாநந்தன்:—ஆ! இதோ வருகின்றேம்!—

[மநோமோகிநியொழிய மற்றையாவரும் போகின்றனர்.]

மநோமோகிநி:—ஐயோ! தெய்வமே! என் முயற்சிகளெல்லாம்
வீணாகப் போய்விட்டனவே! வார்த்தைகளெல்லாம் பொ
ய்யாயினவே!— யானை தன்றலையிலேயே மண்ணைவாரிப்
போட்டுக் கொள்வதுபோல யானெனக்கே கேடிழைத்
துக்கொண்டேனே! யான் சொல்லியபடியே யரசனென்
னையிவ்வூரைவிட்டுத் துரத்திவிடுவானோ?—ஐயோ! சுகச
ரீரரே! நீரிந்த வீரனைத் தொலைத்துவிடுகிறே னென்று
போனீரே! உம்மாலுக் தொலைக்க முடியவில்லையோ?—

அந்தோ! அரசனென்னைப் பொய்சொலி யென்றேசா னோ?—என்னை யாச்சரியமா யிருக்கிறன்து! நம்முடைய வைத்தியர் அகோபலர் மருந்து கொடுத்து மிவன் வென் றனனாயின் இவனது வன்மையின்னு மெவ்வளவு அபரிமி தமோ!—[மௌனம்.] சீ! சீ!! நாமேன் வருத்தப்பட வே ண்டும்? நமக்கிந்த ராசரைப்போல எத்துணையோ சயதுங் கராசர்க ளகப்படுவார்கள்! நமக்கென்னகுறைவு? இனித் தாமதமின்றிப் போவோம்!—

[மதோமோகிதி போகின்றான்.]

இரண்டாங்களம்.

இடம்: வயந்தச்சோலை.

காலம்: மாலை.

பாத்திரம்: கலாவதி.

கலாவதி: — (உலாவிக் கொண்டு தளக்குள்) என்பெருமான் விரும்பிய வண்ணம் வயந்தச்சோலையிற் குறியிடத்திற்கு வந்து விட்டேன்.—இப்பொழுதெல்லாம் யாற்றிடைக்கு றையில் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும். என்னிறைவன் யுத்தம்முடிந்து இவ்விடம் வருகிறவரைக்கும் சிறிதுநேரம் உலாவி வயந்தச்சோலையி னெழிலைப் பார்த்துக்கொண்டு வருவேன்.—(சிறிதுதூரம் நடந்து சென்று உடல்சிலிர்க் கின்றான்.) இதுவன்றே யென் ஆந்தநாயகன் யான் பேசிய வற்றையெல்லா மொளித்திருந்து கேட்டவிடம்! ஆகையா லன்றோ என்னுடம்பின்கண் ஒருவித இன்பவுணர்ச்சியெழு கின்றது!—[மௌனம்.] இம்மரத்தின் மலர்கள் பார்வைக் குமிகவும் ரம்மியமா யிருத்தலிற் சிலபூப்பறித்துத் தொடு த்து எனது சுகவள்ளல் சிதாநந்தனுக்குக் கொடுப்பேன்.— (மலர்கொய்கின்றான்.) இஃதென்னைவிந்தை! இம் மாகந்தம ரம் யான் மலர்கொய்யுமாறு தொட்டவுடனே யதிகமாக மலர்கின்றதே! ஈசனே! நின்சிருட்டி மகிமை யென் னே!—[மௌனம்.]—(பாடுகின்றான்.)

கட்கினிமை புற்ற கவின்வகுளங் காணுந்தம்
புட்பங்க டம்மையென்றன் புண்ணியற்குத் தாரீரோ! ()
(மலர்கொய்கின்றூள்.)

புன்னாக நன்மரமே பொற்புடைய குங்குமமே
யென்னொசைக் கோமானுக் கின்பமலர் தாரீரோ! (ககூந)
(மலர்கொய்கின்றூள்.)

மன்னுபனி நீரோ வளர்பாரி சாதமே
யென்னுயிர்நெர் மன்னற் கினியமலர் தாரீரோ! (ககூச)
(மலர்கொய்கின்றூள்.)

என்ற னுடனிறத்தை யெய்தியதிச் சம்பகப்பூ
வென்று நினைத்துதிக்கு மேந்தல் களிகூரத்
துன்றுமன்றற் சம்பகங்கா யேமலர் தாரீரோ! (ககூரு)
(மலர்கொய்கின்றூள்.)

வீசமிளந் தென்றல்வளர் மென்டொழிற்க ணுற்றிலங்கும்
வாச மிகுபவள மல்லிகைகா ளென்னருமை
நேசத் தலைவனுக்கு நீவிர்மலர் தாரீரோ! (ககூசு)
(மலர்கொய்கின்றூள்.)

தள்ளரிய முல்லைகளே சம்பங்கிப் பூங்கொடியே
கள்ளவிழு மாதவியே காதலன்சி தாநந்த
வள்ள றனக்கணிய வண்மலர்நீர் தாரீரோ! (ககூள)
(மலர்கொய்கின்றூள்.)

அதோ அவ்விடத்தில் யந்திரவாவியின் றண்ணீர்பாய்ந்து
மல்லிகை முல்லை முதலிய பூஞ்செடிகள் நறுமணம் வீசும்
கல்லரும்பேந்தி யின்பக்காட்சி யினிது கொடுப்பது தனக்
குத் தண்ணீருதவிசெய்த தாமரைவாவிகண்டு ஆநந்திக்கு
மாறுபோலும்!—[மௌனம்] ஆகா! நிலைத்திணைப் பொரு
ள்களிலும் பிரதியுபகாரச் சிந்தையிருத்த வெண்ணையாச்ச
ரியம்! எண்ணையாச்சரியம்!—(வாவிருகில்நின்ற) ஆகா!
என்ன இனிமையாக இளந்தென்றல் வீசுகின்றது!—இவ்
விடத்திலன்றே யெனது சிதாநந்தத் தலைவனைத் தழுவி

முத்தமிட் டின்பநுகரல்வேண்டும்!—[மௌனம்] ஓகோ!
 ஒக்கும்! ஒக்கும்!! வாபுகவானும் நமது வயந்தச்சோ
 லையின் வனப்பைக் காண்பதற்காகவந்து உலாவுகின்றனர்
 போலும்.—[மௌனம்] இக்கருமணம் றராயிற் புன்னை
 மலர்கள் வீழ்ந்திருத்தலையும் வாவியினுள்ளே வெண்டா
 மரை மலர்ந்திருத்தலையும் உற்றுநோக்கினால் நீலநிறமுடை
 ய வானத்தில் மதி நட்சத்திரகணங்களோடுதோன்றி விள
 க்குதல் போலும்! — [மௌனம்] இந்நேரம் என்னிறை
 வன் சிதாநந்தன் மல்லயுத்தத்தில் எந்தையைவென்று திரு
 ம்புவானோ?—[மௌனம்] ஓ! அசோகமரமே! எங்கள்
 பாததீட்சை பெற்று மலருகின்றநீ, யானும் மனக்கவலை
 னாற்றி அசோகமடையுமாறு செய்வாயோ? — (உலாவு
 கின்றான்.) வேங்கை மரத்திற் படர்ந்தேறும் மாதவியே!
 நீ நின்காதலனைத் தழுவியிருத்தல்போல யானு மென்
 னுயிர்க்காதலன் சிதாநந்தனை அங்கிசான்றாய் மணந்துதழு
 விக் கோடலென்றைக்கோ! ஓ! வேங்கைமரமே! நீ நின்
 பொன்வாய் மலர்ந்து எனது மணநாளுகாக்கின்றனையோ!
 அப்படியாயின் யான்செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்! —
 [மௌனம்] — (உடல்சிலிர்க்கின்றான்.) இஃதென்னை!
 இருந்திருந்தாற்போல எனது வலக்கண் துடிக்கின்றதே!—
 ஐயோ! ‘வலக்கண் துடித்தா லலக்கணுண்டாகும்’ என்
 பார்களே! — (நாற்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்க்கின்றான்.) ஆகா!
 அவ்விடத்தில் யாரோஒருவன்—ஆடவன்—படுத்துறங்கு
 வதுபோற் காணப்படுகின்றதே! — சமீபத்திற் போய்ப்
 பார்ப்பேன்.—[மௌனம்] இஃதென்னை! சுகசரீரன்போ
 லிருக்கின்றதே! சுகசரீரன்றானோ? நன்றாய்ப்பார்ப்பேன்.
 ஆமாம். சுகசரீரன்றான்! என்னையதிகசயம்! என்னையதி
 சயம்!! இவ்விடம் அவனுடம்பினின்று முதிர்மோடியிருக்
 கின்றதே!—ஆகா! சுவாசத்தைக் காண்கிலேனே! இறந்து
 விட்டனன் போலவே தோன்றுகின்றது! — ஏடா! சுக
 சரீரா! நீசெய்த பாவச்செயல்களுக்கு இவ்வாறு துன்

மரணமாய்ப் போனதே மேன்மையானது! — புலா லுண் ணும் பிரட்டனாகிய சுகசரீரனிவன்றானோ? என்றந்தை யார் சயதுங்கவீரனா மனோமோகிரி வயப்படுத்திய சுக சரீரனு மிவன்றானோ? துர்க்குணமெல்லா மோருருவெழு த்த சுகசரீரனு மிவன்றானோ? கலாவதியைக் கைக்கொள முயன்ற சுகசரீரனு மிவன்றானோ? ஈசனே! ஏகாம்போ சனே! 'கெடுவான் கேடுநினைப்பான்' என்றபழமொழியின் பொருளை யின்றுதான் அதுபவத்தி னுணர்ந்தேன்! ஏ! காலகாலனே! நினது துட்டநிக்கிரகஞ்செய்யுந் தன்மை யை யென்னென்பேன்! என்னென்பேன்! — [மௌனம்] ஆ! அவ்விடம்யார்?—என்னுயிர்த்தலைவன் சிதாநந்தனா? — (ஒடிச்சென்று பார்க்கின்றான்.) ஆமாம். அவன்றான்! அவ ன்றான்!!—(மேலுங்கீழும் பார்க்கின்றான்.) ஐயோ! சிதா நந்தா! சிதாநந்தா!! உன்னுடலிற் குத்துக்காயம் பட்டிருக் கின்றதே! நீபோர்க்கோலம் பூண்டு போருங்காலத்தி லெ லுந் தப்பாவி யேனு மொளித்திருந்து உன்னைக்குத்தினனோ? அன்னன மொளித்திருந்து குத்தினும் அதனை விலக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் உன்னிடத்தி லில்லாமலோ போயி ற்று! ஆகா! இவ்விடத்திலு மொருகுத்துக் குத்தியிருக் கின்றதே!—(அழுதுகொண்டு) என்னிறைவனை நாலேந்து பேர் சேர்ந்து குத்தினார்களோ? ஆயிரமக்க ளொருங்கு கூடி மேல்வரினும் அஞ்சாத நீ சாமானியமான நாலேந்து வீரர்க்கோ வுடைந்தாய்! என்னபுதுமை! என்னபுது மை!!—ஒன்றும் நம்பக்கூடியதா யிருக்கவில்லையே! — சிவபெருமானே! என்னுயிர்க் காதலன்மீது நின்னுடைய திருவருட் பிரேரக மிவ்வாறிருந்ததோ! — என்னருமை நாயகனே! சிதாநந்தா! குத்துண்டமையான் மூர்ச்சித் தனையோ?—(மீட்டி முற்றுநோக்கிப் பெருமூச்செறிந்து அழுதுகொண்டு) ஓகோ! என்னுயிர்க்குரிசில் சிதாநந்த னிறந்தனனோ! — (தரையில் வீழ்கின்றான்.) — ஓ! சிதா நந்தா! இஃதோ நின்விதி! இஃதோ நின்விதி!! — ஈச

னே! என்செய்வேன்! என்செய்வேன்!!—(மேல்வீழ்ந்து)
என்னின்பவள்ளலே! உயிர் துறந்தனையோ?—

(பாடுகின்றாள்.)

மருவலரை யச்சுறுத்தும் வரைமார் பெங்கே
மணிக்கவச மணிந்ததிற லுடல மெங்கே
யுருமினமும் வெருவுமட்ட காச மெங்கே
யுயர்ந்தநெயிங் குந்தமெங்கே யுடைவா ளெங்கே
பொருதடக்கைச் சிலையெங்கே செவ்வே லெங்கே
போர்முகத்தி னெவர்தமக்கும் புறங்கொ டாத
பருவயிரத் தோளெங்கே பரிசை யெங்கே
பயிரவியே நீயெனக்குக் காட்டாய்! காட்டாய்!!()

ஐ! சிதாநந்தா! சுத்தவீரசிதாநந்தா! நீயோ உயிர் துறப்பது?
ஐயோ! உன்னை யான் யாமோர்முறையான் மணந்ததே
யன்றிக் கனலிசான்றாயும் மணந்து சுகவாரியில் தினைத்
தாடலாமென் றிருந்தேனே! அவ்வளவும் மனோராச்சிய
மாய் விட்டனவே!—நீ யுயிர் துறந்தபின்னர் யானொன்றும்
வேண்டேன்!—(இரங்கிப்பாடுகின்றாள்.)

மழஞா யிற்றி னெழிலேய்க்கும்
வண்கொங் கைக்குங் குமக்குழம்பான்
மெழுகப் பெற்று மணியார
மின்னிக் கிடந்த வரைமார்பத்
தொழுகு முதிரச் சேறாடி
யுருமே றனையா யாருயிர்நீ
வழுவி யிழந்த வகையென்னை
மாயங் கொல்லோ வடிவேலோய்? (ககக)

வாளார் வசை மலர்க்கரத்தாய்
வாகை மாலை வயங்கெழிற்றோட்
காளா யெனகண் ணிணைவிளக்குங்
கதிரோ ஞானக் கலைமதியே

மாளா நின்றென் மனம்வருந்த
 வைத்தாய் சுகுண மன்னவர்தஞ்
 சூளா மணியே சிதாநந்தத்
 தோன்ற லிஃதென் சூழ்ச்சிகொலோ? (200)

பொன்னிற் செய்த வமளியின்மேற்
 பூவி னியன்ற வணைமேவி
 யன்னே வெளியே னடிவருட
 வமரு மஞ்சத் திருத்தலன்றி
 மன்னு மிந்த வயந்தவனம்
 வந்து வன்பூ வணையின்மறிந்
 தென்னே வொன்று மிசையாம
 விருந்தா யெனையாள் கோமானே? (201)

காண்டற் கரிய நினதுபடங்
 கையிற் கொண்டு நினைமணப்பான்
 வேண்டி நின்ற வெனதிதய
 மிளிர்ந மீனை நினதழகு
 மாண்ட முகத்து மிகக்கறுத்து
 வளைந்து விளங்கு மீசையெனந்
 தாண்டிற் பொன்னிற் படுத்திழுத்த
 தாய நேய மீனவவோ! (202)

விந்தா சலமும் வெருவியுரு
 வீந்த தெனலாம் படியுயரு
 மைந்தார் புயத்து வழுதியர்த
 மன்னே நறிய பொன்னலர்வேப்
 பந்தா ரகலத் தடல்சான்ற
 வைய னேசெந் நாப்புலவர்
 சிந்தா மணியே சிதாநந்தச்
 சிம்பு ளேயென் செல்வாவோ! (203)

தூப்பண் பாடுஞ் சுரும்பரென்மை
 தோய்ந்த விழிபெண் வண்டெனவென்
 மீப்பாய் தலும்பா னினைவிளித்து
 விலகி யோடத் தாள்கன்றிச்
 சேப்ப வவற்றை யுடன்போந்து
 சிறந்த நினது கையிற்பிடித்து
 மாப்ப வளநேர் வாயிலொற்றி
 மடிமேற் கொண்ட மணளாவோ ! (உ0ச)

பூவர் சோலை மணியயந்தப்
 பொலிவார் கொடிசேர் பந்தரின்யா
 மேவும் போழ்து சிலம்பொலிப்ப
 விரைந்து போந்த வோ திமத்தை
 யாவ லோடென் னடைகற்பா
 னடைந்த தென்று புகழ்ந்துரைத்த
 பாவ லாள தமிழேன்பாற்
 பரிவு கூர்ந்த விறைவாவோ ! (உ0டு)

நெய்தற் பூவைத் தார்புனைத
 னெடுந்தோட் கண்வேள் சிலையெழுத
 றெய்யிற் குழம்பா லெனதனமே
 றாய மீனக் கொடிவரைதல்
 கையில் வில்லைத் தொழில்கோடல்
 கண்ணிற் கரிய மைதிட்டல்
 செய்தல் வல்ல சிதாந்தச்
 செம்மா லென்றன் றலைவாவோ ! (உ0சு)

வயிரத் தோடு மணிக்குழையும்
 வளர்மா முத்த மாலைகளுஞ்
 செயிர்தீர் தகரக் குழலுமெழில்
 சேர்ந்த றுதலுந் திருத்திரணி

பயிற் ற லுற் ற கரமுடையாய்

பைஞ்செந் தமிழ்தேர் பாவாண

கயிலை காணச் சென்றனையோ

கருத்தியா னழிதல் காண்கிலையோ?

(உ0௭)

பெண்ணுப் பிறப்பா னுடவரும்

பெரிது விரும்பும் பேரழகு

நண்ணு மெனது பெருமானே

நவையில் பாண்டிக் குலதிலகா

மண்ணும்விண்ணு மொருங்காளு

மன்னே யருமை மணுவென்றன்

கண்ணே யனைய காதலனே

கையற் றயர்ந்தேன் காணுதியோ!

"(உ0௮)

[மௌனம்.]

ஐயோ சிதாநந்தா வாருயிர்நீ போக்கியது

மெய்யோ விளம்பா அய் வீரர் சிகாமணியே!

(உ0௯)

ஆநந்த நாயகனே யன்புருக்கொண் மன்மதனே

யேனிந்த ஆனெடுத்தே னின்பமறும் பாதகியேன்!

()

நாதகியே பாதிரியே சம்பகமே மாதவியே

பாதகியேன் வாழ்வெல்லாம் பாழாகி விட்டனவே!

()

இன்ப மிழந்தெளியே னேக்கவலை யிற்பட்டுத்

துன்ப முழத்தலையென் றோழியரே காணீரோ!

(உ௧௨)

மாண்டான் சிதாநந்த மாவீர னென்றபினர்

வேண்டென்யான்வேண்டேனிப்புன்பிறவிவேண்டேனே .

(அயர்ந்துவிழுக்கின்றான்.)

(மீட்டுமெழுந்தி) அவ்விடத்தி லேதோ கிடக்கின்றதே!

(மருந்துப்பெட்டியைக் கையிலெடுக்கின்றான்.)

ஓகோ! இஃதொரு மருந்துப்பெட்டி போலும்! இதன்

பேரி லென்னையோ வெழுதியிருக்கின்றதே! (படிக்கின்

றான்.) "இதனை யுண்ண மறவாதே!" என்றெழுதி யிருக்

கின்றதே ! என்னைமருந்தோ இது ? தெரிந்திலதே ! எஃ
தேயாயினு மாகுக. (சிறிது மருந்து அருந்துகின்றான்.)
இஃதென்னையோ கைப்பாயிருக்கின்றதே! ஒருவேளை வி
டமாயிருக்குமோ? என்னையோ மயக்கமுண்டாகின்றதே!
விடந்தான் ! விடந்தான்!! விடமாயின் “இதனை யுண்ண
மறவாதே” என்று எழுதப்பட்டிருக்கமாட்டாதே! ஓகோ!
என்னிறைவன் சிதாநந்தன் தான் மண்ணுலகைத்துறந்து
விண்ணுலகம் புகுந்தமையால் என்னையும் இம்மருந்துண்டு
விண்ணுலகிற்கு வருமாறு கருதி “இதனை யுண்ண மறவா
தே” யென்மெழுதிப் போட்டு வைத்தனனோ? அப்படி
யிருப்பினு மிருக்கும்! ஐயோ! மயக்க மதிகமாகின்றதே!

சிதாநந்தன் ஒருபுறத்து வருகின்றான்.

ஓ! சிதாநந்தா! சிதாநந்தா! இதோ நீயிருக்குமிடத்திற்கு
வந்துவிட்டேன்! வந்துவிட்டேன்!!

(கீழே மயங்கி வீழ்கின்றான்.)

சிதாநந்தன்:—ஓ! கலாவதி! கலாவதி!! நின்னருமைச் சிதாநந்
தன் இதோ இருக்கின்றேன்! இருக்கின்றேன்!! (ஒடிவரு
கின்றான்.) ஆகா! யான்வரத் தாமதமாய் விட்டதென்ற
கோபத்தினாலோ என்கண்ணே யிவ்வாறு செய்கின்றனை?

(பாடுகின்றான்.)

பாகையும் வென்றநற் பண்பு சேர்மொழி

யோகையின் மிழற்றிடு முயர்ந்த பூவையே

கேய மெயெழில் கிளரு மன்னமே

கோகில மெயென்மேற் கோப மெகொலோ? (உகச)

ஓ! கலாவதி! ஓ! பிரியநாயகி! என்னுயிர்க்காதலீ! நீயென்
மீது கோபித்துக் கொள்ளும்படியாக யானென்ன தவறு
செய்தேன்? போர்முடிந்தது முடனே யொரேயோட்ட
மா யோடிவந்தேனே! அப்படியிருக்க, நீயென்மீது கோ
பிக்கப்படாதேடி யென்முத்தே! (பாடுகின்றான்.)

தீங்கண்முக மானேதே நேமாகச் செங்கமல
மங்கைதிற நின்வாய் மலர்.

(உகநு)

(முத்த மிடுகின்றான்.)

[மௌனம்] ஏது நானென்னவேண்டியும் பேசமாட்டே
னென்கின்றனை? நீயிதுவரைக்கு மிந்தமாதிரி யென்னோடு
ஊடினாயல்லையே! அப்படியிருக்க, இஃதென்னை! [மௌ
னம்.] ஓகோ! யான் உன்றந்தையார்மீது வெற்றிகொண்
டதை வந்தவுடனே சொல்லவில்லை யென்பதுபற்றியோ
ஊடுகின்றனை! ஏ! ஆந்தநாயகி! இன்பவல்லீ! யானுன்
றந்தையாரை வென்று வாகைமலை சூடி வந்திருக்கின்
றேன்! எழுந்திரு! எழுந்திரு!! [மௌனம்] என்னன்பே!
என்பிழைகளையெல்லாம் பொறுத்து என்மீது கருணைபுரி
வாய்! (வணங்குகின்றான்.) யானென்னவணங்கியு மெழுந்
திருக்கமாட்டே நென்கின்றனையே! இஃதென்னை யாச்
சரியம்! [மௌனம்.] ஓகோ! மயக்கம்போலும்! இவருக்
கிப்போது மயக்கமுண்டாவதற்கு ஒரு காரணத்தையுங்
காண்கிலேனே! ஒருவேளை “என்னிறைவனுக்கு யுத்தத்
தின்கண் யாது நேரிட்டதோ?” என்ற ஏக்கத்தாலுற்ற
மயக்கமோ? ஐயோ! ஏதோ மருந்திண் டிருக்கின்றனள்
போலும்! (மருந்துப்பெட்டியை யெடுக்கின்றான்.) ஆகா!
இது நமக்கு மகாருவி கொடுத்த அமிர்தகுளிகை யாயிற்
றே! இதனை யுட்கொண்டால் மயக்கமு முண்டாகுமோ?
ஓகோ! இது வஞ்சகமாய்த்தா னிருத்தல்வேண்டும்! அப்
படி யிருப்பினு மிம்மருந்தை யிவருண்பானேன்? (சுந்
றிப் பார்த்துகின்றான்.) ஐயோ! மோசம் போய்விட்டது
போலும்! ஏடா! பாவீ! குலாந்தகா! நீயோ எனக்கு
இடையூறாய்வந்தனை? என்னுடைய வுடைகளையெல்லாங்
காணுதுகவரந்துள கள்வன் நீயேயோ? அந்தோ! பாதகா!
நீயிதற்கோ திருடினாய்? ஐயோ! தெரியாமற் போயிற்றே!
உன்னை யானென மயங்கியோ இம்மருந்தை யுட்கொண்டு
என்னுயிர்க்காதலி யுயிரிழந்தனள்? ஐயோ! தெய்வமே!

இஃதோ என்விதி! இஃதோ என்விதி!! (தலையிலடித்துக் கொள்ளுகின்றான்.) ஏடா! பாவீ! குலாந்தகா! நீயிறந்துக் கேடிழைத்தனையே! எங்களிருவர் குலத்திற்கும் அந்தக னாய்ப் போந்தனையே! ஏடி! சம்பகப் பூவெனத் தயங்கு மேனியாய்! இயற்கையின் மணங்கமழினிய கூந்தலாய்! மானமே யுயிரொனு மாண்ட கோளினாய்! குணப்பெருஞ் செல்வியே! கோமளத் தையலே! மெல்லியற் பாவையே! என்னுயிர்க் கலாவதீ! உன்னை யிந்கரிற் கண்டது முதல் யான் பட்டபாடுகளை யென்னவென்று சொல்வேன்! உனக்காகவன்றே யுன் றந்தையாரோடு மல்ல யுத்தஞ் செய்ய விணங்கினேன்! ஏடி! இன்பரசமுறு மினிய கணியே! கலாவதீ! யான் வெற்றியடைந்ததை யினியார் பாலுரைப்பேன்? ஓ! என்னின்னுயிர்ப்பாங்களை! சத்தியப் பிரியா! நீயுனது நண்பன் சிதாநந்தனை யிழந்தாய்! என்னருமைத் தாயே! ஆந்தவல்லீ! தந்தையார் சுகேசரே! நீ விரிருவிருந் தவங்கிடந்துபெற்ற துமதொரே மகளை யிழந்தீர்! ஏடி! எள்ளிள மலரென விலங்கு நாசியாய்! தெள்ளமிழ் தூறிடுஞ் செய்ய வாயினாய்! என் புயங்களுக்கணி யெனப் பொலிந்த நங்கையே! கலாவதீ! உன்னை யக்கினி சாட்சியாய் மணந்து சுகியாம லுயிர் துறக்கின்றேன்! இதோ உனக்கு யான் கொடுத்த மோதிர மிருக்கின்றதே!

(இரங்கிப் பாடுகின்றான்.)

தக்கசோ முக்குலத் தடத்திற் றுமரைப்
பக்குவப் போதெனப் பகரும் பான்மையா
யிக்குமே கைத்திட விசைக்குந் தேமொழிச்
சக்கிர வாசமே தணந்தெந் கேகினாய்? (௨௧௬)

கல்வியுக் காதலுக் கவினப் பூத்திடு
மல்வளர் குணனெனு மணம்ப ரப்புமெ
னில்வளர் முல்லையே யென்னை யாளுறு
செல்வியே தமிழையாய்ச் சேற னீதியோ? (௨௧௭)

சேழுமலர் கொய்துமெல் விரல்சி வந்தன
விழுமலர்த் துகளிற்பட் டடிமெ லிந்தமா
வுழுமலர் தாங்கியென் னிடையொ சிந்ததென்
றெழிலுற விசைப்பவ ளேயெங் குற்றனை? (உகஅ)

களிநரூப் பிலிற்றுபூங் கனிச்செவ் வாயினாய்
வளியினே யுயிர்ப்பினான் மணமு றுத்துவா
யெளியனிவ் விருளிநூந் தேங்கு மாவிடுத்
தொளிதவழ் மேனியா யொளித்த தெங்ஙனோ? (உகக)

அனிச்சமு நெருஞ்சிலா யஞ்சு மம்புயத்
தனிச்சிறு தாளினாய் தாழை வாண்மலர்ப்
பனிச்சையங் கூந்தலாய் பசிய மஞ்ஞையே
கனிச்சவை மொழியினாய் கரந்து நிற்றியோ? (உக௦)

சேறிமணிச் சிலம்படி சிறிதெ டிப்பினு
மிறுமெனு மிடையினு யினிமை யெய்திய
வெறிகமழ் மெய்யினாய் விளங்கு மின்னனா
யறிதுயி லமர்தியோ வாடல் செய்தியோ? (உக௧)

மங்கையர் திலகமே மணிப்பொன் னூரமே
திங்களு நாணுறத் திகழ்மு கத்தினாய்
செங்கயற் கண்ணினாய் சிறந்த கன்னியே
யெங்கொளித் தாய்கொலெ னின்ப வல்லியே? (உக௨)

கூந்தரக் கிள்ளையே சுடரும் பூணினாய்
சந்தமார் வடிவுறு தைய லேயென்றன்
மந்தவா ணகைசெறி மாத ராய்மணிப்
பைந்தொடி யேயெங்குப் பறந்திட் டாய்கொலோ? ()

பாடகச் சீறடிப் பாவை யேமணிச்
சூடகக் கையினாய் சகுண நாரிநா
மூடியுங் கூடியு முற்ற விற்பெலா
நாடக மாயின நங்கை நாயகி! (உக௩)

ஆவியே யமுதமே யருஞ்சஞ் சீவியே
கூவியே யெனைத்தழுவந் கோக மேயென்றன்
றேவியே நினைத்துனைச் சிந்தை மாழ்குறும்
பாவியே னிறந்திலேன் பார்த்து முன்னேயே! (௨௨௫)

[சிறிதுதேரம் மௌனம்.]

ஐயோ! கலாவதி! கலாவதி!! இதோயானும் நின்னிடம்
வருமாறு புறப்பட்டுவிட்டேன்! புறப்பட்டுவிட்டேன்!!

(தற்கொலை புரிவான் வானையோச்சுகின்றான்.)

விகடவசநன் வருகின்றான்.

விகடவசநன் :—பதறாதீர்! பதறாதீர்!! நின்மின்! நின்மின்!!

(விகடவசநன் சிதாநந்தன் கையைப்
பிடித்துக்கொள்ளுகின்றான்.)

இஃதென்னை! பாண்டியவீரரே! ஒருபெண்ணிற்காக நீவிர்
உயிர் துறப்பதென்றால் அது நன்றா யிருக்கவில்லையே!—
மேலு மம்மாது சிரோமணி யிறந்திலளே! காண்மின்.
ஏதோ மயக்கமா யிருக்கின்றனள்போலும்!

சிதாநந்தன் :—ஏ! விகடவசநரே! என்னருமைக் கலாவதியைச்
சாமானியமான வொரு பெண்ணாகவோ நினைத்தீர்?

விகடவசநன் :—அல்லாமற்போன லவள் ஆண்மகனோ? என
க்குத் தெரியாதையா! அவள் பெண்ணே ஆனோ அது
தங்களுக்குத்தான் மெரியும்!

சிதாநந்தன் :—என்ன? விகடவசநரே! வினையாடுகின்றீர்! இ
துவோ வினையாடுஞ் சமயம்?

விகடவசநன் :—பின்னே யெது? வெகுநன்றாயிருக்கின்றது!

(பாடுகின்றான்.)

*“பானையாந் தன்மை செத்தும் பாலனாந் தன்மை செத்துங்
கானையாம் பருவஞ் செத்துங் காமுறு மிளமை செத்து

மீள்லின் மொய்ம்பு செத்து மேல்வரு மூப்பு மாசி
 நாளுநாஞ் சாகின் ருமா னமக்குநா மழாத தென்னோ?"()
 அப்படி யிருக்க ஒருவர்க்காக மற்ருருவ ரழுவானேன் ?
 அஃதன்றியும், அதோ பார்மி னையா கலாவதியின் கை
 யசைகின்றது! யானது மயக்கந்தானென்று முன்னரே
 சொல்லவில்லையா ?

சீதாநந்தன் :—ஆகா! கலாவதி! மோசஞ்செய்யத் துணிந்தே
 னே! (பாடுகின்றான்.)

என்னுயிர்த் தலைவியே யெழிற்க லாவதி
 யின்னிசை யாழ்குழ லியையுந் தீஞ்சொலாய்
 பொன்னனை யாயுயிர் போக்கி னுயென்றே
 யென்னமோ சஞ்செய விசைந்திட் டேனரோ? ()

[மௌனம்.]

சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

அப்பா! சத்தியப்பிரியா! சிறிது போதிற்குள்ளே யிரு
 குலத்தை யு மொருங்கே தொலைக்க வெண்ணினேனே!
 என்னைமதியினம்! என்னைமதியினம்!!

சத்தியப்பிரியன்:—என்னசமாசாரம்? என்ன? என்ன?

விகடவசநன் :—ஒன்றுமில்லை! ஒன்றுமில்லை!! நீர்சென்று
 அதோ அந்த யந்திரவாலியிலிருந்து கொஞ்சந் தண்ணீர்
 வெகு சீக்கிரமாய்க் கொண்டுவம்மின்! தாமதஞ் செய்யா
 தீர்!

சத்தியப்பிரியன்:—ஆ! அப்படியே! இதோ கொண்டுவந்து
 விட்டேன்!

[சத்தியப்பிரியன் விரைந்து போகின்றான்.

விகடவசநன் :—யாரங்கே? குலாந்தகனா? ஆகாகா! அவனை
 யார் குத்தினார்? இந்தப்பயல் சுகசீரனோ?

(குலாந்தகனை நன்கு திருப்பிப்பார்த்து உயிர்
துறந்திலனென் றறிகின்றான்.)

இருக்கட்டும். இவன்மீதுந் தண்ணீர்தெளித்துப் பார்ப்
போம். சத்தியப்பிரியரும் வரட்டும்.

சீதாநந்தன் :—ஓ! விகடவசநரே! நீவிரன்றோ எம்மிருவரையு
முயிர்துறத்தலினின்றுங் காப்பாற்றினீர்! உமக்கி யானெ
ன்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்!

விகடவசநன் :—நீ ரொனக்கு வேறொரு கைம்மாறுஞ் செய்ய
வேண்டாம்! ஒரேயொரு காரியமாத் திரஞ் செய்தல்வேண்
டும்! அதனை நீர் செய்வீராயின் நீரொனக்குச் சகல வுதவி
யுஞ் செய்தீரென்று நினைத்துக்கொள்வேன்!

சீதாநந்தன் :— இத்தகைய வுபகாரிக் கெது செய்தாற்றான்
றகாது? உமது விருப்பத்தின்படியே செய்கின்றேன்!
சொன்மின் உமது விருப்பத்தினை.

விகடவசநன் :—ஏது? எனக்கேற்ப நீவிர் என்விருப்பத்தை
நிறைவேற்ற மாட்டீரென்றே தோன்றுகின்றது.

சீதாநந்தன் :—இல்லை. இல்லை. அப்படி நினையாதீர்! யானொரு
தலையாய்ச் செய்கின்றேன். உரைமின் நாமது விருப்
பத்தை.

விகடவசநன் :—எனது விருப்பத்தையா?—நீவி ரிவ்வளவுறு
திமொழி கூறியுஞ் செய்வீரோ மாட்டீரோ வென்ற வைய
ப்பாடின்னுமுளது.

சீதாநந்தன் :—யானெவ்வள வுறுதிமொழி கூறியு மிவர்க்கென்
மீது நம்பிக்கை பிறந்திலதென்றால் யானினி யென்செய்
வது? வெறெவ்வுறுதிமொழி கூறுவேன்?—ஓ!—ஐயரே!
நீரையப்படாதீர். நீவிர் கூறும்வண்ணமே செய்கின்றே
ன். தாமதியாதீர். கூறுமின். கூறுமின்.

விகடவசநன் :—அப்படியாயின் அது வேறொன்றுமில்லை! நீர்
“இனிமேல் யானெந்தக் காரியங்களிலும் பதறுகிற்பே

னல்லேன்” என்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்ம்மின்! அதுவே
யெனக்கெல்லாவுதவியும்!

சிதாநந்தன்:—என்ன? விகடவசநரே! இதுதாலே? வேறென்
று மில்லையோ? வேறென்னையோ சொல்லப்போகின்றீ
ரென்றன்றோ நினைத்தேன்! இது செய்வதென்? ஒருவருத்
தமோ?

விகடவசநன்:—இது செய்யாமற்றானே யொரு பெருங்கேடு
விளைக்கத் தொடங்கினீர்! ஆகையா லுடனே வாக்குத்
தத்தஞ் செய்ம்மின்!

சிதாநந்தன்:—ஆ! அப்படியே செய்கின்றேன்!

விகடவசநன்:—எப்படி? அதனை நன்றாய்ச்சொல்லிவிடும்!—
சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

சிதாநந்தன்:—“இனிமேல் யானெந்தக் காரியங்களிலும் பத
றுகிற்பேனல்லேன்.”—

(சத்தியப்பிரியன் நண்ணீர்கொண்டு போந்தவுடனே சிதா
நந்தன் கலாவதையைத் தனது மடிமீதுருக்கச் செய்து அவ
ளதுமுகத்திற் நண்ணீர் தெளித்தலுங் கலாவதி கண்விழிக்
கின்றான்; விகடவசநன் குலாந்தகன் முகத்திற் நண்ணீர்
தெளித்தலும் அவனுங் கண்விழித்து ‘விகடவசநரே’ என்
கின்றான்.)

விகடவசநன்:—சரி! —

கலாவதி:—அம்மா!

சிதாநந்தன்:—என்கண்ணே! கலாவதி! நீ பிழைத்திருக்கின்
றனையோ? (பாடுகின்றான்.)

கஞ்சமுறு காரிகையே காதற் கலாவதியே
கொஞ்சகுயி லேயினிய கோற்றேனே—விஞ்சமெழிற்
பஞ்சரமா வென்மனத்தைப் பாங்குடனே கொண்டிறையும்
பஞ்சவனக் கிள்ளாய் பரதநட—சுஞ்சரமே

துஞ்சறுமென் றெல்லுயிர்க்காத் தோன்றியநம் மெள்ளமுதே
பஞ்சணையி லாடும் பசந்தோகாய்—செஞ்செவே
யஞ்சவித மாமலரு மார்ந்து மணநாறு
மஞ்சரியே பூத்தேன் மகிழ். (உஉஅ)

(முத்தமிழ்கின்றான்.)

கலாவதி:—என்னுயிர்த்தலைவனே! சிதாநந்தா!—

(தழுவிக்கொள்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—சரி. சரி. இனித் தாமதிக்கவேண்டாம். இதற்
காகத்தானே சிதாநந்தா! சிதாநந்தராமமதுபெயர்? நீ
ரிவ்வளவுதாரம் கஷ்டப்பட்டது! கஷ்டப்பட்டதன்பயன்
க்கம்மேலே சித்தித்துவிட்டது! (பாடுகின்றான்.)

* “மேய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கத்
தோருயிர் மாக்களும் புலம்புவர் மாதோ.” (உஉக)

கலாவதி:—(சிதாநந்தனைத் தழுவிய கரங்களை வாங்கிக்கொ
ண்டு பாடுகின்றான்.)

களமாயவ சயுதங்களை நொடிவென்றிகொல் கழறூ
யிளமாவரி யெனநின்றரு ளெனதாருயி ரிறையென்
னுளமாகிய வெளியம்பல நடமாடிடு மொருவா
வளமார்தரு மதுராபுரி வதிகின்றவெ னரசே! (உஉஉ)

சிதாநந்தன்:—(பாடுகின்றான்.)

வேன்றேனுன் றுதையினை வென்றேன் கணப்பொழுதின்
வென்றேன் சயதுங்க வீரனையா—னின்றே
னலம்புமலர்க் கோதா யரவிந்த மாதே
குலஞ்சிறந்த மங்கைகளி கூர். (உஉக)

விகடவசநன்:—ஐயா! சத்தியப்பிரியோ! இங்கே கொஞ்சம்
வரல்வேண்டும்.

(யாவருங்குலாந்தகளை நோக்குகின்றனர்.)

சத்தியப்பிரியன்:—ஏன்? இவர்பார்? நம்முடைய மந்திரிகுமாரர் குலாந்தகரோ?—

(கைகொடுத்துத் தூக்குதலுங் குலாந்தகன் வருத்தத் துடனெழுந்து விகடவசநன்மீது சாய்ந்து நிழ்கின்றான்.)

குலாந்தகன்: — விகடவசநனோ! என்னை வீட்டிற்குக்கொண்டு போய் விடவேண்டும்.

விகடவசநன்: — இப்போதுதான் வீட்டிற்குப் போக விருந்தனையே! மறுபடியும் வீடுவீடென்றே நிழவு கூட்டுகின்றாய்! போவோம். வா. மற்று நீவிரும்பும்மீன் இனித்தாமதியாதீர். மகாராஜாவவர்கள் நம்மை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்!

[யாவரும் போகின்றனர்.]

மூன்றாங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையினந்தபுரம்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரம்: மனோமோகினி.

மனோமோகினி:— (தனக்குள்) இனிக்காலகரணம் காலற்கிரையிடம்! ஆதலிற் கணப்பொழுதுங் கழியலாகாது. ஆகா! யானென்ன வெல்லாமோ நினைத்து என்னவெல்லாமோ செய்து எப்படியோ இந்நிலைமைக்கு வந்துவிட்டேன்! என்னைச்சூழ நாற்புறத்தினுந் தீவனைந்துகொண்டது! எனக்குப் பெரும்பற்றுக் கோடாயிருந்த சுகசரீரப்பிரபுவும் வாய்ப்பிளந்தனர்!—ஐயோ! சுகசரீரனோ! இனியான் யாரைத் துணைக்கொள்வேன்? எவ்விதமுய்வேன்? எவ்விடமோடுவேன்?—[மௌனம்] மதுரையான் வென்றனன்! மன்னவன் தோற்றனன்! பாண்டியன் படையெடுத்து வந்தனன்! யானோ முள்ளின்மே விருக்கின்றேன்! — யானிவ்

விட மிருக்கவிருக்க எனக்குக் கேடேதவிர நலமென்ப துண்டோ? இல்லை! இல்லை!! — யான் இனித் தாமதிக்க மாட்டேன்! தாமதிக்கமாட்டேன்!! — ஏடி! கலாவதி! உன்னைப்படுத்திய பாடெல்லா மல்லவோ என்னையிந்த நிர்ப்பாக்கிய நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டன!—ஓ! எப் பொழுதும் எவ்விடத்தும் நன்மையெவல்லும்! தீமையெ யழியும்! — ஐயோ! யான் என்றைக்காவது இன்ப மடைந்த துண்டா?—ஒருபோதுமில்லை! என்னைக்கெடுத்தி துக் குட்டிச்சுவராக்கியவள் எனதுதாயே! அந்தச்சண்டாளியே யென்கேட்டிற் கெல்லாங் காரணம்! அழகிய ஆடவர்களையெல்லாம் என்னிடம் வாராவண்ணமோட்டி னாள்! ஒருவரிடத்தினும் யான் நிலையாயிருக்கக்கூடாதெ ன்று என்னையாட்டி யலைக்கழித்தாள்! — அந்தோ! யான் பட்டதுன்ப மொன்றோ? பலவே!—ஓ! கலாவதி! நீயே பாக்கியவதி! நீயே வென்றனை! யானே தோற்றேன்!— இரவிமுன் னிருள்நிற்குமோ? தீயைச் சருகவிக்குமோ? வயிரக்கல்லைச் செல்லரிக்குமோ? சூற்றங்குணத்தைவெல் லுமோ? ஆதலிற் பெண்கள் நாயகமே! பொங்காரமாலையே! சிங்காரதிலகமே! அங்காவி மலரோ! செங்காதன் மணியே! கற்புக்கனியே! கலாவதி! நீயுன்றலைவனோ டின்பமாய் வாழ்ந்திரு!— யான்வாழ்த்தித்தானே நீ வாழ வேண்டும்? — ஈசனருள்பெற்ற வுனக்கு ஒருகுறையு மில்லை! நீ யினிமையாகவே வாழ்ந்திருப்பாய்! — யான் என்றலையெழுத்தின்படி போகின்றேன்! கன்னடராசன் றம்பி ஆறுமாதமாய்க் கடிதம் வரைந்துகொண் டிருக்கின் றனன்! இனியவன்பாற் செல்லுகின்றேன்!—பெண்ணே! மரகதம்!—

மரகதம்வருகின்றான்.

மரகதம்:—அம்மா! யான் சிலதியரு ளொருவருக்குந் தெரியா மல் யாவற்றையுஞ் சேவக கோபாலன்வச மனுப்பிவிட் டேன்! அவன் புறப்பட்டுச்சென்று ஒருநாழிகைக்கு மே

லாயிற்று. இனி நான்தாம் புறப்பட வேண்டியவர்கள்!—
மற்றைப்படி தங்களுக்கு நிருபமொன்றுநம்...(காதோடு
சொல்லுகின்றான்.)... ..கொடுத்துவிட்டுப் போனான்.

(மனோமோகிதி நிருபத்தைப் பிரித்துப்பார்க்கின்றான்.)

மனோமோகிதி:—சரி. சரி. புறப்படு. இனிமேல் மயிர்முனைப்
பொழுது மிவ்விட மிருக்கப்படாது. கன்னடன்றம்பி
மங்களநாதன் இவ்வூர்க்குப் பதினேந்தாவது நாழிகை
வழித்தூரத்திற் சைனர் சாவடியில்வந்து நம்மையழைத்
துக்கொண்டு போவதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்
றனாம்! யான் முன்னரே யவனை மோசஞ்செய்து விட்
டேனாம்! இப்பொழுது யான் அவனிடஞ் செல்லாவிடி
லுயிர்துறப்பானாம்!—இதோ நீபார்!—

(நிருபத்தை மரகதத்தின் கையிற்கொடுக்கின்றான்.

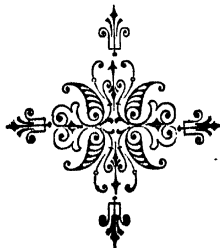
எல்லாம் வரும்போது வரும்! நாமிப்போ திதனை யெதிர்ப்
பார்த்தோமோ?

மரகதம்:—(நிருபத்தைப்பார்த்து) அம்மா! மிகவு மன்போடு
வரைந்திருக்கின்றனர்! ஆகையால், தாங்க ளிப்போதிங்கே
மகாராசா வவர்களிடம் நடந்ததுபோல அங்கே யவர்கள்
டமும் நடக்கப்படாது!

மனோமோகிதி:—அதைக்குறித்திப்போ தென்னபேச்சு? நாம்
போகலாம். வா. தாமதியாதே!—

[இருவருஞ்செல்லுகின்றனர்.

ஆறாம் அங்கம் முற்றிற்று.

அ ங் க ம்—௭.

முதற்களம்.

இடம்: காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையி
ற் சங்கீதவிலாசம்.

காலம்: இருண்மாலே.

பாத்திரங்கள்: சயதுங்கள், மேதாநிதி, ஆத்தா
னிகர்கள், கனவான்கள், மற்
றையோர்.

(சயதுங்கள் தனதிருபுறத்திலும் பணிப்பெண்கள்
சாமரம்வீசச் சிங்காதநத்திருக்கின்றன.)

சயதுங்கள்: — சொல்லியவண்ணமே செய்தற்குத் தடையெ
ன்னை? ஏன்? மேதாநிதியாரே!

மேதாநிதி: — யாவற்றினுக்கும் அப்பாண்டிய வீரராயினாரும்
வரட்டும், வந்தபின்னர் விசாரித்துச் செய்வோம்.—

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சயதுங்கள்:—என்னேடா? சோமதத்தா! என்னவிசேடம்?

சோமதத்தன்:—மகாராசா! மனோமோகிரி யம்மையை யெங்
கேயோகானோம்! அரண்மனைக்குவந்து சாமான்களையெல்
லாம் வாரிக்கொண்டு எங்கேயோ மரகதமும் அந்த அம்
மாவஞ் சேர்ந்துகொண்டு ஓடிப்போய் விட்டார்ஊளாம்.
இது சமாசாரம் அரண்மனை அந்தப்புரத்திலே மங்கள
விலாச மாதர்கள் சொன்னார்கள்.

சயதுங்கள்:—அப்பா! சனிஒழிந்தது! சங்கடம் நீங்கிற்று!—
(தனக்குள்) 'பொய்சொன்ன வாய்க்குப் போசனமில்லை'
என்றபடி யாயிற்று!(வெளியாய்)சரி. நீபோ சோமதத்தா!

[சோமதத்தன்போகின்றான்.

முதலாத்தானிகள்: — மற்மைப்படி படையெடுத்தவந்திருக்கின்ற பாண்டியராசனுக் கென்னசெய்யலாம்?

சயதுங்கள்: — நம்மைவென்ற மதுரையம்பதிமாவீரனைத்தானைத்தலைவனாக்கிப் பாண்டியனோடு போர்புரிமாறனுப்பு வோம்.

விகடவசநனுஞ் சிதாநந்தனுஞ்
சத்தியப்பிரியனும் வருகின்றார்கள்.

வம்மின் ! வம்மின் !! இப்படி இருமின் !

பாணன், பாடினி, மதங்கி, கட்டியக்கூரன் சங்
கூதுவோன் முதலியோர் வருகின்றார்கள்.

விகடவசநன்: — மகாராஜா வவர்களுக்கு நல்லமருகீனப்பட்டான் !

(பாடினியைநோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

மருகன்வந் தானென்று வாழ்த்துவாய் மாதே
மாறன்வந்த தானென்று வாழ்த்துவாய் மாதே!! (உருஉ)
(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

(பாணனைநோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

பாண்டிய வீரனைப் பாடுவாய் பாணா!
பைந்தமிழ் நாடனைப் பாடுவாய் பாணா!! (உருஉ)
(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

(மதங்கியைநோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

அறிவினன் வந்தானென் றுமீம தங்கீ!
ஆனந்தன் வந்தானென் றுமீம தங்கீ!! (உருசு)
(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

(சங்கூதுவோனை நோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

உத்தமன் வந்தானென் றுதூது சங்கே!
உண்மையு ரைத்தோமென் றுதூது சங்கே!! (உருரு)
(இருவருங் குதிக்கின்றனர்.)

(கட்டியக்காரனை நோக்கிப் பாடுகின்றான்.)

கைதவன் வருகின்றான் கட்டியக் காரா!

காஞ்சி முழுவதுங் கட்டியங் கூறாய்!

(உட்கூ)

(இருவருங் குதிகீகின்றனர்.)

சயதுங்கன்:—இவையெல்லா மென்ன? விதூடகரே! வேடிக் கையா யிருக்கின்றனவே! கட்டுடித்தவர்போலக் குதிக் கின்றீர்! நன்று! நன்று!! பாண்டியன் படையெடுத்து வந் துவிட்டதனாலே யாம் பயந்துகொண்டு அவன் மகனுக்கு எமது மகள் கலாவதியை மணம் புரிவிப்பேமென்று எண் ணினீரோ?

(பாணன் முதலாயிரார் ஒதுங்கி நிற்கின்றனர்.)

விகடவசநன்:—அஃதொன்று மில்லை! மகாராஜா!

(சிதாநந்தனுஞ் சத்தியப்பிரியனும் ஒருபுறம் பேசிக் கொள்கின்றனர்.)

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—மகாராசா! மந்திரியவர்களைக் கூட்டிப்போ கும்படி அவர்கள் வீட்டிலிருந்து ஆள்வந்திருக்கின்றான்.

மேதாநீதி:—சரிதான்! நீசென்று அவனைச்சற்றே அப்படி இ ருக்கச்சொல்.

சயதுங்கன்:—சரி.

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

(சிதாநந்தனை நோக்கி) ஓ! பாண்டிய வீரரே! உம்முடைய வீரத்திற்கும் சத்திக்கும் மிகவு முவந்தேம்! எல்லா நாட்டரசர்களையும் மல்லயுத்தத்தில் இதுகாறுந் தொலைத் து வெற்றிக்கொடி நாட்டினேம்! அத்தகைய வெமதாற் றல் நும்மிடத்தேறாது போயற்று! மற்று நீவிரெம்மீது வெற்றிகொண்டமையினால் யாம் முன்னரே நாமக்கு வா க்களித்தவண்ணம் நீவிரின்று முதல் எமது தானைத்தலைவ ராகுமாறு நும்மைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றனம்,

மேதாநீதி :—ஏன்? நம்முடைய மகாராசாவவர்கள் கூறுமாறு
நீவிர் சேநாதிபதிப்பட்டம் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று
தோன்றுகின்றது.

விகடவசநன் :—(தனக்குள்) ஒருபெரிய இராஜகுமாரன் வந்
து இவர்களிடத்திற் சேநாதிபதியாயிருக்கமாட்டானோ?
இருப்பான்! இருப்பான்!! இவர்களையோசனை வெகுநன்ற
யிருக்கின்றது! மல்லயுத்தமகாவீரனையும் வென்ற மன்னனு
க்கு இதுதானோ ஒருபெரிய பரிசில்!

சிதாநந்தன் :—ஆ! அந்நவமே! மகாராசாவவர்கள் தந்தரு
ளும் ஆணையின் வண்ணமே நடக்கக்காத்திருக்கின்றேம்!

விகடவசநன் :—ஏ! சிதாநந்தரே! உம்முடைய பெருந்தன்
மையே பெருந்தன்மை! உம்முடையடக்கமே யடக்கம்!

*“அடக்க மமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை

யாரிரு ளுய்த்து விடும்.”

(உடன)

என்றவள்ளுவர் வாக்கியம் உம்மைநோக்கியே யெழுந்தது
போலும்!

சயதுங்கள் :—அப்படியாயின் நீவிரெமது தானேமுழுவதிற
குந்தலைமை பூண்டு இப்போது நந்நாட்டின்மீது படை
யெடுத்திப் போந்துள பாண்டியனோடு போர்புரியுமாறு
நானைக்காலைத் தானைகளைச் சந்நாகப்படுத்திக்கொண்டு செ
ல்லவேண்டும்! இதைக்குறித்து மற்றைய தளகர்த்தர்களுக்
கும் படைஞர்களுக்கும் படைப்பாணர் முதலாயினார்க்கும்
உத்தரவு அனுப்பிவிடுகின்றேம்!

சத்தியப்பிரியன் :—பாண்டியராஜர் சுகேசராபடையெடுத்து
வந்திருக்கின்றனர்?—அப்படிப்படையெடுத்து வருதற்கு
ஒருகாரணத்தையுங் காண்கிலெனே! அந்நவமிருப்ப
அவர் படையெடுத்து வருவானேன்?

மேதாநிதி :—மற்றைப்படி யெனக்குக் கொஞ்சம் உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்! அப்பொழுதே சோமதத்தன் வந்து சொல்லி விட்டுப்போனான்! என்ன விசேஷமோ? தெரியவில்லை!

வீகடவசநன் :—(தனக்குள்) தங்கள் குமாரன் குலாந்தகனை அரம்பைமாதர் அழைத்துக்கொண்டு போகப்பார்த்தார்கள்! யானிருந்து தடுத்த உதவிசெய்தேன்! அதுதான் விசேஷம்! வேறென்ன?

சயதுங்கள் :—ஆனாற்சரி, நீர்போய்வாரும்.

[மேதாநிதியர் போகின்றார்.

(சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) ஐயா! உமது வினாவிற்கு இதுகாறும் விடைபகராதிருந்தமை பற்றிப் பொறுத்தருளவேண்டும்! யாது காரணமோ? இன்னுந்தெரியவில்லை!—யாம் யுத்தரங்கத்தை விட்டுவந்ததும் இந்தச் சமாசாரம் கேள்விப்பட்டேம்! உடனையொரு தூதுவனையனுப்பியிருக்கின்றோம். சகலமும் அவன் வந்த உடனே தெரியும்.

சிதாநந்தன் :—(சயதுங்களை நோக்கி) மற்றுநாம் பாண்டியராசர் சுகேசரோடு போர்புரியவே வேண்டுமோ? அல்லாக்கால் நாம் சாமோபாயத்தின்வண்ணமேதாவது செய்யலாமோ?

சயதுங்கள் :—அஃதும்முடைய இஷ்டம்! நமக்குத்தெரியாது!

சத்தியப்பிரியன் :—அப்படியாயிற் சிதாநந்தா! நீ சென்று சமாதானம் பேசு. தாமதஞ்செய்யாமற் செல்!

சிதாநந்தன் :—மகாராசாவவர்கள் அடியேனுக்கு உத்தரவு தரக்கூடுமோ?

சயதுங்கள் :—சரி! விரைவினில் வருதீர்!

சிதாநந்தன் :—அண்ணமே! (சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) அப்பா! சத்தியப்பிரியா! யான்சென்று வருகின்றேன்!

சத்தியப்பிரியன் :—சரி. சரி. [சுதாநந்தன் போகின்றான்.
 விகடவசநன் :—மகாராஜா வவர்கள் சமூகத்திலே அடியேன்
 விகடவசநன் நமஸ்காரம்!

(விகடவசநன் தரையில் விழுதலும் யாவரும்
 நகைக்கின்றனர்.)

சயதுங்கள் :—என்ன? விகடவசநரே! என்ன சமாசாரம்?

விகடவசநன் :—ஒன்றுமில்லை! ஒருவிண்ணப்பம்!

சயதுங்கள் :—என்ன? சொல்லும்! கேட்போம்.

விகடவசநன் :—யுத்தரங்கத்திலிருந்து வசந்தச்சோலை வழி
 யாய் வந்தேன். மகாராஜா! அங்கேயொரு பெண்கிளிக்
 காக மூன்று ஆண்கிளிகள் ஒன்றோடொன்று சண்டை
 யிட்டுக்கொண்டன! அதிலே யோராண்கிளி யிறந்தது!
 இன்னொன்று குத்துண்டு கீழேவிழுந்தது! மூன்றாவது
 மிறக்க முயன்றது!

சயதுங்கள் :—(சுறிது கோபத்துடன்) இஃதென்னை? விகட
 வசநரே! வீண் சமாசாரமெல்லாம் சொல்லுகின்றீரே!
 ஏதோ விண்ணப்பமென்றீரே! என்ன அதைச்சொல்லு
 மேன்!

விகடவசநன் :— அதைத் தான் சொல்லிக்கொண்டே வந்
 தேன்! நடுவிலே தடித்துவிட்டார்கள்! இனிமேல் நான்
 சொல்லவேணோ?

சயதுங்கள் :— சொல்லவேண்டாம். நீரே வைத்துக்கொள்
 னும்! மற்ரைப்படி நம்முடைய சுகசரீரரெங்கே? கா
 ணைம்! (நாலுபக்கமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து) இன்று மாலை
 யுத்தரங்கத்திற்கு வருகின்றேனென்று சொன்னார்! அந்
 கும் வரவில்லை! இப்பொழு திற்கும் வரவில்லை!—ஒருவே
 னை மனோமோகிரியோடு கூட ஓடிப்போய் விட்டனரா
 என்ன? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே யவரைப்பற்றி!

விகடவசநன்:—மகாராஜா! அவர் அப்பொழுதே போய் வட்டனரே!

சயதுங்கள்:—எங்கே?

விகடவசநன்:—சூரிய பகவானுடைய குமாரரி லொருவ ரிருக்கின்றாரே! மகாநுபாவர்! மகாதர்மராஜர்! அவருடைய நகரத்திற்கு எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்!

சயதுங்கள்:—எங்கே? எங்கே?

விகடவசநன்:—எங்கே! யமலோகத்திற்குத்தான்! பின்னை வேறெங்கே?

சயதுங்கள்:—(ஆச்சரியத்துடன்) என்ன? நிசந்தானு?

சத்தியப்பிரியன்:—ஆமாம். மகாராஜா! நிஜந்தான்!

விகடவசநன்:—ஏன்? அவ்வளவுதானா? இன்னுங்கேளுங்கள். சொல்லுகின்றேன். அவர் நம்முடைய மந்திரி மேதாநிதியார் குமாரர் குலாந்தகரை முன்னரனுப்பிவிட முயன்றும் முடியவில்லை. பிறகு தாமே தனியாய்ப் புறப்பட்டுப் போனார்.

சயதுங்கள்:—இஃதென்னை? விந்தையா யிருக்கின்றதே! ஓகோ! அதுதானே நம்முடைய மந்திரி மேதாநிதியார் அவசரமாய்க் கிருகத்திற்குப் போனதன் காரணம்?

விகடவசநன்:—பின்னை வேறென்னை? மகாராஜா!

சயதுங்கள்:—நம்முடைய சுகசரீரரா குலாந்தகரைக் கொல்ல முயன்றனர்? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

விகடவசநன்:—ஆமாம். தங்களுடைய சுகசரீரர் தாம்! இவையெல்லா வற்றிற்கும் மூலகாரணம் தங்களருமைப் புதல்வி கலாவதியம்மையே!

சயதுங்கள்:—இஃதென்னை? நீவிர் கூறுவது விநோதமா யிருக்கின்றதே!

விகடவசநன் :—எல்லாம் விநோதமாய்த்தா னிருக்கும். அது நிற்க. தங்கள் மகள் ஏன் அவ்வளவு அழகுள்ளவளா யிருக்கின்றாள் ?

சயதுங்கள் :—அதனாலென்னை ?

விகடவசநன் :—ஒன்றுமில்லை ! — ஒருவரிறந்தனர் ! மற்றொருவர் குத்துண்டனர் ! மூன்றாமவர் தற்கொலைபுரியமுயன்றனர்!—அவ்வளவுதான் ! மகாராஜா !

சயதுங்கள் :—அஃதெப்படி யிருக்கக்கூடும் ?

விகடவசநன் :—எப்படி யிருக்கக்கூடுமா ? யான் சொல்லுகின்றேன். சிறிது கேட்டருளுங்கள். ‘அழகு ஆசையை வினைக்கும் ; ஆசை முயலுமாறேவும் ; முயற்சியில் இடையூறு பலவெதிர்ப்பிடும் ; இடையூறகற்றுழி யிறுதியு மெய்தும்’ என்னும் சுபாவநியமத்தின்படியே யாவும் நிகழ்ந்தன.

சயதுங்கள் :—அந்தச் சுபாவநியம மிருக்கட்டும். நீவிர் சுகசரீரரிறந்தனரென்றுரைத்தீரே ! அஃதெப்படி ? அதைச் சொல்லுமென்றால் என்னவெல்லாமோ பேசுகின்றீரே !

விகடவசநன் :—ஓ ! தங்கள் ஆணையின்விண்ணமே சொல்லுகின்றேன்.— நம்முடைய சேனாதிபதி சிதாநந்தர்மீது நமது கலாவதி அன்புகொண்டிருக்கின்றன ளென்பதையுணர்ந்த குலாந்தகன், தான் அம்மாதரசியை மணந்து கொள்ள வெண்ணிச் சிதாநந்தர்தம் முடைகளைத் திருடியெடுத்தது அவர்போல வேஷம்பூண்டு நமது கலாவதிக் காரிகையைச் சந்திக்குமாறு வசந்தச் சோலைக்கட் சென்றனன்!—

சயதுங்கள் :—அதற்கென் ?

விகடவசநன் :—அப்பொழுது நம்முடைய சுகசரீரர் தாமும் நமது பெண்மணி கலாவதியைக் கைப்பிடித்துக்கொள்ள நினைத்து நம்முடைய மகாராக்கினி மனோமோகிரியம்மை மூலமாய் முயன்று பார்த்தும் முடியாமையாற் கலாவதி

நங்கை காதல்கொண்டிருக்கும் அவ்வீரனைத் தொலைத் தால், தமக்குத் தங்களுக்கும் மிகவும் நலம்வினைக்குமென்று கருதிப் போர்க்கோலம்பூண்டு நமது சிதாநந்தரை வசந் தச்சோலை மார்க்கமாக யுத்தரங்கத்திற்குச் செல்வுழிக் குத்திவிடுவோ மென்று நினைத்து அங்கே யொளித்துக் கொண்டிருந்தனர்! அச்சமயத்தில் நமது மந்திரியார் குமா ரன் செல்லலும் அவனைச் சிதாநந்தர் தாமென்று மயங்கிக் குத்தி விட்டனர்!

சயதுங்கள்:—ஏடா! பாவீ! கொலைக்காரச் சுகசரீரா!—

விகடவசநன்:— உடனே நந்தஞ் சிதாநந்தருந் சத்தியப்பிரி யரும் வசந்தச் சோலைவழியாய்ப் போகும்போது அவ் விடத்தினில் யாரோ ஒருவர் வஞ்சகமாக மகாருஷிபோல வேஷம் பூண்டுவந்து அமிர்த குளிகையென்று மயக்குறு மருந்தைக் கொடுத்தனராம்! அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு இவ்விருவரும் வினாந்து செல்வுழி அழகைச் சத்தம் கா திற்பட்டதாம்! படலும் இஃதென்னெனத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது நமது சுகசரீரர் சிதாநந்தரை நோக்கிக் குத்துதற்கு ஓடிவந்து தாமே குத்துண் டியிரிழந்தனர்! அச்சச்சரவினில் மகாருஷிகொடுத்த மருந்து கீழேவிழுந்து விட்டது!—

சயதுங்கள்:—அதன்பின்?—

விகடவசநன்:— இவர்களிருவரும் யுத்தரங்கத்திற்கு வந்து விட்டார்கள். அப்புறம் யுத்தம் நடந்தபின் திரும்பிவரும் போது சிதாநந்தரோடு பேசிக்கொண்டு வரலாமென்று திரும்பிப்பார்த்தா லவகைக்காண வியலவில்லை. உடனே யானும் சத்தியப்பிரியரும் வினாவாக வசந்தச்சோலைக்கு வந்தோம். அப்பொழுது நமது சிதாநந்தர் தமதுடைவாளை யோச்சித் தம்மையே வெட்டிக்கோடற் றருணமாயிருப் பதுகண்டு அவர்தங் கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு தடுத் தேன்!—

சயதுங்கள்:—அவளோன் தம்மைவெட்டிக் கோடல்வேண்டும்?

வீகடவசநன்:—எல்லாம் அந்தக் காதலாலேதான்!—ஏ! காதலே! நினக்குக் சோறலென்னும் பொருள்பட நல்லபெயர் லபித்தது!—மற்றுநீங்கள் கேளுங்கள்!—(பாடுகின்றான்)

காதலி தொழில்க ளெல்லாம் காதலன் றனவன் னூர்க ளாதர மிகுந்து பொங்க வன்பெணூர் தனையிற் பட்டிப் பூதலத் திரவு நானும் பொருந்திய முடிவு மொன்றி வேதனை சிறிது மின்றி மேன்மையின் மிளிர்வ ரன்றே! ()

என்றபடி இவருந் தங்கள்கலாவதியும் உள்ளவாறே மெய்யன்பி னியல்புணர்ந்த மேன்மையாளராகவே,
(பாடுகின்றான்.)

வஞ்ச மென்பதன் பெயரையு மறிகிலர் ம்னத்திற் கொஞ்ச மாயினூர் தயரமென் பஃதிலர் கோதில் விஞ்சை தேர்ந்திடு காதல ரிருவரும் விரவிக் கொஞ்ச வார்நலம் கொள்ளுவா ருவந்துளங் குளிர்வார்! ()
இன்னும், (பாடுகின்றான்.)

இருவர் கொள்கையு மெண்ணமு மிஞ்சுயினில் விழையு மிருவர் நாடிய விற்பமும் விருப்பமு மிணைந்த விருவர் நேசமு மேக்கமு மியைதலா லுடவின் மருவி வாழ்தரு முயிரென நாடொறும் வளர்வார்!(உசு0)
ஆதலின், தங்கள் அருந்தவக்குமாரி கலாவதிப் பைந்தொடியின் பொருட்டுத் தாமு முயிர் துறக்கத் துணிந்தனர்!

சயதுங்கள்:—அவள்பொருட் டிவர் தம்முயிர் துறக்கத் துணிவானேன்? எமதருமைக்கலாவதிக் கேதேனு மேதம்நிகழ்ந்ததோ?

வீகடவசநன்:—அவ்வாறென்று மில்லை. மற்ரைப்படி தங்கள் குமாரி கலாவதி நம்முடைய சிதாநந்தர் ஆஞ்ஞாபித்த வண்ணம் வசந்தச்சோலைக்குவந்து அவ்விடத்திற் சிதாநந்தர் உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு குத்துண்டுவிழ்ந்து

கிடந்த குலாந்தகனைக்கண்டு தன்னுடைய பிராணநாதர்
சிதாந்தரேயென்று நினைத்து மனமுடைந்து இம்மாய
வாழ்க்கையினை வெறுத்து உயிர் துறக்கக் கருதிப் பக்கத்
தீர் கிடந்த மகாருவிகொடுத்த மருந்தினை யுட்கொண்டு
மயங்கி வீழ்ந்தனள் !

சயதுங்கள் :—ஏடி ! பாவீ ! மனோமோகினீ ! உன்காமவலையின
கப்பட்டு என்னவெல்லாஞ் செய்தேன் ! என்னவெல்லாஞ்
செய்தேன் !! என்வயிற்பிறந்த வென்னருமைத் திருமக
ளுக்குக்கேடிழைத்தேனே !—(பாடுகின்றான்.)

மாயமார் வஞ்சகீ வன்மனோ மோகினீ
•பேயனே னுன்மயற் பித்தமே லீட்டினாற்
றாயிலாப் பெண்ணொசுச் சற்றுமே யோர்ந்திலேன்
றீயனே னையகோ ! தீயனே னையகோ !! (உசக)

ஐயோ ! காமமே ! உன்னுடைய வல்லமை மிகவும் பெரிது !
பெரிது !! (பாடுகின்றான்.)

* “பாம்பிற் கொருதலை காட்டி யொருதலை
தேம்படு டுதண் கயத்து மீன்காட்டு—மாங்கு
மலங்கன்ன செய்கை மகளிர் தோள் சேர்வார்
விலங்கன்ன வெள்ளறிவி னார்.” (உசஉ)

என்றும்,

† “நாயும் போல்வர்பல் லெச்சிலு நச்சலாற்
றீயும் போல்வரசெய்ந் நன்றி சிதைத்தலா
னையும் போல்வர் நுகர்தற் கருமையான்
வேயும் போல்வரிவ் வேனெடுங் கண்ணினார்.” (உச௩)

† “நுண்பொரு ளானை நுகர்ந்திட்டு வான்பொரு
ணன்குடை யானை நயந்தனர் கோடலின்
வம்பிளி மென்முலை வாணெடுங் கண்ணவர்
கொம்பிடை வாழும் குரங்கும் புராசுபு.” (உச௪)

என்றும்,

* “தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரான்வரும்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனு
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே.”

(உசரு)

என்றும், பெரியோர்கள் கூறியனவற்றை யெல்லாமுணர்ந்
திருந்தும் மதிமாழ்கினேனே! — அந்தோ! என்னுடைய
பொன்னையமந்திரி மேதாநிதியார் கூறியவற்றைச் சிறி
தேனுங் கவனித்திலேனே!—[மௌனம்]ஐயா! விகடவச
நரோ! இப்பொழு தென்னருமைக் கலாவதி யெங்குள்ள?
எங்குள்ள?—

(சய துங்கள் சிங்காதநத்தின் மீது சாய்கின்றான்.)

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) நம்முடைய மகாராஜாவுக்கு இப்
பொழுதுதான் புத்திவந்தது! இனிமேற் சரியாய் நடப்
பார்!— (வெளியாய்) மகாராஜா! கன்னிமாடத்திலிருக்
கின்றனள்!—ஏ! சோமதத்தா!—சோமதத்தா!—

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—எசமான்களே! சித்தம்!*

விகடவசநன்:—நீ அந்தப்புரஞ்சென்று கன்னிமாடத்திலுள்ள
கலாவதித்தாயை யிங்கே மகாராஜாவவர்கள் வரச்சொன்
றார்களென்று அவ்விடத்திலுள்ள சிலதியரிடத்திற் சொல்
லிவிட்டுவா! சீக்கிரம்! தாமதஞ்செய்யாதே!

சோமதத்தன்:—அப்படியே செய்கிறேன்! எசமான்களே!

[சோமதத்தன் போகின்றான்.]

சயதுங்கள்:—ஐயா! விகடவசநரோ! நம்முடைய புத்திரிகலா
வதியை அவள்தானே விரும்பிய சிதாநந்தருக்கே மனைவி
யாய்க் கொடுத்துவிடுவோம்! முன் நாம் நம்முடைய மே
தாநிதிடாரோடுகூட ஆலோசித்தவண்ணம் பாண்டியரா

சன் மகனுக்குக் கொடுக்கவே வேண்டாம்! ஏன்? விகடவச
நரோ! நாம் தீர்மானித்தது சரிதானே?—

விகடவசநன்:—ஆமாம் அப்பொழுது செய்த தீர்மானமுஞ்
சரிதான்! இப்பொழுது செய்ததீர்மானமுஞ் சரிதான்!
ஆயினும் நம்முடைய தானைத்தலைவர் சிதாநந்தருடைய
குலங்கோத்திரம் முதலியவற்றை விசாரித்துத்தான் மண
வினை முடிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது! — ஆகையினாலே
தாங்கள் நம்முடைய சத்தியப்பிரியரிடம் நமது சிதாநந்த
ரைப்பற்றி விசாரிக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது!—

சயதுங்கள்:—ஆ! அந்தப்படியே விசாரிப்போம்!—

(சயதுங்கள் சத்தியப்பிரியனை நோக்குகின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன்:—(எழுந்து) ஐயனே! ஜயதுங்கவள்ளலே!
இப்பொழுது தங்களுடைய சேனாதிபதியா யிருப்பவரும்
கலாவதியை யினி மணந்துகொள்ளப் போகின்றவரும்,
எங்கள் தலைவர் சிதாநந்தரும் பாண்டியநாட் டிறைவன்
சுகேசவமுதியின் அருமைத்திருமகனானோ!—

சயதுங்கள்:—அப்படியாயிற் பழம்நழுவிப் பாலில்விழுந்தாற்
போ லாயிற்று!

விகடவசநன்:—அற்றன்று. கற்கண்டுக் குன்றிற் றேன்மாரி
பொழிந்தாற்போ லாயிற்று!

சத்தியப்பிரியன்:—ஓ! மன்னர் மன்னனே! (பாடுகின்றான்.)

*“பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய

மாமலை பயந்த காமரு மணியு

மிடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்

தருவிலை நன்கல னமைக்குங் காலை

யொருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்

சான்றோர் பால ராப

சாலார் சாலார் பாலரா குபவே.”

(உசுசு)

என்பது முன்னோர்களா லேற்பட்ட வுண்மையுரை யன்றோ ?

கலாவதியும் வாசந்திகையும் வருகின்றார்கள்.

முதலாந்நானிகள் :—ஆகா ! என்ன அதிசயம் ! என்ன அதிசயம் !! இதுவன்றே யீசுரசங்கற்ப மென்பது !

சயதுங்கள் :— (கலாவதியைத் தழுவி மூத்தமிட்டு) அம்மா ! கலாவதி ! என்னருமைத் திருமகளே ! யான் வஞ்சகமே யொரு வழுவாய் வந்த மனோமோகிரி மயக்கி னகப்பட்டு உன்னை யிதுகாறுங் கவனியாதிருந்தமைக்காக என்மீது நீ பொறை பாராட்டவேண்டும்! பொறை பாராட்டவேண்டும்!! (பாடுகின்றான்.)

காம வலைப்படு காளைய னேனென் கருத்து மயங்குதலான் வாம குமாரி கலாவதி யேயிது காறு மதித்திலஹற் கோமள வல்ல குணுகரி யானிழை கோதுபொறுத்தருளித் தேமலர் மாதெளி யேனறி யாதுசெய் தீமை கமித்தருளே! அந்தோ ! பாவியேன் சிறிதேனும் புத்திரிவாஞ்சை யென்பதில்லாம லிருந்தேனே! என் கண்ணே! கலாவதி! உனக்குப் பெருந்தவ றிழைத்தேன்! பெருந்தவ றிழைத்தேன்!! என்ன செய்வேன்? (பாடுகின்றான்.)

பெண்ணைபொறுப்பாய் பிணையெபொறுப்பாய்
நண்ணென நீதி நடையேது மாதே
கண்ணெரி னுள்ளங் கனியாயெ னில்யா
னுண்ணென்மற் றென்று முறங்கேனென் றென்றும்.(.)

கலாவதி :—என்னருமைத் தந்தையாரே ! தாங்களேன் வீணே மனவருத்தப்படல் வேண்டும்? (பாடுகின்றான்.)

*“அங்கண் விசம்பி னகனிலாப் பாரிக்குந்
திங்களுந் தீங்குறுதல் காண்டுமாற்-பொங்கி
யறைப்பா யருவி யணிமலை நாட
வுறம்பால யார்க்கு முறும்.” (உசக)

*“உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா
பெறற்பா லனையவு மன்னவா மாரி
வறப்பிற் றருவாரு மில்லை யதனைச்
சிறப்பிற் றணிப்பாரு மில்.” (௨௫௦)

†“ஆவது விதியெனி னனைத்து மாயிடும்
போவது விதியெனி னெவையும் போகுமாற்
றேவருக் காயினுந் தீர்க்கத் தக்கதோ
வேவரு மறியொண லீசற் கல்லதே.” (௨௫௧)

†“தீங்குவந் தடையு மாறு நன்மைதான் சேரு மாறுந்
தாங்கள்செய் வினையி னாலே தத்தமக் காய வல்லா
லாங்கவை பிறரால் வாரா வமுதநஞ் சிரண்டி னுக்கு
மோங்கிய சுவையின் பேத முதவினார் சிலரு முண்டோ?” ()

சயதுங்கள்:—அறிவேயுருவாயமைந்த கலாவதி! உன்னிஷ்டப்
படியே யுனக்கு விவாகம் நடத்துகின்றேன்! நீ விரும்பிய
அரசினங் குமாரனையே மணப்பாய்!—

கலாவதி: — என்னைப் பெற்றுவளர்த்த தந்தையே! யான்
இதைக்குறித்து என்னசொல்லப் போகின்றேன்!—
(கண்ணீர் விடுகின்றாள்.)

சயதுங்கள்:—அம்மா! கலாவதி! அழாதே! அழாதே!! நீயமு
வையேலாற்றேன்! ஆற்றேன்!!—

(சயதுங்கள் கலாவதியின்கண்ணீரைத் துடைக்கின்றாள்.)

விகடவசநன்:—மற்றைப்படி சமூகத்தினுடைய சம்பந்தியார்
சுக்கேசவமுதியாரையும் மருகர் சிதாந்தரையும் எதிர்கொ
ண்டு சென்று அழைத்துவருமாறு ஏற்பாடுகள் செய்ய
வேண்டாமோ? நாமேன் தாமதஞ் செய்தல் வேண்டும்?
தூதுவன் வருகின்றான்.

தூதுவன்:—மகாராசா வவர்களுக்கு அடியேன் வந்தனம்.

சயதுங்கள்:—என்ன சமாசாரம்? சீக்கிரஞ் சொல்லாய்.

தூதுவன்:—மகாராசா! பாண்டியராசர் மகனும் இன்னொருவருமாகத் தேசசஞ்சாரஞ்செய்ய வெண்ணிப் புறப்பட்டு நம் முடைய நாட்டிற்கு வந்தார்களாம்! அவ்விருவரையும் நாம் பிடித்துச் சிறையிலிட்டிருப்பது கேட்ட பின்னரே பாண்டியன் படையெடுத்து வந்திருக்கின்றாலும்! தாங்கள் அவ்விருவரையும் நாளை மாலைப்பொழுதிற்குள் அந்தப் பாண்டியனிடமே யனுப்பாமற் போனால் போர் நிகழாமாம்! இவ்வளவும் பாண்டியன் மந்திரி சந்திரியென்பவர் கூறினார்! — பலமான சேனையோடு வந்துள்ளார்! மகாராசா!

சயதுங்கள்:— சரிதான்! சரிதான்!! அப்புறம் பேசிக்கொள்ளலாம் இதைப்பற்றி. ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது!

(தூதுவன் ஓரா தனத்தமர்கின்றான்.)

முதலாத்தானிகள்: — இனி நாம் நமது விகடவசநர் சொல்லுகிறபடிசெய்யத் தாமதிப்பானேன்?—

சயதுங்கள்:—ஆம். உண்மைதான். தாமதமின்றி அப்படியே செய்வோம்.—(எழுகின்றான்) எம்மீது பிரியம்பூண்ட ஆத்தானிகர்களும்! சதசியர்களும்! பிரபுக்களும்! கனவான்களும்! நீங்களெல்லாஞ் சிறிதேனுந் தாமதமின்றி மேதாநிதியார் வரக்கூடுமானால் அவரோடுகூடப் பாண்டியன் பாசறைக்குச் சென்று அவர்களை நாளைக்காலை நமது அரண்மனைக்கு வாத்தியகோஷங்க ளுடனும் நாட்டியச் சிறப்புடனும் படையணிவகுப்புச் சிறப்புடனும் அழைத்துக்கொண்டு வம்மின்! யாம் இங்கே மணவினைக்கேற்ற முயற்சி செய்கிறோம். ஏடா! சோமதத்தா!—

சோமதத்தன்:—மகாராசா! சித்தம்!

சயதுங்கள்:—நீசென்று கோட்டைகாவலர்க்கு நமது இந்தத் திருமுகத்தைக்காட்டி மணமுரசஞ் சாற்றும்படிசெய்!

சோமதத்தன்:—ஆ! அப்படியே!

[யாவரும் போகின்றனர்.]

இரண்டாங்களம்.

இடம்: காஞ்சிக்கடுத்த வெள்ளிடையிற்
பாண்டியன் பாசரை.

காலம்: காலே.

பாத்திரங்கள்: சுகேசன், ஆநந்தவல்லி.

சுகேசன்:—(பாடுகின்றான்.)

பாச மற்ற பண்பனே பார்த்தி ருந்த பானுவே
யாசகன்ற வையனே யாரு ஞான வேந்தனே
தேசு நின்ற தேவனே செய்ய யோக மூர்த்தியே
யீச நின்னை யான்மகிழ்ந் தேத்து கிற்ப தெங்ஙனோ? ()
[மௌனம்.]

நம்முடைய செல்வச்சிதாநந்தனெங்கே? இன்னும் படுக்கை விடுதியினின்றும் வெளியேவந்திலனோ?

ஆநந்தவல்லி :—இன்னும்வந்திலன்! ஏதோசிறிது அயர்ந்து தூங்குகின்றான். நேற்றிரவு வெகுநேரம்வரைக்கும் நம்மோடு தன்னுடைய செயல்களையெல்லாம்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தமையினாலேதான்! மற்று நமதுகுழந்தை சிதாநந்தன் மல்லயுத்தத்தில் மகாவீரனென்று பேர்படைத்த சயதுங்கசோழனையும்வென்றதாகக் கேள்வியுற்றது முதல்எனக்கு அடங்காப்பெருமகிழ்ச்சி யுண்டாகின்றது!

சுகேசன் :—நமதுகுமாரன் சிதாநந்தன் ஆதியில் தேசசஞ்சாரமாகப்புறப்பட்டுப் போகும்போதே இவனுக்கு எத்தகையவீரனையும் வெல்லக்கூடிய ஆற்றலுண்டென்பது தெரிந்தேம். ஆயினும் நமதுபுதல்வன் சிதாநந்தன் சயதுங்கசோழனைப்பற்றி யலட்சியமாயெண்ணுது சாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டுமென்பது பற்றியே யாம் அவ்வாறு கூறினேம்! அதுவுமன்றி நமதுசிதாநந்தன் எத்தனையோ பேரிடர்களின்றும் தப்பியிருப்பதாகவும் தோன்றுகிறது!

அவையெல்லாவற்றையும் பற்றித்தனது நண்பன் சத்தியப் பிரியனிடம் கேட்டுக்கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டனன் ! சத்தியப்பிரியனே இன்னும் வரக்காண்கிலேம் !

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன் :—மகாராசா நம்முடைய சத்தியப்பிரியர் பாசறை வாசலில் வந்திருக்கின்றார் ! இப்போது இவ்விடம் வருகிற தற்குத்தக்க வமயந்தானே வென்றகேட்டு வரச்சொன்னார் !

ககேசன் :—ஏடா ! சேவகா ! போயவரையுடனே வரச்சொல் !
[சேவகன் போகின்றான்.

இதோ நம்முடைய சத்தியப்பிரியனும் வந்துவிட்டான் ! அவனிடத்தில் எல்லாவற்றையுங்குறித்து விசாரித்துக் கொள்ளலாம் !

சத்தியப்பிரியன் வருகின்றான்.

சத்தியப்பிரியன் :—மகாராஜாவவர்களுக்கு அடியேன் சத்தியப்பிரியன் வந்தனம் !

ககேசன் :—அப்பா ! சத்தியப்பிரியா ! வா, வா.—இப்படியிரு.—
(சத்தியப்பிரியன் வீற்றிருக்கின்றான்.)

சத்தியப்பிரியன் :—தாங்கள் இப்பொழுது சோழநாணமனைக்குப் புறப்படுவதற்குத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தல் வேண்டும் ! சோழநாணது ஆஸ்தானிகர்களும் பிரபுக்களும் கனவான்களும் வாத்தியகோஷங்களுடன் நம்மையழைக்க வருவார்கள் ! நம்முடைய சிதாநந்தருக்குஞ் சோழநாண மகள் கலாவதிக்கும் விவாகமகோற்சவம் நடத்தப்போகின்றனர் !—ஆகையினாலே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொள்ளும்படியாகச் சொல்லு தற்காகவே சோழன் என்னை யீண்டனுப்பினான் !

ஆநந்தவல்லி :—இஃதென்னை ! ஆச்சரியமாயிருக்கின்றதே ! நம்முடைய சிதாநந்தன்தான் சோழனிடமிருந்து நம்மோடு

சமாதானம் பேசுவதற்காக உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வந்ததாகவும் அவனதுதானைத்தலைவனா யமர்ந்ததாகவும், அதன்பின் அவனதுமகள் கலாவதியின்மீது தான்காதல் கொண்டிருப்பதாகவும், அவளுந் தன்மேற் காதுல்கொண்டிருப்பதாகவுங் கூறினனே!

சத்தியப்பிரியன் : — அம்மையே! சோழராஜர் ஜயதுங்கருக்கு நம்முடைய சிதாநந்தர் இன்னரென்று நேற்று இரவுவரைக்குந் தெரியாதிருந்தமையினாலே அவர் நமது சிதாநந்தருக்குச் சேநாதிபதிப்பட்டங் கொடுப்பதாகக் கூறினார்! மஹைப்படி நம்முடைய சிதாநந்தர் நமது மகாராஜாவவர்களது குமாரரென்று உணர்ந்துகொண்டதும் அவர் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கோ அளவில்லை! (பாடுகின்றான்.)

தீங்க னுறுஞ்சடை நாதர் தேவி யருளிஞன் மாதர்
தங்க டிலகமாந் தையல் சந்திர காந்தமென் மைய
னங்கை கலாவதி யாளு நம்ம சிதாநந்த வேளு

மங்கள மாக வடைந்தார் மாமகிழ் வெய்தி யிருந்தார்!

இவ்வாறு நம்முடைய சிதாநந்தரும் சோழராஜர் ஜயதுங்கரது புத்திரி கலாவதியுமாகிய விருவரும் ஒருவரையொருவர்கண்டு காதல்கொண்டமையினாலே அவ்வரசரது மனமுந் திரும்பிற்று! துஸ்ஸகவாசமுந் தொலைந்தது!— அவர்பக்க விருந்துகொண்டு அவருக்கே கேடிழைத்துக் கொண்டிருந்தவர்க ளெல்லா மொழிந்தனர்!— சோழராஜரும் தாம் தவறிவீழ்ந்து தத்தளித்த காமக்கடலிலே யே யாழ்ந்துவிடாது உயிர் தப்புதற்குரிய அப்புதமரக்கலம் பெற்றுக் கரையேறி விட்டனர்! சோழராச்சியத்திற்கும் இனி நல்லகாலம் பிறந்தது! யாங்களும் ஒரு குறைவுமின்றி யிதுவரையிலுஞ் சௌக்கியமாயே யிருந்து வருகின்றேம்! இனிமேலும் அவ்வாறிருக்கும் படியாகத் தாங்களும் எங்களை யாசீர்வதித்தல் வேண்டும்!—யாங்கள் அநுபவிக்கும் பாக்கியங்க ளெல்லாம் தங்களுடைய அநுக்கிரகத்தாலேயன்றி வேறெதனாலுமல்ல!—

சுகேசன் :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! உனக்குத் தெரியாத தொன்று மில்லை!—எல்லாம் ஈசன் செயல்! இறைவன் திருவருள்!—அப்படியிருக்க என் செயலாவ தொன்று மில்லை!—(இறைவனைத் துதித்துப் பாடுகின்றான்.)

*“ நற்பதத்தார் நற்பதமே ஞான மூர்த்தி
 நலஞ்சுடரே நால்வேதத் தப்பா னின்ற
 சொற்பதத்தார் சொற்பதமுங் கடந்து நின்ற
 சொலங்கரிய சூழலா யிதுவுன் றன்மை
 நிற்பதொத்து நிலையிலா நெஞ்சந் தன்னு
 ணிலாவாத புலாலுடம்பே புகுந்து நின்ற
 கற்பகமே யானுன்னை விடுவே னல்லேன்
 கனகமா மணிநிறத்தெங் கடவு ளானே.” (௨௫௫)
 சந்மதிவருகின்றார்.

சந்மதி :—மகாராஜாவவர்களுக்கு அடியேன். சந்மதிவந்தனம்!

சுகேசன் :—வம்மின் சந்மதியாரே! இப்படி வீற்றிருந்தருளு மின்!

சந்மதி :—ஆ! அப்படியே. அதுநிற்க. சோழராஜனது ஆஸ் தானிகர்கள் முதலாகிய யாவரும் நம்மை மணவினைக் காக அழைக்க வருவதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன்! அஃ துண்மைதானே?

சத்தியப்பிரியன் :—ஆமாம். அஃதுண்மைதான்.—

சந்மதி :—அப்பா! சத்தியப்பிரியா! உன்னைப்பற்றிய விஷய ங்களை யெல்லாம் நம்முடைய சிதாந்தன் சொல்லக் கே ள்வியுற்றேன்! மற்று நீ சொல்கியந்தானே?

சத்தியப்பிரியன் :—தங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தினு லடியேன் ஒரு குறையுமில்லை! எல்லா வன்பமுமுடையேன்! அதுநிற்க. நாம் தாமதஞ்செய்வானேன்? அவர்கள் வரு

முன் நாழு மேன் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தல் கூடாது?—

ஆநந்தவல்லி :—நாம்தாம் ஏன் காலதாமதஞ் செய்தால் வேண்டும்?—(மந்திரியை நோக்கி) தாங்கள் யாவருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தருளலாமே!—

(நேபத்தியத்துட் பல்வகைவாத்தியங்களும் மெதுவாய் முழங்குகின்றன.)

சுகேசன் :—ஆ! அங்ஙனமே செய்வோம்.—(சற்றுச் செவிசாய்த்து) ஏதோ வாத்தியகோஷம் மெதுவாய்க் கேட்பதனாலே வெகுதூரத்தி லவர்கள் வருகின்றார்கள்போலும்!—இனிமேற் சந்தியாரே! நாம் காலநீட்டித்தல் நியாயமன்று.— (ஆநந்தவல்லியை நோக்கி) நீ யந்தப்புரத்திலிரு!! இதோயான் வெகுசீக்கிரத்தினில்வந்து விட்டேன்!—(சத்தியப்பிரியனை நோக்கி) சத்தியப்பிரியா! நீ யென்னுடன் வருதி!—

[யாவரும் போகின்றார்கள்.]

மூன்றாங்களம்.

இடம் : காஞ்சியிற் சோழனரண்மனையிற் கல்யாண விலாசம்.

காலம் : நாள் வெயிற்காலே.

பாத்திரங்கள் : சயதுங்கன், மேதாநிதி.

சயதுங்கன் :—நாம் இவ்வா நெல்லாம் முடியப் போகின்றன வென்ற எண்ணினோம்? இவையெல்லாம் ஏகாம்பரசர்தம் மின்னருட்செயல்களே யல்லவோ?—(பாடுகின்றான்.)

கல்லாலமர் காரணனே

நல்லாளுமை நாறுடலா

யெல்லாரொளி யீசுரனே

யெல்லாநின தேரருளே!

(உருக)

ஆதலின்,

காமரு காட்சியனே காமனைக் காய்ந்தவனே

பூமிகு பூட்சியனே புண்ணிய தேசிகனே

வாயகர் மாட்சியனே மாண்புறு சற்குருவே

யாமுற வாட்சியனே யாங்கனு னைப்பணிவேம்? (உடுஎ)

மேதாநீதி :—மற்றைப்படி இம்மணவினைக்கு யான் செய்ய வேண்டியவற்றை யெல்லாஞ் செய்துவிட்டேன். அரண்மனைவாயிலில் மணமுரசம் முழங்குகின்றது. நகர்முழுதும் அலங்காரஞ்செய்தாயிற்று. இனிமேல் அவர்கள் வர வேண்டியதுதான் றுமதம்.

சயதுங்கள் :—அப்படியானால் சரி. — அதாநிற்க. உம்முடைய குமாரனுக்கு உடம்பு எப்படி இருக்கின்றது?

மேதாநீதி :—வைத்தியர் அகோபலர்தாம் காயப்பட்ட இடங்களில் மருந்துவைத்துக் கட்டியிருக்கின்றார். சீச்சிரத்தினிற் செளக்கியமாகுமென்று சொல்லுகின்றார். அவன் நம்முடைய சிதாந்தருடைய போருடைகளை அப்பொழுது தரித்துக்கொண்டிருந்தமையினாலே காயம் அவ்வளவு நன்றாய்ப்படவில்லை யென்கின்றார். எல்லாவற்றிற்கும் தெய்வகடாட்சம் வேண்டும்!

சயதுங்கள் :—மற்று, இன்னொரு சமாசாரம் தங்களிடஞ் சொல்லவில்லையே நாம்! கன்னடன்றம்பி மங்களநாதன் நம்முடைய மனோமோகிரியையும் மரகதத்தையுஞ் சைனர் சாவடியிற் சந்தித்து இட்டுக்கொண்டு போகும்போது நம்முடைய காவலாளர்கண்டு பிடித்ததும் அவளும் மரகதமும் ஒடிப் பாலியாற்றில் வீழ்ந்திறந்தனர்களாம்! மங்களநாதன்மட்டும் பிடிபட்டுச் சிறைச்சாலையின்க ணடைக் கப்பட்டுள்ளன்!

மேதாநீதி :—அப்படியா? நல்லவேளை! பிழைத்தோம்! பிழைத்தோம்!!

சயதுங்கள் :—என்ன? என்ன?

மேதாநீதி :—எனது மைத்துனர் மகள் வாசந்திகையை யவ னுக்குக் கொடுப்பதாக யோசனைகள் நடந்துகொண்டிருந் தன! இனி யந்தயோசனை யேது?

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன் :—மகாராசா! பாண்டியராசரையும், நம்ம சிதாநந் தரையும், நம்முடைய கனவான்களும் சபையார்களும் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள்! இந்நேரம் அவர்கள் யாவ ரும் கோட்டைக்குள் வந்திருப்பார்கள்!

சயதுங்கள் :—ஆனாம் சரிதான். நீ அந்தப்புரஞ்சென்று சில திவரிடஞ் சொல்லி நம்முடைய குமாரி கலாவதியைச் சன்னத்தமாயிருக்கும்படி செய்!

சேவகன் :—சித்தம் மகாராசா! [சேவகன் போகின்றான்.

சயதுங்கள் :—ஏன் மந்திரியாரவர்களே! நம்முடையவழக்கப் படி சிறைகாவலாளர்க்குத் திருமுகமனுப்பிச் சிறையிலுள் ளாரை விடுதலைசெய்ய வோண்டாமோ?

மேதாநீதி :—ஆமாம். அஃதுடனே செய்யவேண்டுவதுதான்.

சயதுங்கள் :—சோமதத்தா!

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன் :—மகாராசா!

சயதுங்கள் :—அப்படியானால் மங்கள நாதனையும் விடுதலை செய்யவேண்டியதுதானே?

மேதாநீதி :—ஆமாம். தொலைந்துபோகிறான். விட்டுவிடுங்கள்.

சயதுங்கள் :—ஆனாம் சரி. ஏடா! சோமதத்தா! நீ சென்று நமது சிறைகாவலாளரிடம் இத்திருமுகத்தைக் காட்டிச் சிறையி லுள்ளாரை யெல்லாம் விடுதலை செய்யும்படி சொல், போ, தாமதஞ் செய்யாதே!

[சோமதத்தன் போகின்றான்.

என்ன மேதாநிதியாரே! ஈசுர சங்கற்பமென்பது ஓரரசனது செங்கோன்மை போலும்! (பாடுகின்றான்.)

தீயணாக் காய்கிற்குஞ் செம்மையு நல்லோரை
நேயமொடு காக்கின்ற நேர்மையு—மாயுங்கால்
யாவையுந் தானாகி யாண்டு முளவிழைவன்
கோவெனக் கோடல் குறிப்பு. (உருஅ)

(தேபத்தியத்தினுட் பல்வகை வாத்தியங்களும் முழங்குகின்றன.)

மேதாநிதி:—ஓகோ! வாத்தியகோஷங் கேட்டின்றுதே! அவர்கள் யாவரும் வந்துவிட்டார்கள் போலும்!

சேவகன் வருகின்றான்.

சேவகன்:—மகாராசா! அவர்களெல்லோரும் இதோ வந்து விட்டார்கள்.

சயதுங்கள்:—சரிதான். நீயப்படியிரு!

(சேவக டனாதுங்கிநிற்கின்றான்.)

சுகேசன், சந்மதி, சிதாநந்தன், சத்தியப்பிரியன்,
விகடவசநன், ஆத்தானிகர்கள், பிரபுக்கள்
முதலிய யாவரும் வருகின்றார்கள்.

(சயதுங்களும் மேதாநிதியாரு மெழுகின்றார்கள்.)

வந்தனம்! வந்தனம்!! யாவர்க்கும் வந்தனம்!!!

(சயதுங்கன் கையமைப்ப யாவரும் வீற்றிருக்கின்றனர்.)

(சுகேசனை நோக்கி) ஐயா! சுகேசவழுதியாரே! நாமிருவரு மெப்பொழுதும் பகைபாராட்டாது நட்பாளராக வே யிருத்தல் வேண்டிமென்பது நம்பெருமான் விருப்பம் போலும்!

விகடவசநன்:—(தனக்குள்) இவ்வுண்மை யின்றுதான் நந்தம் மகாராஜாவவர்களுக்குப் பிரகாசமாபிற்றே?

சுகேசன் :—(பாடுகின்றான்.)

நீத்த நிகழ்கின்ற நீடுலகின் மாந்தர்செய

லத்தனையு மீச னருள்.

(உருக)

மேதாநீதி:—ஆ! அதற்கு மையமுண்டோ?—

சயதுங்கள்:—(சிதாநந்தனைநோக்கி) என்னருமைச் சிதாநந்தவீரனே! இவ்வயின்வருதி. (சிதாநந்தன் சமீபித்தலுமவனைத் தழுவிமுத்தமிட்டு) எமதன்பார் மருகனே! உன்னை யாம் இன்னாரென் றறிகிலாமையாற் செய்த செயல்கட்கெல்லாம் மனம்வருந்துகின்றே மாதலிற் பொறுத்துக் கொடல்வேண்டும்!—

சிதாநந்தன்:—எந்தையார் சிறிது முன்னர்க்குறியது போல எல்லா மிறைவனருளா யிருப்புழி, யாம் செய்யற் பாலன யாவுள? ஆதலி னெந்தம்பிரியமுள்ளமாமனாரே! சயதுங்கள் வள்ளலே! தாங்களிதைக்குறித்துக்கவற்சிபுறலொழிமின்!

சக்தியப்பிரியன்:—நாமேன் தாமதித்தல் வேண்டும்?

சயதுங்கள்:—தாமதமொன்றுமில்லை! ஏ! சோமதத்தா!

சோமதத்தன் வருகின்றான்.

சோமதத்தன்:—மகாராசா!

சயதுங்கள்:— நம்முடைய செல்வப்புத்திரி கலாவதி யிங்கே கல்யாண விலாசத்திற்குச் சீக்கிரம் வருமாறு கன்னிமாடக் காவலாட்டியரிடஞ் சொல்லிவிட்டுவா.—

[சோமதத்தன்போகின்றான்.

(சந்மதியைநோக்கி) என்ன? சந்மதியாரவர்களே! நாமும் நமது நண்பர் சுகேசவழுதியாரும் முகூர்த்தநிச்சயம் பண்ணி விவாகம் முடிக்கு முன்னரே யவர்களிருவரு மொருவரை யொருவர்கண்டு காதல்கூர்ந்தன னொன்பது எம்பெருமான் ஏகாம்போசனது திருவருட் பிரோகமே யன்றோ?

சந்மதி:—ஆமாம். அஃதுண்மைதான். யாங்களுமெங்கள் சிதாநந்தர் தேசசஞ்சாரமாய்ப் புறப்படும்போது அவர்க்கு இந் தச் சோனாட்டிற்குச் சேறலொழிகவென்று கூறியிருந்தும் அவர் இங்கேயேவந்து இவ்வாறெல்லாம் நிகழ்ந்திருத்தலை யாலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து இது ஜகதீசன் றிருவரீ ளே யென்பதை யாட்சேபிப்பவன் யாவன்?

விகடவசநன்:— அவன்ற னுலோகாயதன் ! உலோகாயதன்!!

(யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

பணிப்பெண்க ளிருபுறமுஞ் சூழ்ந்துவரகீ கலாவதி
வாசந்திகை மாணிக்கமாலைகளோடு
பிரவேசிக்கின்றாள்.

சயதுங்கள்:— என்னருமைத்தாயே! கண்ணே! கலாவதி! இப்படிவா. (கலாவதி தந்தையா ரருகிற்சேற ஆஞ் சய துங்கள் பலரையுஞ்சுட்டி) அம்மா ! கலாவதி! சகலமும் உன்னிஷ்டப்படியே முடிந்தன! — அதோ அவ்விடத்தி லிருப்பவர் உன்னுடைய மாமனாராகிய பாண்டிநாட்டர சர் சுகேசவமுதியார்!—அவர் சமீபத்தி லுட்கார்ந்துகொ ண்டிருப்பவர்தாம் பாண்டியராசருடைய பிரதானந்திரி சந்மதி யென்பவர்!—

விகடவசநன்:— உதோ உவ்விடத்திலிருப்பவர்தாம் உம்பிரா ணநாதர் சிதாநந்தர்!—இதோ இவ்விடத்திலிருப்பவர்தாம் விப்பிரசிகாமணி விதூஷகதிலகர் விகடவசநர்!—

(யாவரும் நகைக்கின்றார்கள்.)

சயதுங்கள்:—மற்ற, இதோ இங்கிருப்பவர்தா முனதுபிராண நாதர் சிதாநந்தர்தம் உயிர்நண்பர் சத்தியப்பிரியர்!—இனி மே லிவர்களெல்லோருந்தா முனக்கு வேண்டியவர்கள்!

விகடவசநன்:—ஏன்? மகாராஜா ! இன்றைக்கு அமாவாசியை யன்றோ?

மேதாநிதி:— இன்றைக்கேதையா அமாவாசை ? அதுவருகிற தற் கின்னு மேழெட்டிநாட் செல்லவேண்டுமே!

விகடவசநன்: — மகாராஜா! தாங்களே கேளுங்கள்! யான் இன்றைக்கு அமாவாசியை யென்கின்றேன்! நம்முடைய மேதாரிதியா ரில்லையென்கின்றார்!—எல்லாவற்றிற்கும் யானின்மைக்குப் பிரத்தியட்சமான அமாவாசியை யென்றே நிரூபிக்கின்றேன்!—ஐயா! மேதாரிதியாரே! சபையோர்களே! சூரியனுஞ் சந்திரனுஞ் சேருந்தினம் அமாவாசியை யென்னப்படும். அவ்வாறே யின்று சூரியவம்சத் தரசராகிய நம்முடைய ஜயதுங்கராஜரும், சந்திரவம்சத் தரசராகிய நம்முடைய சுகேசவமுதியாரு மிங்கே சேர்ந்திருக்கின்றார்களாகவே யின்று அமாவாசியைதான்!—

(யாவருங் கைகொட்டியார்த்து நகைக்கின்றார்கள்.)

பிராமணரிருவர் வருகின்றனர்.

பிராமணர்: — ஜயஜய விஜயீபவ! மகாராஜ! விவாகசாலையிற் புரோகிதர் முதலிய யாவரும்வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்! தங்களுடைய வரவைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்!

சயதுங்கள்: — அப்படியானால் வழுதியாரே! சந்தியாரே! நாம் சிதாநந்தருக்கும் கலாவதிக்கும் இப்பொழுதே விவாகத்தை நிறைவேற்றி விடலாமே!— (சபையிலுள்ளாரை நோக்கி) எனது பிரியசபையோர்கள்! தாங்களெல்லோரும் விவாகசாலைக்குச்சென்று எம்மைக் கணப்படுத்தல் வேண்டும்!

சபையோர்கள்:—ஆ! அப்படியே!

[சயதுங்கள், சுகேசன், சிதாநந்தன், கலாவதியாகிய வீவர்களொழிய மற்றவர் யாவரும் போகின்றனர்.

(சிதாநந்தனுங் கலாவதியுஞ்சேர்ந்து நிற்கின்றனர்.)

சயதுங்கள்:—(பாடுகின்றான்.)

* “தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்

செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தமிழ்க்கு மற்றை

மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
 மூதாதை மாதானும் பாகத் தெந்தை
 யாவர்கோ னெம்மையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
 பாமார்க்குந் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோ
 மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு
 மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே.” (௨௬௦)

[சயதுங்கன் போகின்றான்.

சுக்கேசன்:—(பாடுகின்றான்.)

தழையுமியல் பிற்றெனும் பத்தியுறு மனனுடைய
 தரணியீர் தாமதமெவ
 னழலிடை யகப்பட்டு மாழ்குறு புழுப்போல
 வழியாது வருதிர்நம்மை
 யுழையிருந் ததுதிநமு முண்மைநெறி யிற்செல
 வறுப்பவற் பாடியேத்தி
 விழைவுட னவன்றன தருட்கடலின் மேவிநனி
 விளையாடி யாடுதுமரோ. (௨௬௧)

[சுக்கேசன் போகின்றான்.

சிதாநந்தன்:—(கலாவத்யைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு பாடு
 கின்றான்.)

மங்கைப் பருவமுற்றே வளர் கிற்குமெஞ்
 சிற்றறிவாந்
 துங்கக் கவுமுதியை நனி தோயுங்
 கலாதரனே
 யெங்கும் விழியுடையாய் தடுத் தெம்மையாட்
 கொண்டவனே
 யெங்கள் பரசிவமே யுனை யெங்ஙனம்
 வாழ்த்துதுமே? (௨௬௨)

[சிதாநந்தனுங் கலாவதியும் போகின்றனர்.

நான்காங்களம்.

இடம்: காஞ்சியிலாத்தாநமண்டபம்.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: சயதுங்கள், சுகேசன், மேதா
நிதி, சம்மதி, சுயம்பிரகா
சர், விகடவசநன், ஆத்தா
னிகர்கள், பிரபுக்கள், கன
வான்கள் முதலாயினார்.

(சிதாநந்தனுங் கலாவதியுஞ் சிங்காதந்திருக்கின்றனர்.)

சிதாநந்தன்: — (கலாவதியோடெழுந்து) மன்னர்களாள்! மந்
திரிகாள்! முறையோர்களாள்! மற்றையோர்களாள்! இப்பொ
ழுது நீவிரயாவருங்கூடி யெம்மிருவரையும் அரியாதனத்
தமர்த்திச் சோண்டின தரசரிமை கைக்கொண்டு அத
னைப் பரிபாலிக்குமாறு கூறியாங்கே யாங்க ளிருவேமும்
நடந்துகொள்ளச் சித்தமாயிருக்கின்றேம். சற்று முன்
னர்ச் சம்மதியாரவர்கள் படித்த இராசநீதிப் பத்திரிகை
யிற் சொல்லியவ்வொருவிடயத்தினும் அணுத்துணையுந்
தவறின்றி நடப்பான் முயல்கின்றேம். அன்னணமே
வாக்குறுதியுஞ் செய்கின்றேம். இனி இறைவன் திரு
வருளை முன்னிட்டு அவனடித்தாமரையே துணைக்கொண்
டு எக்காரியத்தை யு மியற்றுவேமாக. 'மன்னுயிரைத் தன்
னுயிராமதிக்க' என்னும் நியாயத்தின்வண்ணம், எம்மைப்
போலவே சகலமாந்தரையும் விரும்பிப் பாதுகாப்பேமாக.
ஒப்புரவறிந்து உயிர்கள்பாற் கண்ணோடி யுலகோம்புவே
மாக.

(இருவரு மாதனத்தமர்கின்றனர்.)

(யாவருங் கைகொட்டி யார்க்கின்றனர்.)

சுயம்பிரகாசர்:—(எழுந்து ஆசீர்வதித்துப் பாடுகின்றனர்.)

மண்வளரு மானுடரு மற்றுமுள பல்லுயிருங்

கண்வளர்ந்து நாடோதுங் கவலையற்றுக் களிகூரத்

தூந்துமியின் னியங்கறங்கத் தோகையர்க ணடமாட
வந்தியர்கள் வாழ்த்தெடுப்ப மாகதர்நின் நேத்தெடுப்ப
மாதவக்துப் பெரியோர்கண் மங்கலநம் போற்றிசைப்ப
வேதழுத்து வான்களெனும் விமலர்கன்ப லாண்டிசைப்பத்
துங்கமிகுந் தமிழ்வாணர் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும்
பொங்குநறும் பாட்டுரைப்பப் புரிவனைக ணின்நேங்கத்
திங்கணெடுங் குடைநிழற்கீழ்ச் சிலதியர்சா மரையிரட்டச்
சிங்காத நத்தமர்சி தாநந்தப் பெயருடையோய் !

எவ்வுயிருக் கெதுபற்றி யிடரெய்து மாயிடினு
மவ்வுயிருக் குறுதுணையா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம் !
அருந்தமிழ்தம் போலினிமை யார்ந்துதலை யன்பொழுகு [கு!
மருந்தமிழ்ச்சொற் பொருட்செறிவுந் தமர்ந்ததுநின் திருவாக்
கன்றனைய குழகட்குந் காரிகைக்கும் பொதுவன்றி
நின்றனக்கே யுரியதுகொ ணின்மலநின் திருமேனி !
ஆருயிர்யா வற்றினையு மளிக்கிற்பா மென்றுசொலி
யோருயிர்க்கே யுடலளித்தா யொப்புரவு மறிந்தனைகொல் ?
குவிதனத்துக் கோதைநலார் கொடுமதவே டன்கணையாற்
றவிதரவா ளாதிருப்பாய் தண்ணளியு நிற்கிலைகொல் ?
செங்குமுத விதழ்மடவார் சீரிதய கமலமெலாந்
தங்குதலா னிறைவனெனுந் தனிப்பெயரு முற்றனைகொல் ?
திருந்துகழல் வேந்தர்தொழ்ச் சினவேலோய் வீற்றினிதி
னிருந்தபெரு மங்கலநிற் கியம்புதலுஞ் சிறப்பேயோ ?
மல்வென்றி யோடுமண மங்கலமும் யாம்பாடல்
செல்வென்ற கரமுடையாய் சிறிதேனும் புகழாமோ ?

விதாரிகர் முகனுடை விமலசு குணவள
மதுரையெ ணகர்தனில் வளர்தரு மரசனே!
உவகையொ டநுதிந முயர்வினி நகர்வதி
பவமகிழ் புரிசுவை பரசுறு சரசனே!

ஆரூரூம் புரிவாய்நீஇ! ஆனந்தந் தருவாய்நீஇ!
வீரர்தமுள் வீரனுநீஇ! வேந்தர்தமுள் வேந்தனுநீஇ!

ஐயனீஇ! செய்யனீஇ!
ஆதிநீஇ! சோதிநீஇ!
நாதனீஇ! போதனீஇ!
அறிவனீஇ! இறைவனீஇ!

அதனூஅல்,

பொற்புறு மரகதப் பாசடை பொலிந்த
கற்பக நிழற்கட் காவலன் போலப்
பாண்டிய சோழ மாண்டகு நாடுக
னாண்டருள் செய்யு மாறெம் மனத்தகத்
தாசைமீக் கூர்ந்துநல் லாசிடையிடுது
மெங்கோ மானே யினிமையாய்ச்
செங்கோல் செலுத்திச் சிறந்துவாழ் கெனவே! (௨௬௩)

[மலர்மாரிபெய்து யாவரும் போகின்றனர்.

ஏழாம் அங்கம் முற்றிற்று.

MANAMANA PEREYAYA:
DR. U. V. SWAMINATHAN LIBRARY:
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41:

வ ல ழ த் து.

கலிவிருத்தம்.

'வாழ்க்கி தாநந்தப் பரிதி மாலுடன்
வாழ்க்க லாவதி வளர்க வில்லறம்
வீழ்கமா மழைமிக விளைக நானிலந்
தாழ்கமற் றருந்துயர் தழைக பத்தியே. (உகச)

இயலிசை நாடக மென்னும் பேரவா
முயரெழில் பரந்தசீ ருறுப்பு மேவிய
நயனுறு நற்றமிழ் நங்கை வாழிய
வியனரும் புலவர்மேன் மேலு முய்கவே. (உகரு)

வீடரும் பொதுசந விசயை மண்டப
வாடரங் காகிய வதற்கு நம்மவை
நாடிவந் தாடிய நடர்க்குங் காணிய
கூடிய மாந்தர்க்குங் குறைவில் சோபனம். (உகசு)

கலாவதிநாடகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அன்பளிப்பு

குறிப்புரை.

பாயிரம்.

பக்கம். க:—பா-க. உறத்தித்திக்குஞ் சரசமொழிச் செய்யா
ள்—மிகவும் இனிய சுவையோடு கூடிய
சொற்களையுடைய செவ்வியினள். சித்திக்
குஞ்சரசரணம்—சித்தி விநாயகர்தாள்.

” ” பா-உ. முருகபிரானுந் தேவசேனையம்மையும்
பந்தாடும் அவசரத்திற் பந்து அம்மையார்
மடியில் தாவிற்குக, அ்தனைத் தருதியென்
னும் வியாஜத்தினு லவர்தங் குங்குமந்தி
மிர்ந்த கொங்கைத்தூணையினை நீவு மவ்வ
ன்புடை யண்ணலை யிடைவிடாது சிந்திப்
பாம்.

” ” பா-ங. தனது இதழினில் வள்ளியம்மையால் நிக
ழ்ந்த பற்குறிகளைப் பல்வித வுபாயங்களி
னனும் நீக்கமுயன்றும், அவை நீங்காமை
கண்டு அவற்றை மறைப்பான் தனது அத
ரத்தினைக் கொவ்வைக்கனியென மருண்டு
இக்கிள்ளையே யத்தீங்கிழைத்த தென்று
கூறக்கருதிக் கையினிற் கினியொன்றினைப்
பிடித்துக்கொடு தேவசேனமூன் போந்
தானது கீர்த்தியைப் பாடுவாம்.

பக்கம். உ:—பா-ச. வெண்மையைப் பங்கயத்தொடுங்குட்டுக.

” ” பா-ரு. நடராஜப்பெருமான்றன் நான்கு திருக்கர
ங்களினுந் தற்குறிப் பேற்றியது.

” ” பா-சு. இன்னுஞ் சிறைகள் முனைக்கப்பெறாதவோ
ரிளம்பறவை பறக்க முயல்வதனை யொக்
கும்.

” ” பா-எ. மாதுறக்கம்—பெரிய சுவர்க்கம்.

முன்னுரை.

பக்கம். ௫:—பா-அ. மலர்மணம்போ லெங்கு முறுபலன் மலருமணமும் அத்துவிதமாநிற்றிப்போல யாண்டும் வியாபித்தவ னென்றும், மலர் அரும்பும் போதுமாகுங் காலத்து மணம் வெளிப்படாத வாறுபோற் பெத்த தசையில் ஆன்மாக்களுக்கு வெளிப்படாதுட னிருந்தும், மலராங் காலத்து மணம் வெளிப்படுதல்போல முத்தி தசையில் ஆன் மாக்களுக்கு வெளிப்பட்டு நின்றும் எவ் விடத்தும் உறைபவனென்றும், பொருள் கொள்க. மாவின்ப.....ஒரு கோவை: பேரின்பத்தையே சாகரமாகவும் முத்தி யையே அதனாற் சூழப்பட்ட வுலகாகவும், கடவுளையே ஏக சக்கிராதிபத்தியஞ் செய்யும் அரசனாகவும் உருவகஞ் செய்திருத்தல் காண்க.

பக்கம். ௬:—பா-க0. களிசிறக்குங் காறு= களிகூரும்வரையும். உம்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. வேற்றுப் பொருள்வைப்பணி.

” ” வரி-கக. } கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி: இவர்தம்முள்
 ௨0. } வேற்றுமையை உய்த்துணர்க.

பக்கம். ௭:-பா-கக. } இப்பாடல்களில் வசந்தகாலத்தை முறை
 ௧௨. } யே யரசனாகவும் அரசியாகவுஞ்செய்துள
 ஏகதேச வருவகவணிகளைப் பூர்த்திசெய்து
 ணர்க.

” ” பா-க௩. உருவகவணி. இதன்கண் வசந்தத்தை நடனமாதாகக் குறித்திருத்தல் காண்க.

பக்கம். ௮:—வரி-௫-௭. இவ்வருவகத்தை யுற்று நோக்குக.

அ ங் க ம்—க.

முதற்களம்.

பக்கம். ௧:—பா-௧௭. கணத்திற் கெல்லா முதல்வ = கணப்தியே.

பக்கம். ௧௨:—வரி-௨௧. தாங்கள் தாம் எனக்குத் தெய்வம்: வேசையர் வீடுசெல்வாரியல்பாய சொற்களுள் இதுவும் ஒன்றுபோலும்.

„ „ வரி-௨௭. அகோபலர் : அரண்மனையு வைத்தியர்.

பக்கம். ௧௪:—பா-௧௮. போன்ம் : மகரக்குறுக்கம்.

„ „ வரி-௮. சமானிய - சாமானிய.

„ „ வரி-௧௫-௧௬. வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ என்று பேசுதல் = ஒட்டாமற் பேசுதல். இஃது இப்பொருண்மைத்தாதலை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். ௨௨:—வரி-௧௪. கோலின் செம்மை = அரசாட்சியின் நேர்மை.

„ „ வரி-௨௪. அடிகள்; பெரியோரைக் குறிப்பதோர் உயர்வு கருதிய சொல். ஈண்டுத் தந்தையைக் குறித்தது. “அடிகண் முன்னர் யானடிவீழ்ந்தேன்” சீலப்பதிகாரம்.

பக்கம். ௨௩:—பா-௩௦. ஊறுகின்ற புனல்நிறைந்த கிணற்றினுள்வாழ மீன்போன்றார் பிற நாடுகளின் காட்சியாற் போதருமின்ப மிழந்தவராயினார். “கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டுவளப்பமேன்” என்பதனையு நோக்குக.

பக்கம். ௨௪:—பா-௩௨. இனிய கரும்பி னுதித்தந் திரண்டதாளுடைத்தாயுங் குதிரையின் பிடர்மயிர்

போல விரிந்து விளங்கியுங் கொழுத்தா
டை யினிய நறுநாற்ற மில்லாததாதல்
போல், மேன்மேலு மோங்கி வளருநற்
குடிப் பிறந்துவைத்தும் ஒருவனறன் சீர்
த்தியினைச் செய்யுட்களினும் சிலைகளினுந்
தீட்டற்குக் கருவியாய மிக்க ஆண்டன்
மை யில்லானாயின் அவன்றன் உயர்குடிப்
பிறப்பினும் போந்தபயன் யாதுகொல் ?

பக்கம். உரு:—வரி-ச. சுந்தரோச பாதசேகர பாண்டியன், வங்
கிய சேகரபாண்டியன் முதலாயினார் கா
லங்கள்.

அ ங் க ம்—௨.

முதற்களம்.

பக்கம். உக:—பா-௩௪. சிலாதரன் = சிவபிரான்; மலையை
(வில்லாகத்) தரித்தவன். நலாதவ குலங்
கவின்ற—நல்ல சூரியகுலத்திற் கழகுசெ
ய்யும்.

பக்கம். ௩௫:—பா-௩௫. கைப்பிடித்துக் கொள்ளல்—மணந்து
கொள்ளல். “முடவனுக்குக் கொம்புத்தே
ன்கிட்டிமோ?” என்ற பழமொழியையுங்
காண்க.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். ௩௬:—வரி-அ. கொம்புகளிற் சுகம் = மரக்கிளைகளிலு
ள்ள கிளிகள்; கொம்புகள் + இல் + சுகம் =
இல்லுறை மகளிரின்பம்.

„ „ பா-௩௬. விழையா: விழையாமல்; விழைந்து. மற
ன்—வீரம்; கொலை. ஏமமன்று = இன்

பத்தைத்தரும் ஆடரங்கு; இன்பமல்லாமல். இப்பொருட்டு 'அன்றி' யென்பது 'அன்று' என "அன்றி யின்றியென்" என னு. நன்னூற் குத்திரத்துள் உடம்பொடு புணர்த்தலாற் றிரிந்ததென்க. பூதரம் = மலை. பழிச்சல் = துதித்தல்; பழித்தல். மன்மதன் = காமன்; நிலைபெற்ற மதம். தவறரு மின்பம் = தவறாத வின்பம்; தவல் + தரும் + இன்பம் = கேடுபயக்கு மின்பம். சாந்தமொழியும் = சாந்தமாப்பேசும்; சாந்தநீங்கிய. உத்தமச்செல்வர் = உயர்ந்த செல்வர்; உவ்விடத்தேயுள்ள தமோகுணச்செல்வர்.

பக்கம். ௩௮:—வரி-கசு. சகுனி சுயோதனம் குதவிபுரிந் தாங்கு புரிதல் = அடுத்ததுக் கெடுத்தல்.

பக்கம். ௩௯:—பா-௩௮. காவலன், கல்வி, சூரியன் என்ற மூன்றுகண்ணினுள் முதலிலுள்ள கண்ணாகிய காவலனில்லையேல் மக்களுக்கு இடரெனுமிருணீத்த லரிது.

பக்கம். ௪0:—பா - ௩௯. முறைநிரனிறையாப் பொருள்கொள்க.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். ௪௩:—பா-௪௧. வரி - க - ச. மயக்கவணி.

வரி - ௫ - ௮. செண்டு வெளி = குதிரைகள் சூழன்று செல்லுமாறியற்றிய வையாளிவீதி. புறநானூற்றில் களசு, ௨௨0-ஆம் பாட்டுக்களினுரையின்கண், முற்றம் மன்றம் என்ற வீரிடங்களினுஞ் செண்டு வெளியென்றுரையெழுதப்பட்டிருத்தலான் அது வெளியென்பதும், பெரிய

புராணத்துக் குதிரைச்செண்டென்று கூறியதற்கேற்ப “வாலுளைப், புரவியிற் பொருவில்செண்டாடிப் போர்க்கலை, தெரிதலின்” எனக் கம்பராமாயணத்தினுங் கூறப்பட்டிருத்தலான் அவ்வெளி, செண்டுவெளி யென்பதும் வெளியாயின. “தீதில்வையாளி வீதி திகழ்செண்டு வெளியே யென்ப, சாதியாம் புரவி வட்டந் திருமுற்றந் தானு மப்பேர்” என்று சூடாமணிநிகண்டு மிக்கூற்றினை வலியுறுத்து மாறறிக. அன்றியும், “பரும நின்றுகு மணி பரல் சொரிவதாப் பகட்டி, நருவி மும்ம தம் விலாழிநீ ராவடி மிதித்த, லுருவ வன் மர மிடிப்பதா நிலம்வலி யுறுப்பார், விரவி நின்றவச் சூழலொத் துளசெண்டு வெளிகள்” எனத் தணிகைப்புராண முடையார் கூறுதலையு முற்று நோக்குக. அற்றேற் செண்டு வெளியை வையாளி வெளி யென்னாது, வையாளி வீதியென்ற தென்னையெனின், ஒளபசாரிக நியாயம்பற்றி யவ்வாறறைந்ததென்க. செண்டு வெளிக ளிற் குதிரை யேறிச் செல்வோர் தங்கள் முதுகுகளைத் தாங்களே பார்க்கலாம்படியாகக் குதிரைகள் விரைந்து செல்கின்றன என்பதாம்.

வரி-க0-கக. மும்முரசம் = மங்கலமுரசம், வெற்றிமுரசம், கொடைமுரசம்.

வரி-கக. காஞ்சி = எண்கோவை யுள்ள மாதரிடையணி.

பக்கம். சசு:—பா-சசு. இதன்கட் சோலையில் நடநசபை
யொன்று உவம வுருவகவணிகள் கொண்
டு காட்டியிருத்தல்காண்க. மலிபுது மண
மகள் பொலிவினைமானும் நந்தநவநம் =
பலவாபரணங்கள் நிறைந்த புதுமணப்
பெண்ணினது அழகினை யொக்கும் பூஞ்
சோலை. “பொழிலின் மிக்கதனிற் புக்
கான் மணமகளிர் போற் பொலிந்ததே”
எனச் சீந்தாமணியினும், “ஒண்ணுதன்
மகளி ரழகொடு மறுகும், விண்ணுயர்ந்
தோங்கிய கடற்றவும்” எனப் பதிற்றுப்
பத்தினுங் கூறியிருத்தல் காண்க.

பக்கம். சசு:—பா-ரு0. தாமரையை முகத்திற்கும், வெண்ப
ளிங்கை வெள்விழிக்கும், செவ்வரத்த
விரேகையைச் செவ்வரிக்கும், ஒப்பிட்
டிருத்த லுணர்க.

பக்கம். ருக:—பா-ருச. கிள்ளைவிடுதூது.

” ” பா-ருரு. அன்னவிடு தூது. இதனைப் ‘பிரமா
ணிகை’ விருத்தமென்பர் வடநூலார்.

” ” பா-ருசு. குயில்விடுதூது. இதனைத் ‘தோடக’
விருத்தமென்பர் வடநூலார்.

பக்கம். ருஉ:—பா-ரு௭. மேகவிடுதூது. இதனைத் ‘தூணகம்’
என்பர் வடநூலார்.

” ” பா-ருஅ. யமகம். காதம்பமாலே = கதம்பமாலே.
காதம் + பத்து = பத்துக்காவதம். காதம்
பம் = இனிதாகப்பாடும் அன்னம். காது +
அம்பு + அங்கு + உறு = கொல்கணை பொ
ருந்திய. அங்கு - அசை. இதுவும் அன்ன
விடுதூது.

பக்கம். ௫௩:—பா-௫௬. இதனை 'உருக்குமவதி' யென்பர் வட நூலார்.

பக்கம். ௫௫:—பா-௬௦. நாசியினிடத்து நான்கு வணியினது முத்து முறுவ லொளியு மிதழொளியும் பெற்று மாதுளம்பழ விதையினை யொத் திருத்தல் காண்க.

பக்கம். ௫௬:—பா-௬௧. வைரமணிபதித்துக் குயிற்றிய சுட்டி யென்னும் அணியினையணிந்து விளங்கும் முகம் (இராகுக்கோள்தன்னைப் பற்றவரு வதுகண்ட) நட்சத்திர கணங்களால் வளைந்துகொள்ளப்பட்ட மதியினையொக்கும்.

” ” பா-௬௨. பஃரொடைவெண்பா. விழிகளை முன் னிலையாக்கிக் கூறியது. கற்பனையை யுய்த்துணர்க.

பக்கம். ௫௭:—பா-௬௩. இதனைச் 'சம்பகமாலை' யென்பர் வட நூலார்.

” ” பா-௬௪. சவலை வெண்பா. புனைவிலி புகழ்ச்சி யணி. கூட மின்று—மறைவின்றி. எண் ணமது: 'அது' பகுதிப்பொருள் விசுதி.

பக்கம். ௫௮:—பா-௬௬. ஒரு விகற்ப விண்ணிசை வெண்பா.

பக்கம். ௬௦:—பா-௭௨. அரசர்கொம்பு = ராஜபுத்திரி. 'அர்' போலியெனக் கொள்ளின் அரசுக்கொம்பெனத் தொனித்தலுங் காண்க.

பக்கம். ௬௧:—பா-௭௩. மடவார் தொழுமாமதியே: “பிறை தொழுகென்றல்” என்ற அகப்பொருட் பிறை யுண்மையு முணர்க.

பக்கம். ௬௨:—பா-௭௬. பிறிதாராய்ச்சியணி.

பக்கம். ௬௩:—பா-௭௮. செவ்வணியணிந்து பரத்தையர் சேரி புக்க சேடிபோல முடிமிசைச் செந்தளி

ரீன்று மற்மை மரங்களினிடை நிற்கு மிவ்
வசோகு தனதடிமிசையுந் தளிர்ந்தது.
இஃதென்னை யதிசயம்! என்பதாம்.

‘செவ்வணியணிந்து சேடியைவிடுத்தல்’:
அகப்பொருட்டுறை.

” ” பா-எக. சூற்கொண்ட விவ்வசோகுதளிர்ந்துப்
பூக்குமாறு (தோகதஞ்செய்ய) உதைத்த
கலாவதியினது அடியின்க ணூட்டப்பட்ட
செம்பஞ்சுக் குழம்பினு னியன்ற சுவ
டென்க.

” ” பா-அ0. தற்குறிப்பணி. இதற்கு எதிர்நிலையணி
யுறுப்பு. கற்பனையினையுஞ் சொற்பொரு
ணயத்தினையு முய்த்துணர்க.

—o—o—o—

அங்கம்—ந.

முதற்களம்.

பக்கம். சுஎ:—வரி-க0. பட்டிமண்டபம்: கலை பயில் கழகம்.
“பன்னருங் கலைதேரி பட்டி மண்டபம்”
எனக் கம்பராமாயணத்தும், “பட்டிம
ண்டபமேற்றினையேற்றின” யெனத்தீரு
வாசகத்தும், “ஒட்டியசமயத்தறுபொரு
ள் வாதுகள், பட்டிமண்டபத்துப் பாங்கறி
ந்தேறுமின்” என மணிமேகலையினுங்
காண்க.

பக்கம். சுசு:—பா-அஉ. வனத்தகு—அழகுபொருந்திய. முனை
த்தகை—முன்னிருந்த தன்மை.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். எடு:—பா-அக. களை—மனோமோகிரி. இஃதொரோ
வோரடி மிக்கு வந்த கொச்சகவொரு
போகு.

பக்கம். எசு—பா-கூ௦. இதனை 'மணிமாலம்' என்மர்வடநூலார்.

பக்கம். எஅ—பா-கூக. முதற்பொருளுக்கு 'மனோமோகினி'யை
யெழுவாயாக்கிச் 'சொல்லுகிற்பா' னைப்
பயனிலையாக்கிப் 'பாவையை' விளியாக்
குக. இரண்டாம் பொருளுக்கு 'மனோ
மோகினி' யை விளியாக்கிப் 'பாவை' யை
யெழுவாயாக்கிச் 'சொல்லுகிற்பா' னைப்
பயனிலையாக்குக.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். அக:—பா-கூச. சீர் = ஈண்மிஉவமவுருபு. இலக்கண
விளக்க முடையார் தமது அணியியல்
௨௩-ஆம் சூத்திரத்து 'இன்னனபிறவும்'
என்றதன்க ணடக்கிக்கொள்ளுமாறு கூறி
யிச் செய்யுளையே யதற்குதாரணமாகவுங்
காட்டுதல் காண்க.

பக்கம். அஉ:—பா-கூரு, கூசு, கூஎ. சந்திரோபாலம்பநம்.

” ” பா-கூரு. பிரிநிலை நவீற்சியணி. இதனை 'நிருத்தி'
யணியென்பர் வடநூலார். அம்புல்லி=
நீர் உடையவன்.

” ” பா-கூசு. கலைமதி=கலைகளையுடைய சந்திரன் ;
கலைந்தமதியை யுடையவன் ; வினைத்தொ
கை நிலைக்களத்துப்பிறந்த அன்மொழித்
தொகை. பிரிநிலை நவீற்சியணி.

” ” பா-கூஎ. ஆதியிற் றமிழ்ப்புலவர் மாதரார் முகத்
திற்கு, சந்திரனே ! நின்னையும், தாமரை
யையும் உவமைகூறிப் போந்தபின்னர்,
நின்பாற் குறைநிகழக்கண்டு அன்னூர்நின்
னை உவமை கூறுதலொழிந்து தாமரை
யையே உவமைகூறினாராக, அதுகண்டு

பொறாமை மேற்கொண்டு நீ ஒருபாவமு மறியாததாமரையை வாட்டுவான்புக்களை யிஃதென்கொலோ? நீ யடைந்தகலைகள் என்னுயின? நீ பெரியோரை யடுத்தத னாற் போந்தபயன் யாதுகொல்? எனீப தாம். — ஈண்டுப் பெரியோரை யடுத்தல் சிவபெருமான் முடிக்கட் டங்குதலாம். தற்குறிப்பணி.

பக்கம். அந்:—பா-கூஅ, கூகூ. சந்திரோபாலம்பநம்.

” ” பா-கூஅ. ஐய! சோம! நீவிடப்பயலார் தன்மை யையும் வஞ்சகனார் தன்மையையும் அறிந் தேன். நீ சூரியன்பால் ஒளிபெற்று அவ ன்றன் அன்புடைய காதலியாகிய பரிசுத் தமான பதுமினியை (தாமரையாகிய மக ளிரை) நின்றன் கிரணக்கையாற் பற்றி யிழுத்தனை, அவள் நின்கைகளைப் புறத்தே தள்ளி இதழ்க்கதவம் மூடிக்கொண்ட னள், அதுகண்ட கன்னிப்பெண்கள் நின் னை வணங்குதலொழிந்து இகழவுந் தலைப் பட்டனர், நீ பழியுமெய்தினை ஆதலால் தீயநீயென் முன்னர் நில்லாதொழிக என் பதாம். தற்குறிப்பணி. கற்பனைக்கேற்பக் கன்னிப்பெண்கள் பிறைதொழும் வழக்க மிக்காலத் தொழிந்தமையு முணர்க.

” ” பா-கூகூ. தற்குறிப்பணி. இதற்கு எதிர்நிலையணி யுறுப்பு. மித்திரன்—சூரியன்.

” ” பா-கூ00. எதிர்நிலையணி. இதற்குருவக முறுப் பாம். கருத்தடையணி.

அ ங் க ம்—ச.

முதற்களம்.

பக்கம். அக:—பா-க0௨. இது நடுவெழுத்தலங்காரம். நடுவெழுத்துக்களெல்லாம் பாடலிலே தடித்த வெழுத்துக்களாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மகதி : நாரதன்கையாழ், கலாபி—மயில், சொன்னவியையிற்றி ரூப்பணுற்றான்—கலாவதி.

பக்கம். கூ0:—பா-க0௩. இதனை 'மாலினி' விருத்தமென்பர் வடநூலார். எதிர்நிலையணி. பாண்—தேன்.

„ „ பா-க0௪. இஃதொரு பொருண்மேல் மூன்றழிக் கிவந்த ஆசிரியத்தாழிசை.

„ „ பா-க0௫. உருவகவணி.

பக்கம். கூக:—பா-க0௬. இதனை 'ஆரியை' விருத்தமென்பர் வடநூலார்.

பக்கம். கூஉ:—பா-க0௮. வண்டுவிடுதூது. இதனைச் 'சந்திரிகை' யென்பர் வடநூலார். வண்டுகாள்! கள்ளைக்குடித்துத் திரியாது என்றலைவன் பாற்சென்று "நின்றலைவியைக்காத்தி" யென்றுரைத்து அவனை யழைத்து வம்மின் என்பதாம்.

பக்கம். கூ௩:—பா-க0௯. இதனைப் 'பஞ்சசாமரம்' என்பர் வடநூலார்.

பக்கம். கூ௪:—பா-க0௧௦. இதனை 'வைதாளியை' என்பர் வடநூலார்.

„ „ பா-க0௧௧. உருவகவணி.

பக்கம். ௬௫:—பா-௧௧௩. இதனைச் 'சேணி' என்பர் வடநூலார்.

” ” பா-௧௧௪. இது நிரோட்டகம்.

பக்கம். ௬௬:—பா-௧௧௬. இதனைப் 'புஜங்கப்பிரயாதம்' என்பர் வடநூலார்.

” ” பா-௧௧௭. இதனை 'மணிமாலே' யென்மர் வடநூலார். இப்பெயரு மிப்பாட்டி விருத்தல் காண்க.

” ” பா-௧௧௮. இதனைச் 'சலோத்தகதி' என்பர் வடநூலார்.

பக்கம். ௬௭:—பா-௧௧௯. புன்னகையி னிலக்கண மிதன்கட் காண்க. “கண்ணினை யிடுகல் செல்லா கவுட்டினை சரித்தல் செல்லர, வண்ணவெண்பற்க டோற்ற வறிதன்றி நகையி காது”—விநாயகபுராணம். புண்ணியப் பொருள்க ளாவன அட்டமங்கலமுமாம்.

” ” பா-௧௨௦. முன்னடியில் 'நோய்' என்றதற்கேற்பப் பின்னடியில் அமுதம் 'மருந்து' எனப்பட்டது.

” ” பா-௧௨௧. கா தலை மலராக்கூறி யிருத்தல்காண்க.

பக்கம். ௬௮:—பா-௧௨௪. இது நான்காரைச் சக்கிரபந்தம். இதனை யுபதேசமுறையாற் சித்திரத்தில் வரைந்து அதன் குறட்டிற் 'கலாவதி' யென்று போதருதல்காண்க. 'எய்யும்' என்றபாலது 'எய்ம்' என்றாயது “செய்யுமெ னெச்சவீற்றுயிர்மெய்” என்ற நணினூற்சூத்திரவிதியா னென்க.

” ” பா-௧௨௫. தூதுணம் புறவென—சிறுபருக்கைக் கற்களை யுணவெனக்கொள்ளும் அழகிய புறவைப்போல. பேதுறுஉம்—பேதுறுக்கூம்! வருத்தம்.

பக்கம். ௬௬:—பா-௧௨௬. இதனை 'வித்துயுந்மாலே' யென்மர் வட
நூலார்.

” ” பா-௧௨௭. இதனை “அசுவதாடி” விருத்தமென்
மர் வடநூலார்.

பக்கம். ௧௦௧:—பா-௧௩௦. இதனை “வசந்ததிலகம்” என்மர் வட
நூலார்.

” ” பா-௧௩௧. உலகத்தையே யொருசோலையாகவும்,
சோண்டடையே யொரு மாமரமாகவும்,
கலாவதியையே யதன்கணுள்ள வொரு
குயிற் பேடாகவும் கூறியிருத்தல்காண்க.

” ” பா-௧௩௨. இது மந்மதோபாலம்பநம். இதன்க
ணுள்ள சொற்பொருணயங்களை யுய்த்து
ணர்க.

பக்கம். ௧௦௨:—பா-௧௩௩. இதுவும் மந்மதோபாலம்பநம். கட்
டனைக்கலிப்பா. மன்மதனே! நினது கணை
களு ளெல்லாம் மிகவும் கொடிதாகிய
நீலம், கலாவதியின் கண்ணிற்கு இணையா
காது தோற்று எதிர்நிற்கவுமஞ்சிப் பகற்
போழ்து வெளிப்படாது இரவிற் றலேகா
ட்டிப் பன்னெடுநாளொழுகியு மமையாது
அக்கண்களை வெல்லுமாறு காட்டினிற்
றவஞ்செய்யவுன்னி அக்கண்களாற் காண்
டலரிய அவளது கூந்தற்காடே தக்கதெ
ன்று கருதி அதன்கண்ணேயே தவம்புரி
ந்து வருந்துகிற்பதைக் காண்பாயாக என்
பதாம். கலாவதி அப்போது நீலஞ்சூடிக்
கொண்டிருந்தன ளாதலி னிவ்வாறு கற்
பனைச் செய்யப்பட்டது.

” ” பா-௧௩௪. உருவகவணி.

” ” பா-௧௩௭. அன்புடன் போந்து என்றொடைமீ
 திருந்தன ளேனும் அவனை யானிமைத்து
 நோக்குவேனேல் அவள் வேற்று மாதர்
 போலுகின்றாள்; இமையாது அவண் மூக
 மே நோக்குவேனேல் அவள் நாணமுறு
 கின்றாள்! அம்மவோ! யான் இதற்கென்
 செய்வது? என்பதாம்.

பக்கம். ௧0௪:—பா-௧௩௮. இதனை ‘மத்தகோகிலம்’ என்றார்
 வடநூலார். இப்பெய ரிதன் கண்ணும்
 வருதல்காண்க. வேர்வை யரும்பியமுகம்
 முத்தின்ற மதியினை யொக்கும். மதியினி
 டத்து முத்துப் பிறக்கு மென்பதைத்
 “தந்திவராக மருப்பிப்பி பூகந் தழைகத
 லி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளி
 னமின்றார், கந்தரஞ் சாலி கழைகன்ன லா
 விற்பல் கட்செவிகா, ரிந்து வுழிம்பு கரா
 முத்த மீனு மிருபதுமே” என்ற இரத்தின
 கீகருகீகச் செய்யுளுனு முணர்க. திட்டி
 வாயில்—கண்ணுகியவாயில்; கரந்துசெல்
 லுஞ் சிறுவழி.

பக்கம். ௧0௫:—பா-௧௩௯. இதனும் கலாவதி யற்றைநூன்று
 மருவுஞ் சூடிக்கொண் டிருந்தாளெனல்
 பெறப்படும்.

பக்கம். ௧0௬:—பா-௧௪௦. இதனை ‘மானினி’ யென்மார் வடநூ
 லார்.

பக்கம். ௧0௭:—பா-௧௪1. இதனைத் ‘தோதகம்’ என்பார் வட
 நூலார்.

” ” பா-௧௪௩. இதனைப் ‘பிரகிருதிச்சந்தம்’ என்பார்
 வடநூலார்.

பக்கம். ௧0௮:—பா-௧௪௪. இதனைச் 'சம்மதம்' என்பர் வடநூலார். இப்பெயர் ரிதன்கண்ணும் வருதல் காண்க.

பக்கம். ௧0௯:—பா-௧௪௫. 'போது' மலராயின் 'ஆகின்ற' என்பதனைப் 'பொன்' னொழிபெயர்த்து; காலமாயின் நேரே கூட்டிக்கொள்க. மாகட்டம் = மகாகஷ்டம் = மிக்கதுன்பம்.

பக்கம். ௧௧௧:—பா-௧௪௭. இதனை 'வநமயூரம்' என்பர் வடநூலார். இப்பெயர் ரிதன்கண்ணும் வருதல் காண்க. காண்டகு = அழகுபொருந்திய. 'காண் = அழகு' என்பர் அடியார்க்கு நல்லாரும்.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். ௧௧௭:—பா-௧௪௮. இதனை 'சங்கிருதிச்சந்தம்' என்பர் வடநூலார்.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். ௧௧௯:—பா-௧௪௯. கட்ட: மணந்து கொள்ள. வச்சான் = வைத்தான். தோசமிண்டே = தோஷமென்றே.

» » பா-௧௫0. " நுங்குகூன் றிட்டன்ன கண்ணீர் மைகண்டொழுகுவேன்" என்றார் நாலடியாரினும். காண்டு = கா என்று. கருதை = கழுதை. வேண்ட: வேண்டின. பாடிக்கிட்டி = பாடிக்கொண்டு. நாண்டி = நாணி.

» » பா-௧௫௧. ஏச்சுக்கிட்டி = ஏய்த்துக்கொண்டு. இன்னிக்கேக்க = இனிக்குக்கே. இம்மூன்றுங் கொடுத்தமிழ்ப்பாக்களாம்.

பக்கம். கஉ௦:—பா-கருஉ. போகும் பொறியார் புரிவும் பய
மின்றே: நுண்ணிய விடயங்களினும் நு
ழைந்து செல்லும் அறிவுடையோர் அவ
ரொடு முரணிச்செய்யுஞ் செயலும்புய
னின்றாய்விடும் என்க. இனிப் பேரகூழா
ளர்செயலும் பயனின்றாமென்பாருமுளர்.

பக்கம். கஉ௧:—பா-கசுக. ஒருமாவிற்பெருமான் = ஏகாம்பரே
சன். கங்கையைச் சிரத்தினும் உமையைப்
புரத்தினும் கொண்டமையின் “இருமா
னைத் தலையுடலினிருத்திய” தென்றும்.

அங்கம்—௫:

முதற்களம்.

பக்கம். கஉ௧:—பா-கசுஉ. இதனை ‘மணிரங்க’ மென்மர்வடநூ
லார். இப்பெய ரிதன்கண்ணும் வருதல்
காண்க. ஏடுதுற்றவயில் = பகைவருடலம்
பொருந்திய வேலென்றதல், பகைவருட
லங்களைக் கொன்றுகுவித்த வேலென்றத
லுரைக்க. ஏடு = உடல். உயிர்கள் பிறவி
தோறுமெடுத்தலின் ஏடென்றது. நாலா
யீரப்பிரபந்த வியாக்கியாதாவு மிவ்வா
றேகூறுதல்காண்க. “எடுதுற்ற வடிவே
லான்” என்றார் கம்பரும். மணிரங்கம் =
இரத்தினசபை. கூழிங்கெனை = அடை
யக் கடவதாயதிங்கு யாதுகொல்?

பக்கம். கஉ௨:—பா-கசு௩. இதனை ‘இந்துவதனை’ யென்பர்
வடநூலார். இப்பெயரிதன்கண்ணும் வரு
தல் காண்க.

” ” பா-கசுசு. இதனை ‘நவநந்திநி’ யென்பர் வட
தூலார். இதன்கண்ணே யிறுதி யெதுகை
யு மொன்றிவரல் காண்க.

பக்கம். கநக:—பா-கசுரு. மணிவாசகர் பாசுரம்: திருவாசகம்.
பக்கம். கசு0:—பா-கசுசு. அறிந்தும்—அறிந்தோம். செந்நிலத்
தின்கட் பெய்தநீர் தானுஞ் செம்மையெ
ய்தி யிரண்டுமொன் றுதல்போல நம்மிரு
வர் நெஞ்சமுங் கலந்தனவென்க. “புலத்
தலிற் புத்தேணு மிண்டோ நிலத்தொடு,
நீரியைந் தன்னு ரகத்து.”—தீநூக்குறள்.

” . ” பா-கசுஎ. இதன்கண்ணே யன்னப்பறவையின்
பெயர்களிற்பல பிரிநிலை நவநந்தியணி பற்
றிக் கூறியிருத்தல் காண்க. பெற்றும்—
பெற்றோம். வனம் = சலம்; காடு, பது
மாதநம் = தாமரையாகிய இருப்பிடம்;
யோகஞ் செய்தற்குரிய வெண்வகையாத
னங்களுளொன்று.

பக்கம். கசு2:—பா-கசுஅ. கோட்டை காவலாளர் கள்வரால்
வருங்குற்றத்தை நீக்கக்கருதி அவரைக்
காணுதபோதும் கண்டேம் கண்டேமெ
ன்று கூறுதல்போல, நீவிலகிநின்று யான்
செய்யாதனவற்றைச் செய்தேனென்று
சொல்லிக் கோபியாதே. யான் நின் ஆணை
வழி யொழுகலன்றி யதனைக் கடக்கவும்
வல்லேனோ? என்பதாம்.

” ” பா-கசுக. இதனை ‘மாலினி’ யென்பர் வடதூ
லார். இப்பெயரிதன் கண்ணும் வருதல்
காண்க.

பக்கம். கசுந:—பா-கஎ0. இடையளவுந் தாழ்ந்த தனபாரங்க
ளைபுடைய பேரிளம்பெண் முயக்கத்தி

னும் மடந்தைப் பருவத்து மாதார்தா ளுதை சிறப்புடைத்தாமாறுபோற் சொற் பொருள் உணரமாட்டாத அரசிகரோடு ஆனந்தப் படுவதினுஞ் சொற்பொருளு ணரவல்ல இரசிகரோடு செய்யும் போர் மிகவும் நன்றென்க.

பக்கம். கசுசு:—பா-கஎக. பாவைமார் அன்புற்றால் ஒரு பயனு மில்லாதிருப்பவும் வருத்தமுற்றர்போல மூர்ச்சை கொள்வார்கள் என்பதாம்.

” ” பா-கஎஉ. இதனை ‘மத்தமயூரம்’ என்மர் வட னூலார். இப்பெயரிதன் கண்ணீம் வரு தல் காண்க.

” ” பா-கஎஉ. நிலாமணிச் சிலாதலம் = சந்திரகாந் தக் கற்களாலியன்றவிடம்.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். கசுசு:—வரி-உகூ. த்வம் சிதாந்தமயோலி=நீ சிதா நந்தமயனாகிராய். இவ்வாறு மனோமோ கிரி கூறியது அவன் பெயர் தெரிந்தன்று. மற்று, அவள் ‘சச்சிதாந்தம்’ என்னுஞ் சொற்றொடரைச் ‘சத்’ ‘சித்’ ‘ஆனந்தம்’ என மூன்றுசொற்களாய்ப் பகுத்துக்கொ ண்டி ஒவ்வொன்றாகவும் இவ்விரண்டாக வும் எடுத்து உறழ்ந்து ‘மயோலி’ என்ப தனோடுசேர்த்து ‘த்வம்’ என்பதனை முன் னேபெய் துரைத்தனள். அது காகதாலி யமாய் அவனுக்கும் பொருந்திற்று. இனி வேதாந்தபரமாக நோக்குழி ‘த்வம்’ ஆன் மாவையும், ஏனையன அதனிலக்கணத் தையு முணர்த்துமாறறிக.

பக்கம். கசுஎ:—பா-கஎடு. இப்பாடலினுனை சத்தியப்பிரியன்
‘பரமகேவலாத்வைதி’ யென்பது தெள்ளி
திற்றுணியப்படும்.

பக்கம். கசுஅ:—வரி-கஎ-௨௦. கருத்தடையணிபற்றி யவ்வவர்
கள் தத்தந்தலைவரை வெறுத்தற்கு மொ
றுத்தற்குந் துறத்தற்கு மறத்தற்குங் கா
ணங் குறிக்கப்பட்ட டிருத்தல் காண்க.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். கரு௦:—பா-கஎஎ. தகாமையணி.

பக்கம். கருக:—பா-கஎஅ. இதனைச் ‘சார்த்தூல விக்ரீடிதம்’
என்பர் வடநூலார்.

பக்கம். கருங்:—பா-கஅக. ஆம்பல்—இசைக்குழல், ஊதிடு
கொம்புமாம். காஞ்சி—ஒருவகைப்பண்.

நான்காங்களம்.

பக்கம். கருச:—பா-கஅஉ. உலகவழக்கு நவீற்சியணி.

ஐந்தாங்களம்.

பக்கம். கருக:—பா-கஅடு. இதனை ‘மதநார்த்தை’ யென்மர்
வடநூலார்.

” ” பா-கஅஎ. அரிபிரமர் அபிடேகஞ்செய்தலானும்
கங்கை சிரத்தின்க ணிருத்தலானுஞ் சந்தி
ரன் சென்னிமீதிருந்து அமுதமூற்றலா
னுஞ் சம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணி
க்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் செந்தமிழ்த்
தேவார திருவாசக மழைபொழிதலானுங்
குளிர் மிகுந்தபோது, அணிதற்கு ஆடை
யின்றி உடனடுக்கங்கொண்ட வெம்பெரு
மான், அதனை நீக்குவான் கருதி, “யாமோ
நரிபரியாக்கினேம் எல்லாம் வல்ல சித்த
ராயினேம் வைத்தியநாதப் பெயர் பெற

றுளேம்; அன்றியும் நந்தங்குமாரனோ
 ஞான பண்டிதனெனப் பெயர் பெற்று
 ளான்; ஆகவே யாம் நல்ல மருந்துண்டு
 இவ்வுடனடுக்கத்தை யொழியாதிருப்பே
 மேல் நந்தம் மேன்மைபுரைபடும்” எனக்
 கடைப்பிடித்து நுதலினிடத்து அன்ற
 கண்ணும் கையினிற் கனலுமெடுத்துக்
 கொண்டனனாயினும், அவ்வுடனடுக்க மணு
 வளவுந் தணியாமையானே, பித்தனென
 வெளியே யோடிப் பொதுவம்பலத்திற்
 பலர்நகைக்கக்கூத்தாடுஞ் செயலைக்கண்டு
 இஃதென்னெயென மனம்புழுங்கித் தன
 துதனபாரங்களாகிய ஒற்றண மொற்றிச்
 சூடுறுத்தி அவனுடனடுக்கந் தீர்த்த எமது
 அம்மையாகிய திரிபுரசுந்தரியே! நின்ன
 டித்தாமரையை யெக்காலத்துஞ் சிந்தை
 செய்கின்றேம். தற்குறிப்பணி. இதுபன்
 னிருசீர்க்கழிநெடிவடியாசிரிய விருத்தம்.

பக்கம். ௧௬௦:—பா-௧௮௮. மேதி அரக்கன்—மகிடாசுரன்.

” ” பா-௧௮௯. வரி எ. ‘உனது நாயகன் உந்தையை
 வென்று’ என்றும், ‘உனது நாயகனை உந்
 தைவென்று’ என்றும் இருபொருள் பய
 க்குமா றறிக.

அ ந் க ம்—சூ.

முதற்களம்.

பக்கம். ௧௬௨:—பா-௧௯௦. இறைவன்விதித்த ஆணையின் வண்
 ணமேயன்றி வேறெவ்வாற்றானு மெத

னையு மெத்தகையோர்க்குந் துய்த்த லரி
தென்பதாம்.

இரண்டாங்களாம்.

பக்கம். கசுக:—பா-கசுரு. மணநிறைந்த சம்பக மரங்கள் !
நுந்தம் மலர்கள் என்றனுடலினது நிறத்
தினை அடைந்திருக்கின்றனவென்று நும்
மைத் துதித்த எனது தலைவனாகிய சிதா
நந்தன் களிகூரும்வண்ணம் நீவிர் உமது
பரிசுத்தமாகிய மலர்களைத் தாரீரோ ?
என்பதாம். எதிர்நிலையணி.

பக்கம். கசுக:—வரி. உந-உஎ: தற்குறிப்பணி.

” ” வரி. உஎ-உக: வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி.

பக்கம். கஎ0:—வரி. உ-ச: தற்குறிப்பணி.

” ” வரி. ச-அ: உவமையணி. இக்கருத்து ஆசிரிய
வசனமாக்கொண்டது.

” ” வரி. கசு - கஎ. வேங்கைபூத்தால் அது மண
வினை செய்யுங்காலத்தைக் குறிக்குமென்
பது தொல்லாசிரியர் துணிபு. இதனை
'வரையுநாளுணர்த்தல்' என்னு மகப்பொ
ருட்டுறையானு முணர்க.

பக்கம். கஎஉ:—பா-கசுஅ. தலைவனை யிழந்த தலைவி அவனி
றந்துகிடக்குங்களம்புக்குப் பைரவியாகிய
பத்திரகாளியை நோக்கியிவ்வாறு கூறும்
மரபினைக் கலிங்கத்துப்பரணியிற் கள
ம்பாடிய பகுதியிற் பதின்முன்றுஞ் செய்
யுளிற்காண்க.

” ” பா-கசுக. 'ஏய்க்கும்' என்பதனை 'மணியாரம்'
என்பதனோடு கூட்டுக. உவமையணி.

” ” பா-உ00. கண்ணிணை விளக்குங்கதிர்—இரவி.
சூளாமணி: சிரோரத்தினம்; தேவமணியி
ரண்டனு ளொன்றுமாம்.

” ” பா-உ0க. வன்பூ—தடை. தகாமையணி.

” ” பா-உ0உ. இதன்கண்ணே கலாவதியினது இது
யத்தை மீனாகவுஞ் சிதாநந்தனது மீசை
யிணை அம்மீனைக் கோடற்குக் கொண்ட
தூண்டிற் பொன்னாகவுஞ் சிதாநந்தனையே
செம்படவனாகவு முருவகஞ் செய்திருத்
தல்காண்க. மீனவன்: பாண்டியன், செம்
படவன். “கண்ணின்வலைகலந்து வீசின
போதுள்ள மீனிழந்தார்.” — திருக்கோ
வையார்.

” ” பா-உ0ஊ: — சிந்தாமணி: விருப்பத்தைத்தரு
மிரத்தினம்; தேவமணி யிரண்டனுளொ
ன்று. சிம்புள்: சிங்கத்தின் வையரியாய
சரபமென்னு மெண்காற்பறவை.

பக்கம். கஎச:—பா-உ0ச. மயக்கவணி. கையிற்பிடித்து: ஐகா
ரக்குறுக்கம்.

” ” பா-உ0டு. தற்குறிப்பணி. இதற்குமயக்கவணி
யுறுப்பு. பூவர்சோலை: பூஞ்சோலை; அர்:
கட்டுரைச்சுவைபடவந்ததோரசை. “பூவ
ர்சோலைபுகுவலென்றெண்ணினான்.” என
ச் சீந்தாமணியிற் பதுமையா ரிலம்பகத்
து கசுந-ஆம் செய்யுளிற் காண்க. ஆண்
டுப் ‘பூவர்’, அர் - பகுதிப்பொருள் விசுதி
யென்றனர் நச்சினூர்க்கினியர். இனி
‘அர்’ போலியென்பாரு முண்டு. சிலம்
பொலியும் அன்னப்புள்ளொலியு மொக்கு
மாதலிற் “சிலம்பொலிப்ப வினாந்துபோ

ந்த வோதிமம்” என்னப்பட்டது. “மென் சிறையனமென மிழற்றும் பரிபுரமணிந் து” என நைடதத்தினும், “கர்விவாய்க் கருங்கணர் காமர் பூஞ்சிலம், பாவிவாய் மாளிகை யதிரக் கேட்டொறுந், தாவிவா ன் பெடைதுணை துறந்த கொல்லென, வாவிவா யிளவன மயங்கு மென்பவே.” எனச் சூளாமணியினுங் கூறியிருத்தல் காண்க.

” ” பா-௨௦௬. இச்செய்யுளைக் கலித்தோகை நெ ய்தற்கலி ௨௬-ம் பாட்டில் “நெய்தனெறி க்கவும்.....றோளாள்பவன்” என்ற பாவ டிகளுட னொப்பிடுக.

பக்கம். கஎடு:—பா-௨௦௮. “ஆடவர் பெண்மையை யவாவுந் தோளினாய்” என்றார் கம்பரும். உயர்வு நவீர்ச்சியணி.

” ” பா-௨௧௦. அன்புருக்கொண் மன்மதனே: இல் பொருளுவமையணி.

பக்கம். கஎஎ:—பா-௨௧௫. இது விருச்சிகபந்தம். இதனிலக் கணத்தை யுபதேச முறையா னுணர்க. மாகச்செங்கமல மங்கை = தெய்வத்தன் வை பொருந்திய செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் மங்கையே !

” ” வரி. கச. தலைவன் தலைவியை யூடல் நீக்கக் கருதிவணங்குதல் இன்பதூலாணைக்கேட் டினர்க. “ஆதி பகவன் நனதூடல்” என்ற பிரபுலிங்கலீலைச் செய்யுளினு மிக்கருத் துண்மை காண்க.

பக்கம். கஎஅ:—வரி. ச-கூ, கஎ-ககூ. பதுமிரிசாதிப்பெண்டிரி னிலக்கண மீண்டுக் காண்க.

” ” பா-உகசு. சோழர் குலத்தை யொரு தடாகமாகவுங் கலாவதியை யதன்கணுள்ள மலரும் பக்குவமெய்திய தாமரைப்போதாகவுங் குறித்திருத்தல்காண்க. சக்கிரவரீகம் = இரவியைக்கண்டின்புறாஉமொருவகைப்புள். தாமரையுஞ் சக்கிரவாகமும் பரிதியி னுதயம் விரும்புதலிற் கற்பனைக்கேற்பச் சிதாநந்தனைச் சூரியனெனக் கோடல் சிறப்பு.

” ” பா-உகஎ. கல்வி காதலாகிய விரண்டி மலர்களைத் தன்னகத்தேந்தி நற்குணமாகிய நறுமணம்வீசுறும் முல்லைக்கொடியே! என்பதாம். வனமுல்லையினின்றும் வேறுபடுத்தற்கு ‘இல் வளர் முல்லை’ யெனப்பட்டது. கற்பினுக்கறிகுறி முல்லையாதல்பற்றியிங்ஙனங்கூறிற்று. கற்புடைமங்கை தனித்து யாண்டுஞ் சேறழலா தாதலி னிவ்வாறுரைக்கப்பட்டது.

பக்கம். கஎசு:—பா-உகஅ. “மாவுழுமலர் தாங்கி யென்னிடை யொசிந்தது”: வண்டு கிண்டுறு மலர்களைக் கூந்தலிற் றுங்குதலா னெனதிடை தளர்ச்சியுற்றது. இக்கருத்து ‘வண்டோச்சி மருங்கணைதல்’ என்னும் அகப்பொருட்டுறையினுண்மை காண்க.

” ” பா-உகசு. “வளியினை யுயிர்ப்பினுன் மணமுறுத்துவாய்”: தனது மூச்சினுனே காற்றினிடத்து வாசனையேற்றுகின்றவளே! முன்னர் மூன்றும் அங்கத்திறுதியில் “ஏ! கலாவதி! நீயே யென் அறிவின் பிரகாசம்! நீ யென்பக்க லிராவிடில் யான் காணு

மொளியும் ஒளியா?" என்று கூறியதற் கேற்ப "எளிய னிவ்விரு ளிருந் தேங்குமா விடுத், தொளிதவழ் மேனியா யொளித்த தெங்ஙனோ?" என்றான் சிதாந்தன்.

” ” பா-உஉ0. “அனிச்சமு மன்னத்தின் றாவியு மாத, ரடிக்கு நெருஞ்சிற் பழம்” என்ற நீருக்குறளையு மிதனுட னொப்பிடுக. மன் மத னுடைவா ளாதலின் “ தாழைவாண் மலர்” என்றது.

” ” பா-உஉக. ‘அடிசிறிது எடுப்பினும் நின்னிடையிறும்’ என்று நின்றன் மாணிக்கப்பரல் செறிந்த சிலம்புகள் அரற்றிச் சொல்லா நிற்கும் என்பதாம். வெறி = நறுமணம். வெறிகமழ் மெய்யுடைமை பதுமினிப்பெ ண்டிரிலக்கணம். ஆடல்=விளையாட்டு.

” ” பா-உஉஉ. எதிர்நிலையணி.

” ” பா-உஉச. ‘நாயிகா’ என்னும் வடசொல் தமிழில் நாயகி யென்று மருவிற்று.

பக்கம், கஅ0: — பா-உஉரு. கோகம்=சக்கிரவாகம்.

” ” பா-உஉசு. பாளை: பாளைப்பருவம். அது கருவில் ஒரு பருவமாம். அதனைப் ‘பீள்’ என்பாருமுளர். ஈண்டுச் சாதலாவது நாம் ஒன்றினின்றும் நீங்குதலாம். இவ்வாறு நாடோறும் சிறிது சிறிதாக நாம் செத்துக்கொண்டிருப்பவும் அதனை யொருசிறிதும் பாராட்டாமலும் அதுபற்றி யிரங்கியழாமலு மிருத்த லென்னேகொல்? என்பதாம். அஃதாவது நந்தம் உடல் பாளைப்பருவம் நீங்கிப் பாலபருவ முறுத

லும் அதன்பின் பாலபருவம்நீங்கிக் காளை
 ப்பருவமுறுதலும் இன்னு மிவ்வணமே
 பலபருவமுமுறுதலும் இயற்கையாமாறு
 போல நமது உயிரும் ஒருடலினீங்கி ழற்
 ரோருடலுறுதலும் இயற்கையேயாகவும்
 அதுபற்றி யாம்அழத்தலைப்படுதல் யாவர்
 மாட்டும் நகை விளைக்குமே யன்றி வேறு
 பயன்றராதென்பது இதனாற் குறிப்பிக்கப்
 பட்டது.

பக்கம். கஅந:—பா-உஉஅ. இஃதொருவிகற்பக் கலிவெண்பா,
 இதன்கணுள்ள சொற்பொருட் செறிவு
 களையும் அணிநயப் பொலிவினையு முய்த்
 துணர்க.

பக்கம். கஅச:—பா-உந0. இதனை 'அதிகரிணி' விருத்தமென்
 பர் வடநூலார். உருவகவணி.

அங்கம்—௭.

முதற்களம்.

பக்கம். ககந:—வரி. கக-கரு: புனைவிலி புகழ்ச்சியணி.

பக்கம். ககரு:—வரி. கக-கந: மேன்மேலுயர்ச்சியணி.

பக்கம். ககஎ:—பா-உநக. 'என்பஃது': என்பது எனற்பாலது
 என்பஃதென விரித்தல் விகாரம் பெற்
 றது சந்தவிற்பம்பற்றி. இப்பிரயோகம்
 தணிகைப்புராணத்தி லாங்காங்குக் கா
 ணப்படும்.

பக்கம். ககஅ:—பா-உசக. இதனைச் 'சிரக்குவிணி' யென்பர்
 வடநூலார்.

” ” பா-௨௪௩. ‘வேயும் போல்வர்’ எனக் காரணங் கூறாது வாளாவிடுத்தனர் மாணுக்கர் உய்த்துணர்தல் கருதி. வேயினிடத்துள்ள தேனிரூல் கொள்ள விரும்பிய வேடன் அதன்கட் செறிந்துள முட்களா னுடலங் கீறுண்டு வருந்தமாறுபோல வேசைய ரிடத் தின்பந்துய்ப்பான் விழைந்தவிடன் அவளகத்துற்ற பல்வகை யிடையூறுகளா னுந் துன்புறுவ னென்பதாம். அதான்றியும் இடிகாட்டி னுய்ப்பதற்கு வேய்கருவியாதல்போல இவ்வேசையருங் கருவியாவரென்பது மறிக. மேலும் வேயினிடத்துப் பிணங்களே யுறுதலாற் “பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையி, லேதில் பிணந்தழீஇ யற்று” என்ற தீநூக்குறள் ஞாபகத்து வருதல் காண்க. வெயிலேறவே யுயருமாறுபோற் கையிற் பொருளேறப் பொருட்பெண்டிதருந் தாழாதுதலைநிமிர்வ ரென்பது மறிக. இனித் தாப்பிசையாக்கி ‘நுகர்தற் கருமையான்’ என்பதனை ‘வேயும்போல்வர்’ என்பதனொடுங் கூட்டியுரைப்பாருமுளர்.

” ” பா-௨௪௪. நயந்தனர் கோடல்: முற்றெச்சம். பக்கம். ககக:—பா-௨௪௫. ‘தோன்றிய’ என்பதனை ‘மங்கைய’ ரோடு கூட்டிக்கொள்ளாது ‘காமம்’ என்பதனொடுகூட்டி முடித்துக்கொள்க. ஆகாயத்திற்குன்றிய தாமகேதுவே பூவுலகிற்குத் துன்பம் விளைக்குமாயின், இப்பூவுலகினிடத்தேயே பொருதாமகேது தோன்றிற்றாயின் அஃததனினு மிக்க துன்பஞ் செய்தல் வேண்டிமென்பது தானே விளங்கும்.

பக்கம். ௨00:—பா-௨௪௬. இடைபடச்சேய: நடுவில் வெள்ளி
டையுண்டாகத் தூரியவாய பொருள்கள்.

பக்கம். ௨0௧:—பா-௨௪௭. இதனை 'அசுவகதி' யென்பர் வட
நூலார்.

„ „ பா-௨௪௮. இதனை 'இந்திரவச்சிரை' யென்பர்
வடநூலார்.

பக்கம். ௨0௨:—பா-௨௫௨. எடுத்துக் காட்டுவமையணி.

இரண்டாங்களம்.

பக்கம். ௨0௪:—பா-௨௫௩. இதனைச் 'சுகந்தி' யென்பர் வட
நூலார்.

பக்கம். ௨0௬:—பா-௨௫௪. இதன்க ணடிதோறும் மூன்றாஞ்
சீரும் ஆறாஞ்சீரும் எதுகையொன்றிவரல்
காண்க.

மூன்றாங்களம்.

பக்கம். ௨0௯:—பா - ௨௫௭. முரண்போலியணி. இதன்கண்
ஒவ்வோ ரடியினுமுள்ள இரண்டாஞ்சீர்
எதுகையொன்றுமா றறிக.

பக்கம். ௨௧௧:—பா - ௨௫௮. இவ்வாறு கடவுளை யரசனென
முன்னுரையின் கண்ணுஞ் சூத்திரதாரன்
கூற்றினும் குறித்திருத்தல் காண்க.

பக்கம். ௨௧௨:—பா-௨௫௯. இதனுடன் "அவனின்றியோரணுவு
மசையாது" என்ற ஆப்தர் மொழியை
யொப்பிடுக.

பக்கம். ௨௧௩:—வரி. ௮. உலோகாயதன்: "காட்சியேயளவை
யாவதென்றும், நிலநீர்தீவளியெனப் பூத
ம் நான்கேயென்றும், அவற்றது புணர்ச்சி
விசேடத்தாற் றேன்றிப் பிரிவான் மாய்வ
தாய வுடம்பின்கண்ணே அழிவுமதுவின்க
ட்களிப்புப்போல வெளிப்பட்ட டழியுமெ

ன்றும், இறந்தவுயிர்பின்பிறவாதென்றும், இன்பமும் பொருளு மொருவனும் செய்யப்படுவவென்று”ஞ் சொல்லி வீட்டினை யிகழுறு மொருவித மயக்கநா லுடையான். இதனை “எள்ளாமைவேண்டுவான்” என்ற குறட் பரிமேலழக ருரையினுஞ் சீவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தினுங் காண்க.

பக்கம். ௨௧௫:—பா-௨௬௧. உவமையணியும் ஏகதேச வருவக வணியுஞ் சேர்ந்திருத்தலாம் சேர்வையணியாம்.

” ” பா-௨௬௨. இதன்கண்ணே சிற்றறிவு தலைவியாகவும் இறைவன் றலைவனாகவுங் கூறப்பட்டிளது. மகளிர்க்கு மடமு மொருகுணமாதலிற் ‘சிற்றறிவு’ என்னப்பட்டது. மங்கைப்பருவமுறல்: பரிபக்குவ தசையடைதல். கவுமுதி: சந்திரிகை. களங்கத்தோடு கூடிய நிலவினின்று நீக்குதற்குத் ‘துங்கக்கவுமுதி’ யென்றது. கலாதரன் : சந்திரன்; (சந்திரகலையைத்தரித்த) சிவபெருமான். இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமு மெய்திய வான்மா இறைவனெடைக்கிய முறமாறு முன்னிரண்டடிகளிற் கூறியமை காண்க.

நான்காங்களம்.

பக்கம். ௨௧௬:—பா - ௨௬௩. இது வண்ணக வொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

பக்கம். ௨௧௭:— ” ” இதன்கண் முதற் பத்துவரியுந் ‘தரவு’. ‘எவ்வுயிருக்’ கென்பதுமுதற் ‘புக

ழாமோ? வென்ப திறுதியாகவுள்ள பதினாறுவரிகளும் ஈரடியான்வந்த எட்டுத் 'தாழிசைகள்.' இவற்றின்கண்ணே சுயம் பிரகாசமுனிவர் மிகவும் விநோதமாகக் கூறும் சாதுரியமாகவுங் கூறுநர்போல நற்குணங்களைச் செவ்விதிற் செவியறிவுறுத்துமாறுணர்க. 'காரிகை' யும், 'ஒருயி'ருங்கலாவதியைக் குறிக்கின்றன. 'இறைவன்: எப்பொருளினுந் தங்குபவன்' என்றார் அடியாரீக்து நல்லாரும். இனி, 'வீற்றினிதிருந்த மங்கலம்,' 'மல்வென்றி,' 'மணமங்கலம்': இவை புறப்பொருட்டுறைகளாம். இவையீற்றி னிலக்கணங்களைப் புறப்பொருள் வேண்பாமாலை யிற் காண்க. 'விதுநிகர்.....சரசனே': இந்நான்கு வரிகளும் ஈரடியான்வந்த அராகங்கள்.

பக்கம். உகஅ:—பா-உகந. 'ஆராளும்?... ..இறைவனீஇ!: இவையனைத்தும் அம்போதரங்கம். இவற்றின்கண்ணே யுலகபால ருருக்கொடுநின்று உலகோம்புதலிற் சிதாநந்தனிடத்து இறைவன் குணங்க ளேற்றப்பட்டன. "திருவுடை மன்னரைக்காணிற் திருமலைக் கண்டேனென்னும்."—திருவாய்மொழி.

சிதாநந்தன்: திரோதாத்த நாயகன்.

கலாவதி: சுகுணை நாயகி.

வாழ்த்து.

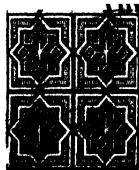
பக்கம். உகக:—பா-உகச. சிதாநந்தப் பரிதிமால்: சிதாநந்தன் பரிதியையுந் திருமாலையும் முறையே யிரு ணீத்து உதவலினுந் துயர்நீத்துக்காத்தலி னு மொத்தலி னிவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. அன்றியும், 'பரிதிமால்' என்ற துணை யானே யிந்நூலாசிரியர் பெயரும் உரிமை யெனக் கொள்ளுநர் பெயரூந் தொனிக்கு மாறு காண்க.

” ” பா-உகரு. இதன்கண்ணே தமிழ் மொழியை யொருநங்கையாகவும், இயலிசை நாடக மென்னும் அதன் முப்பகுதிகளையும் மு றையே அந்நங்கையினது பருத்துப்பரந் து தோன்றும் மூன்றுறுப்புக்களாகவும் உருவகஞ் செய்திருத்தலே யுய்த்துணர்க.

” ” பா-உகசு. பொதுசந விசயை மண்டபம்: Vic- toria Public Hall. நம்மவை: வித்வந் மநோரஞ்சநீ சபை.

குறிப்புரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

[உடுக்குறியுற்றன மேற்கோட்பாக்களாம்.]

	பக்கம்.		பக்கம்.
*அங்கண்வி	...	ஆரியமா	...
அஞ்சங்கா	...	ஆலால	...
*அடக்கமம	...	*ஆவதுவி	...
அடுத்திருப்	...	ஆவியே	...
அண்ணலையெ	...	இடையுறு	...
அமைதியற்ற	...	இதயமென்	...
அம்புலியே	...	இப்படித்தி	...
*அரசனுவாத்	...	இயலிசை...	...
அரிபிரமர்	...	இரவ்தன்...	...
அரும்புமாலை	...	இராகநல...	...
அவ்விடம்...	...	இருந்திருந்	...
அழகனைத்தூந்	...	இருவர்கொள்	...
அறிவினன்	...	இலைத்தளி	...
அனங்கனம்	...	இவ்விடீ	...
அனிச்சமு..	...	இளஞ்சிமி	...
அன்றுதம	...	இளவரச	...
அன்றென்ப	...	*இனியசொல்	...
அன்னத்த	...	இன்பமிழந்	...
*அன்னையும்	...	இன்னிசைத்	...
ஆகம்ப	...	உத்தமன்...	...
ஆகலாவ	...	உலகெலாம்	...
*ஆகுஞ்சம...	...	*உறம்பால...	...
ஆசையுடன்	...	உன்னைப்பெறு	...
ஆண்டுறுபல்	...	*ஊற்றுநீர்க்	...
ஆதியிலீ	...	*எமக்குத்துணை	...
ஆந்த	...	எவருஞ்சு...	...
*ஆய்தாவி	...	என்மனம்...	...
*ஆயந்தவறி	...	என்றனுட...	...
ஆரருளுரு	...	என்னவாச்	...

	பக்கம்.		பக்கம்.
என்னுயிர்த்	... கஅக	கள்ளத்த எடு
என்னையொரு	... க௦௭	*கறுத்தாற்றி	... க௨டு
ஏச்சுக்கிட்	... க௨௦	கறையொன்	... டுக
ஏதுற்ற க௩௭	கற்றிடுக அ௨
*ஏதப்பா க௪௨	கன்னலங் அ
ஏதிலரற்ற..	... க௪அ	கன்னலொடு	... கூ௨
ஐயோசி க௭டு	காண்டற்கரி	... க௭௩.
ஒருகண டுக	காதம்ப டு௨
ஒருமாவிற்	... க௩௬	*காதலார்தி	.. க௦௦
ஒளியாகி க௫௦	*காதலால்வர்	... க௦௨
ஒன்றிடுகை	... ௨	காதலிதொ	... க௯௭
ஓடாத கூ௨	காதலீதே கூஅ
ஓடிவர் கடு	காதல்மலர்	... கூ௭
*ஓர்த்திசை	... கூ௪	காமருகா ௨௦கூ
கஞ்சமுறு கஅ௩	காமவலைப்	... ௨௦க
கட்கினிமை	... க௪கூ	காவனமென்	... டுக
கண்ணைய	... எடு	காவாரந்து	... கூ௩
கண்ணினையி	... கூ௭	கானப்பிரி...	... க௨க
*கண்ணென்ப்	... ௩கூ	கானமர் ச௩
கண்ணைக	... கூ௭	கானுறு ௭
கமலந்த க௩அ	குணங்குறி	... க௪௭
கரும்பேக...	... கூக	குனிதருஞ்	... க௦அ
கருவிமா கடு	குன்றெத்திடு	... சகூ
கரையறு ககூ	கூவிளந்...	... க௦கூ
கலாவதிப் ௩டு	கேதார க௦க
கலாவதி க௪௪	கைதவன்...	... ககூ௦
கலிங்கன் சக	கையினிற் டுஅ
கலைமதிநீ அ௨	கோவைவசப்	... ௭அ
கலையெலா	... கூ௪	கோறலுங்...	... கடு௭
கலைவல கூ	*கோனிலை ௨௩
கல்லால ௨௦அ	சுடைப்பெருமான்...	... க௦க
கல்வியுங் க௭அ	சதுரவச க௪௨
கவற்சியுற் டுக	சம்பகமா டு௭
கவிவல்லையி	... அ௩	சயதுங்க க௪
களமாயவ	... கஅ௪	சாதுவெனு	... எடு
களிறுறப் க௭கூ	சிலாதரன்...	... ௨கூ

	பக்கம்.		பக்கம்.
சுந்தரக ௧௩௮	துன்பமெலா ௧0௨
சுந்தரக் ௧௪௯	தூப்பண்பா ௧௪௪
சுந்தரஞ் ௮	*தூமகே ௧௬௬
சுந்தரமா ௬௧	தேசங்க ௨௨
சூரியகா ,,	தேமாவெ... ௪
செய்யதா... ௧0௨	*தேவர்கோ ௨௧௪
*செய்யதிரு ௧௫௯	தேவீசகந் ௧௫௯
செய்யாயினி ௬௪	தோண்டிப்போ ௧௧௬
செழுமலர் ௧௪௯	நங்கையர்சி ௬0
செறிமணிச் ,,	நளிநநயந் ௬௨
ஞாலமி ௫௧	*நற்பதத்தார் ௨0௪
தகையொழிந் ௫௯	*நாயும்போல் ௧௬௮
தக்கசோழ ௧௪௮	நாளரும்பி ௬0
தண்ணுலாவு ௫௨	நீத்தரிகழ்'... ௨௧௨
தத்தாந்தக் ௧௫௧	*நிலத்தினும் ௧௫௨
*தந்தைசொன் ௨௪	*நுண்பொரு ௧௬௮
தழையுமியல் ௨௧௫	நெய்தம்பூ ௧௪௪
தள்ளரிய ௧௬௬	*நெறியினீங் ௮௧
தறையினிற் ௨	பயப்படல் ௧௬0
*தன்னுயிர் ௧௫௪	*பரிவுற்றற் ௧௪௪
தாதகித்தா ௧	பாகையும் ௧௪௯
தாதகியே ௧௪௫	பாசமற் ௨0௪
தாதவிழ் ௧0௧	பாடகச் ௧௪௯
தாமரையே ௫0	பாண்டியவீ ௧௮௬
தாயிலாப் ௪௮	*பாம்பிற்கொ ௧௬௪
தாவுபந் ௧	*பானையாந் ௧௮0
தீகழந்திலங்கு ௬௮	*பானெனெடுங் ௧0௨
திங்கண்முக ௧௪௪	புன்கை ௧௬௬
*திங்களம் ௧௧0	பூந்தளிர்க் ௪
திங்களுறுஞ் ௨0௬	பூமியின ௮௩
திடத்தொடு ௬௩	பூவர்கோ ௧௪௪
*தீங்கரும் ௨௪	பெண்ணப்பிற ௧௪௫
*தீங்கனியி ௧௫௩	பெண்ணெபொ ௨0௧
*தீங்குவந் ௨0௨	பெற்றவரே ௪௪
தீயரைச் ௨௧௧	பொங்குதா ௨
துவளுமினல் ௫௫	*பொற்கலத் ௮௧

	பக்கம்.		பக்கம்.
பொற்புள்ளி ...	௫௮	*முன்வாயின் ...	௪௪
பொன்னிற்செய் ...	௧௭௩	முலமே ...	௬
*பொன்னுந்து ...	௨௦௦	*மேய்ப்புகுவன் ...	௧௮௪
போகத்த ..	௧௦௬	மோனமார் ...	௮
போதினிற்றே .	௬௪	*யாயும்யாயும் ...	௧௪௦
மங்கைப்பரு ...	௨௧௫	யார்க்குமிப் ...	௩௬
மங்கையர் ...	௧௭௬	ராசாமக ...	௧௧௬
*மணவாய ...	௧௦௫	*வகுத்தான்வ ...	௧௬௨
*மண்டிணிந்த ...	௪௦	வஞ்சமென் ...	௧௬௭
மண்வளரு ...	௨௧௬	வந்தனம்வந் ...	௧௨௪
மருகன்வந் ...	௧௮௬	வயிரத்தோ ...	௧௭௪
மருவமர்கூந் ...	௧௦௫	வலயமணி... ..	௬௪
மருவலரை ..	௧௭௨	வள்ளியா ...	௧
மலர்மணம் ...	௫	வனத்தகுத ...	௬௬
மலாரும்பு... ..	௬௬	வாயாற்கு... ..	௬௬
மல்லயுத்த ...	௧௨௭	வாரமா ...	௬௪
மழஞாயிற் ...	௧௭௨	வாரார்கொ ...	௬௬
மற்போர்க்கண் ...	௧௪௪	வாழ்க்கி ...	௨௧௬
மனமெனு... ..	௪௫	வாளார்வ ...	௧௭௨
மன்னுபனி ...	௧௬௬	வானிறத்த ...	௫௬
மாண்டான்கி ...	௧௭௫	விண்புகுந்த ...	௭௫
*மாதவர்கோன் ...	௧௩௨	விதவிதமாய்க் ...	௧௦௨
மாதாறக்க... ..	௨	விந்தாசல... ..	௧௭௩
*மாநீல ...	௪௬	விந்தையொ ...	௧௫௧
மாமதுரை ...	௪௭	விளங்குமறி ...	௨௪
மாயமார் ...	௧௬௮	வீசுமிளந் ...	௧௬௬
மாறனம்பு... ..	௬௭	வீடரும் ...	௨௧௬
மீனேநேரு ..	௭௬	வேள்ளியலர் ...	௬௦
மின்னனை ..	௧௪	வென்றிமுனை ...	௧௧௭
முச்சுடரு ...	௧௬௬	வென்றிவி ...	௫௩
முத்தமீன்ற ...	௧௦௪	வென்றேனுன் ...	௧௮௪
முருகும... ..	௬௦	*வையமின் ...	௨௪

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிழை திருத்தம்.

உக்கம்.	பரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩௬	உ	வீணனுக்கு	வீணனுக்கு
௩௮	௩௦	யோர்கள்!	யோர்களாள்!
௩௩	உ௭	அனுபல்லவி	அனுபல்லவி
௩௩	உ௩	றவளமூரற்	றவளமூரற்
௬௩	க	களம் - 3]	களம் - 4]
௮௨	ச	—தாநந்தன்	சிதாநந்தன்
௮௨	உ௭	பற் - றியிற்	பெற்றியிற்
௮௭	உ௭	—அவ	அவத்
௧௧௨	௧௬	யேடா	யேனடா
௧௩௧	உ௭	யமது	யுமது
௧௩௩	௬	மேநகிந்	மோகிந்
௧௬௪	௧௦	மோதா	மேதா
௧௬௩	௬௮	வில்லை	வில்லை
௧௬௬	௩௦	மை! யா—	மையா!—
௧௬௮	௩	இறந்து!	இன்றது!
௧௬௯	௧௧	வென்றுரினை	வென்றுதுமை
௧௮௯	௧௨	மருகனப்பட்ட	மருகனகப்பட்ட
௨௦௪	உ௯	களின்றுந்	களினின்றுந்
௨௪௮	௧௬	பெண்டிதரும்	பெண்டிரும்

இந்தூலாசிரியர்

இயற்றிய நூல்கள்.

		ரூ. அடை.		
1. மணியசிவனார் கலிவெண்பா	0	0 6
2. தற்காப்புசியமம்	0	1 0
3. மணியசிவனார் சரித்திரம்	0	2 0
4. ரூபாவதி அல்லது காணும்போனமகள்	1	0 0
5. கலாவதி	1	8 0
6. நாடகவியலுரை	(அச்சில்)	..	0	8 0
7. பொய்த்தோற்றங்கள்	„	...	0	1 0
8. மதிவாணன்கதை				
9. குணவதி				
10. சீதாபகரணம்				
11. முத்திராராட்சசம்				
12. பார்வதிபரிணயம்				

} சீக்கிரம் வெளிவரும்.

அன்பளிப்பு